

อริยธรรม

พุทธศรัทธาตามหลักไตรสิกขา

สิริวรรณ

อริยธรรม : พุทธศรัทธาตามหลักไตรสิกขา

ผู้เขียน : สิริวรรณ

จัดวางรูปเล่ม : ฝ่าย Artwork ของธรรมสภา

พิมพ์ครั้งแรก : มกราคม ๒๕๖๒

จำนวน : ๓,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์พระพุทธศาสนา ของธรรมสภา

เลขที่ ๑-๑๒ ถนนบรมราชชนนี ๑๑๙ เขตทวีวัฒนา กทม. ๑๐๑๗๐

โทร.๐๘๙-๒๑๐๕๑๓๓ โทรสาร.๐๒-๔๔๑๑๔๖๔ www.thammasapa.com

คำนำ

อริยธรรม หมายถึงพระธรรมที่เป็นคำสอนอันประเสริฐ และประจักษ์กับจิตของพุทธบริษัท ผู้มากด้วยพุทธศรัทธา

พุทธศรัทธาเมื่อประกอบพร้อมในจิตของผู้ใด เขาย่อมยังชีวิตด้วยการประพฤติปฏิบัติตามหลักไตรสิกขา (ทาน ศีล ภาวนา) สำนึกรู้อ่อนนุสย และควบคุมพฤติกรรมของตนเองให้เข้าหลักพุทธพจน์ ๔ หลัก คือ

ปฏิบัติดี มีความเชื่อในหลักบุญกิริยาวัตถุสิบ พร้อมทั้งจะปฏิรูปความคิดเห็นของตนเอง จากความเชื่อที่เต็มไปด้วยตัวตนของตน ให้เป็นความเชื่อถูก (สัมมาทิฐิ)

ปฏิบัติตรง พร้อมทั้งจะสำนึก และมองเข้าไปภายในตนเป็นหลัก ปฏิบัติตามหลักโอวาทปาติโมกข์ให้ยิ่งขึ้น ๆ

ปฏิบัติมีธรรม จดจำธรรมนุญของชีวิต ที่พระพุทธองค์ได้บัญญัติไว้ชอบแล้ว ใช้สิ่งที่ที่พระพุทธองค์ทรงวางหลักธรรมไว้เป็นเข็มทิศของชีวิต

ปฏิบัติสมควรธรรม เขาย่อมค้นพบสัจธรรมที่อยู่เหนือกาลเวลา และเหนือภาษาทั้งปวง ด้วยตนเอง โดยตนเอง นั่นคือมีอริยทรัพย์และอริยธรรมที่น้อมเข้าใส่ตนได้โดยอัตโนมัติ

การเป็นอริยสาวกมิได้หมายความว่า ต้องปฏิเสธความเชื่อของสากลโลก หรือความเชื่อของโลกาภิวัตน์ หรือจะต้องเป็นปฏิปักษ์ต่อลัทธิความเชื่ออื่น ๆ

คำว่า ปฏิปักษ์ หมายถึงความเกลียด ความกลัว ความไม่ชอบใจ และพร้อมที่จะทำลายผู้ที่เชื่อต่าง ด้วยกลยุทธ์ทุกรูปแบบ

อารยธรรมสากลได้เขียนเป็นสมมติฐานรวมว่า มนุษย์เกรงกลัวสิ่ง ที่ตนไม่เข้าใจ เป็นอำนาจลึกลับ จึงพร้อมทำพิธีกรรม บูชา อ้อนวอนกับ สิ่งที่อยู่เหนืออำนาจแห่งความเข้าใจเหล่านั้น

อารยธรรมของมนุษย์จึงบันทึกแต่เรื่องราวเกี่ยวกับสงครามแย่ง ความเชื่อ ถ้าเป็นความเชื่อเชิงบวกก็สร้างสามัคคี ความเจริญพัฒนาทาง วัตถุ ถ้าเป็นความเชื่อเชิงลบก็สร้างสงครามล้างเผ่าพันธุ์ และมุ่งทำลายล้าง วัฒนธรรมของฝ่ายตรงข้าม

ยกเว้นแก่นของพุทธธรรมเท่านั้น ที่เน้นย้ำให้พุทธสาวกทำสงคราม ภายในตน คือยุติความขัดแย้ง ความกลัว ความเกลียดชัง ภายใน ด้วย ตนเอง โดยตนเอง ด้วยอริยธรรมที่พระองค์ได้บัญญัติไว้ชอบแล้ว

เมื่อมนุษย์ค้นพบสัจธรรมเกี่ยวกับสมรรถนะของความเป็นมนุษย์ ชาญซึ่งในสมรรถนะความสามารถช่วยตนเอง โดยตนเอง ถ้ามีความเชื่อชอบ และความดีริชอบ (สัมมาทิฐิและสัมมาสังกัปปะ)

ผู้ใดเห็นคุณค่าความเป็นมนุษย์ของตนเองเขาย่อมเห็นคุณค่าความเป็นมนุษย์ของผู้อื่นด้วย

เขาย่อมมองทะลุถึงแก่นของสัจธรรมที่แฝงอยู่ในพุทธประเพณีที่ส่ง ต่อมาแต่โบราณกาล เช่น การถือบวช การสันโดษตามมีตามได้ การแสดง กตัญญูต่อบุพการี การแสดงกตเวทิตาต่อธรรมชาติผู้เป็นมารดา เป็นต้น

อริยธรรมได้บันทึกความใจกว้างยอมรับความแตกต่างของความเชื่อ เพศสภาพ ความเอื้อเฟื้อที่จะต้อนรับผู้มาเยือนด้วยน้ำใจไมตรีที่มีต่อมนุษย์ร่วมโลกของผู้ที่มีพุทธศรัทธาเป็นเพื่อนชีวิต

แม้ทุกวันนี้มองลึกลงไปที่หัตถศิลป์ทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นการทำขนม การทำจักสาน การทำเครื่องสังคโลก การประดิษฐ์กรรม ประติมากรรม แบบโบราณ ล้วนเป็นหลักฐานถึงแก่นความเชื่อเกี่ยวกับการช่วยตนเอง การใช้ธรรมชาติให้มีประโยชน์สูงสุด ด้วยความเคารพและพอเพียง

ปณิธานธรรมที่นำมารวมเป็นเล่ม ให้ชื่อว่า “อริยธรรม” เล่มนี้ เป็นการนำอริยธรรมมาประยุกต์กับชีวิตที่ถูกครอบด้วยอารยธรรมสากล เขียนสั้น ๆ ให้เหมาะกับกระแสอนไลน์ ที่ความอดทนทางจิตวิญญาณของผู้คนได้หายไปพร้อม ๆ กับการรับความเจริญในรูปแบบของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ทันสมัย โดยเขียนระหว่างช่วงตุลาคม ถึง พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๑

ข้าพเจ้าเป็นเด็กในยุคสงครามโลกครั้งที่สอง ยุคนั้นไม่มีกระดาษให้นักเรียนใช้ การเรียนการสอนผ่านกระดานชนวนและชอล์ก เขียนแล้วลบใหม่ เมื่อประเทศไทยตั้งโรงงานทำกระดาษที่จังหวัดกาญจนบุรี และเริ่มผลิตกระดาษขึ้นใช้ได้เอง ข้าพเจ้าจึงเห็นกระดาษเป็นสิ่งที่แปลกใหม่สามารถบันทึกความในใจ ความรู้ โดยไม่ต้องลบออก

ทุกวันนี้ข้าพเจ้าก็ยังไม่ค่อยกล้าขยำกระดาษโฆษณาพิมพ์สี่สีทิ้งลงตะกร้า เพราะจิตจะหวลรำลึกถึงประวัติการพิมพ์ การทำกระดาษ การถ่ายรูป การสร้างแท่นพิมพ์ ตลอดจนวิวัฒนาการการสร้างสี่สีกระดาษเพื่อมีการพิมพ์เป็นสี่สี อย่างที่เห็นกันจนตาคนยุคนี้

วิวัฒนาการของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ถูกพัฒนาในรอบศตวรรษที่ผ่านมา ได้มีอิทธิพลปฏิรูป และปฏิวัติความเชื่อทางจิตวิญญาณของมนุษย์ทั่วโลก

คนทั้งโลกที่ยอมรับความรู้สากล กติกาสากล ก็เป็นการประกาศการยอมรับ ความเป็นเป็ย่ล่งทางความเชื่อของผู้ฉลาดกว่า ที่ได้วางกฎ กติกา และจริยธรรมสากล ให้เป็นแผนที่ของชีวิต นั้นเอง

พุทธธรรมได้แสดงให้เห็นชัดว่า การเกิดเป็นมนุษย์จะนำวิปัสสนาสี่ติดจิตมาด้วย คือ

- (หนึ่ง) เห็นความน่าเกลียดเป็นความน่ารัก เช่น เห็นร่างกายที่เต็มไปด้วยปฏิกูลเป็นของน่ารัก เป็นต้น
- (สอง) เห็นความไม่เที่ยงเป็นความเที่ยง เช่น เห็นเครื่องมือเครื่องใช้ รวมสมาร์ทโฟนเป็นความเที่ยง ต้องสาละวนบำรุงรักษาตลอดเวลา
- (สาม) เห็นความทุกข์เป็นความสุข เช่น การแต่งงาน การมีครอบครัว การท่องเที่ยว ล้วนเป็นเหตุของปัญหาชีวิต และนำความทุกข์ที่เรื้อรังมาให้
- (สี่) เห็นความเป็นอนัตตาเป็นอัตตา เช่น เห็นร่างกายนี้ เป็นสิทธิชอบธรรมของตนเอง เห็นโลกธรรมฝ่ายบวกเป็นสิ่งที่ต้องแสวงหา โลกธรรมฝ่ายลบเน้นสิ่งที่ต้องหลีกเลี่ยงและปรับปรุง

อารยธรรมสมัยใหม่ยังเพิ่มพูนอคติสี่ของมนุษย์ให้เข้มข้นขึ้น (รักเกลียด กลัว หลง)

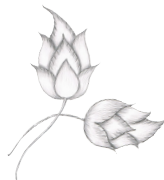

ไม่ว่าอคติสี่จะเพิ่มมากแค่ไหน ถ้าเมื่อใดเกิดพุทธศรัทธาสำนึกผิด ในการที่จะมองออก โทษแต่ปัจจัยภายนอก หันมามองเข้า ปรับพฤติกรรม ของตนเสียใหม่ ตามหลักธรรมนุญชีวิต แน่นนอน พุทธศรัทธาย่อมช่วย เปิดทางสว่างให้มนุษย์ผู้หลงผิด ได้สำนึกระลึกรู้ ถึงความจริงแท้ที่มีอยู่ และสามารถประยুক্ত์ธรรมธาตุที่เป็นสัจจะที่แท้ แก่ไข เยียวยา อคติสี่ให้ บรรเทาและหมดสิ้นลง ด้วยตนเอง โดยตนเอง

ขอความเป็นพุทธบริษัทในใจของผู้เขียน จงสื่อผ่านภาษาไทยภาษา ธรรมไปยังความเป็นพุทธบริษัทของผู้อ่าน ขอจิตสู่อัจฉิตจงดลบันดาลให้เกิด ความสว่าง ความกระจ่างในอริยสังขารด้วยเทอญ

สิริวิรุณ

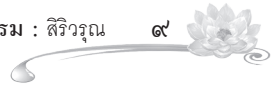
๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒

คำอวด

แต่มวลมนุษยชาติ
ผู้สวามิภักดิ์แต่สื่อออนไลน์
โดยเฉพาะผู้ที่เชื่อว่า AI (Artificial intelligence)
ดีกว่าจิตของตนเอง
ใช้เวลาอยู่หน้าจอสมาร์ทโฟน
โดยไม่สังสารร่างกายของตน

สารบัญ

คำนำ.....	๓
คำอุทิศ.....	๘
สารบัญ.....	๙
* อริยธรรม : พุทธศรัทธาตามหลักไตรสิกขา	
- เราควรนับถือศาสนาอย่างไร?	
สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (ป. อ. ปยุตโต).....	๑๓
- จินตนาการของผู้ยิ่งใหญ่ (สร้างอารยธรรม).....	๑๗
- มานะ ทิฎฐิ (สังโยชน์เบื้องต้น).....	๑๙
- เศรษฐศาสตร์จิตวิทยาแปรปรวน (Frontier mentality).....	๒๑
- ภาษาคือนิวซี แต่จิตคือผู้รู้สังขาร.....	๒๓
- Big data จากชีวิตผ่านคลิป.....	๒๕
- รู้และรู้อะไร (Know, Known).....	๒๗
- โลกแห่งหมู่สัตว์และโลกแห่งสังขาร.....	๒๙
- การหลงอำนาจของมายาเป็นความประมาทของมนุษย์.....	๓๑
- ปฐมเหตุของการมีธรรม (ธรรมบุญของชีวิต).....	๓๓
- ความหลอนคือหลักสร้างภาพยนตร์ร้อยล้าน.....	๓๗
- ยิ่งลวงได้แนบเนียน ยิ่งได้รับคำชมเชย.....	๓๙
- หนามยอกก็ต้องบ่งด้วยหนาม.....	๔๑
- สำนักของพุทธบริษัทผู้ต้องการอยู่เหนือโลก.....	๔๓
- สอบสวนลักษณะของพุทธศรัทธาและสัมมาทิฎฐิบ้างไหม.....	๔๕
- แบรินด์ของสินค้าคือศิลปร่วมสมัย.....	๔๗
- ความรักหรือความโง่ที่ชนะทุกสิ่ง.....	๔๙

- สอบสวนธรรม ปรับปรุงธรรมให้เป็นกิจวัตร (อัตโนมัตติ).....	๕๑
- เหนือรสนิยมของโลกคือรณณียสภาวะ.....	๕๓
- สัญญาที่ประกอบด้วยปัญญาดับทุกข์ได้.....	๕๔
- โลกสามประเภท (Earth, Beings, Mental formation).....	๕๖
- ธรรมกาย.....	๕๘
- อำนาจของโลกธรรมแปดและอำนาจของธรรมกาย.....	๖๐
- ธรรมกายได้มาอย่างไร.....	๖๒
- ปัจจัยมีผลลดความศกดิ์สิทธิ์ของธรรมกาย.....	๖๔
- จะรักษาธรรมกายให้ศกดิ์สิทธิ์อยู่ได้อย่างไร.....	๖๖
- ทำไมเราจึงเข้าปฏิจจนสมุปบาทสายไร้ทุกข์ได้ยาก.....	๖๘
- รู้สัจธรรมปรับปรุงปฏิจจนสมุปบาทสายทุกข์เป็นสายไร้ทุกข์.....	๗๐
- เราคือผู้กำลังฝึกฝนตามกติกาสากล ใช่หรือไม่.....	๗๒
- การยับยั้งป้อนกลับของสสาร (รูป).....	๗๔
- การยับยั้งป้อนกลับเชิงนามธรรม.....	๗๖
- การยับยั้งป้อนกลับในธรรมชาติ.....	๗๘
- มโนภาพ (concept) และจินตภาพ (imagination).....	๘๐
- เหตุที่พุทธธรรมไม่นิยมสร้างแรงบันดาลใจผ่านความหวัง.....	๘๒
- คำถามจากไลน์เกี่ยวกับประกอบอาชีพสัมมาอาชีพะ.....	๘๔
- อุปสมานุสติ.....	๘๖
- แต่ผู้ที่เห็นภัยของมัจจุมาร.....	๘๙
- ภาคผนวกที่หนึ่ง ปฏิจจนสมุปบาท ๒๔.....	๙๑
แผนผังแบบจำลองลักษณะของจิต ศ.ดร.ระวี ภาวิไล).....	๙๒
- ภาคผนวกที่สอง รายชื่อหนังสือธรรมะ โดยสิริวิรุณ.....	๙๓

อริยธรรม

พุทธศรัทธาตามหลักไตรสิกขา

สิริวรรณ

เราควรนับถือศาสนาอย่างไร

ความเชื่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์นั้นโบราณเขามีอยู่แล้วก่อนพุทธศาสนา ถ้าศาสนาเป็นได้แค่ที่พึ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ ก็ไม่จำเป็นต้องเกิดพุทธศาสนา เพราะคนอินเดียเขามีที่พึ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ มีเทวดาให้นับถือเยอะแยะ มีแม้แต่พระพรหมที่ว่าดลบันดาลทุกอย่างได้ จนคนพากันเชื่อในพรหมลิขิต

การที่พระพุทธศาสนาเกิด ก็เพราะศาสนาก่อนนั้นมันัวเป็นที่พึ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ ชนิดเหนี่ยวแล้วดึงลงให้หลง ให้จม ให้หมกอยู่ในการพึ่งพาอำนาจภายนอก รอผลดลบันดาล พระพุทธศาสนาก็เลยเกิดขึ้นมาแก้ไข โดยมาเหนี่ยวแล้วดึงขึ้น เพื่อให้ประชาชนได้พัฒนาในเรื่องความประพฤติ ทั้งกาย วาจา แล้วก็พัฒนาจิตใจ และพัฒนาปัญญาให้พึ่งตนเองได้ดีขึ้น จนเป็นอิสระต่อไป อันนี้จึงจะเป็นประโยชน์ที่แท้จริงของพระพุทธศาสนา

ชาวพุทธเรานับถือพระพุทธศาสนา ไม่ใช่เอาแค่ว่ายึดเหนี่ยวจิตใจให้สบายแล้วปล่อยเลย แต่ต้องเอามาใช้ปฏิบัติเอามาใช้พัฒนาชีวิตของเราให้ดีขึ้น ทั้งกายวาจาและจิตใจพร้อมทั้งปัญญา ให้ดีขึ้นไปเรื่อย ๆ เพราะในที่สุดเราต้องเป็นอิสระพึ่งตนเองได้

การที่ศาสนาเป็นที่พึ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจอย่างเดียวนั้นไม่ปลอดภัยอย่างที่ว่ามีคุณนิตหน้อยแต่มีโทษมากมาย แม้แต่ความมั่นใจที่เกิดจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็เป็นความมั่นใจที่ไม่เด็ดขาด ยังอ่อนแอและมีภัย

ความมั่นใจนั้นมี ๒ แบบ คือ

๑. ความมั่นใจด้วยศรัทธาคือความเชื่อต่อสิ่งภายนอก

๒. ความมั่นใจด้วยปัญญาของตนเองที่รู้ความจริง

ความมั่นใจที่เกิดจากศรัทธานั้นก็แข็งแรงมาก บางทีแข็งแรงไม่ลืมหูลืมตา จนถูกเขาจูงเอาไปบราฆ่าฟันกัน แต่เป็นการเชื่อต่อสิ่งภายนอกมาช่วยทำให้ ไม่ใช่ตัวเราทำเอง ต่างกับมั่นใจด้วยปัญญาที่เรามองเห็นความจริงเราทำเองได้ อันนี้เทียบได้กับความมั่นใจของคนตาบอดหรืออย่างน้อยความมั่นใจของคนที่หลับตา กับความมั่นใจของคนที่ลืมหูลืมตาหรือตาดี

ความมั่นใจของคนที่ศรัทธา ก็เหมือนความมั่นใจของคนตาบอดหรือหลับตามีราวมีที่เกาะ ก็เกิดความมั่นใจว่า โอ้เราได้ที่เกาะแล้ว เราจะไปได้ มั่นในอันนี้ แต่มองไม่เห็นว่ารอบนอกข้าง ๆ ตัว และ ข้าง ๆ ราวนั้นมีอะไร มองไม่รู้เรื่อง แต่ได้ความมั่นใจขึ้นมาว่าเราอาศัยราวนี้จะเดินไปถึงที่หมายได้ หรือมั่นใจว่ามีท่านผู้มีกำลังมาช่วยอยู่ ท่านจะช่วยพาเราไป แต่ไม่เป็นตัวของตัวเอง แต่ถ้าเป็นความมั่นใจด้วยปัญญา จะเป็นความมั่นใจของคนตาดีหรือลืมหูลืมตา ซึ่งมองเห็นหมด อะไรเป็นอะไร จะสำเร็จได้อย่างไร ตัวเองจะได้ทำอะไร ตรงไหนที่ใด เห็นโล่งไปตลอด

เพราะฉะนั้นในพระพุทธศาสนานี้เบื้องต้น ท่านก็ยอมให้มั่นใจด้วยศรัทธา แต่ต้องมีปัญญาประกอบให้เห็นเหตุเห็นผล แล้วสุดท้ายต้องพัฒนาให้เป็นความมั่นใจด้วยปัญญา คือด้วยการที่ตัวเองรู้เข้าใจความจริง มองเห็นเหตุผลในสิ่งนั้นแล้วทำด้วยตนเองได้

ด้วยเหตุนี้ พระพุทธศาสนาจึงสอนหลักการไว้หลายชั้นหลายตอน ชาวพุทธจะต้องพยายามศึกษาให้เข้าใจและปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านี้ให้ถูกต้อง ความเชื่อถือในสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เรื่องไสยศาสตร์ผีสิงเทวดาอะไรต่ออะไรนี้ ถ้า

ยังถืออยู่ ก็เอาเพียงว่าช่วยให้มั่นใจ จิตใจรวมได้ ในขณะที่เรายังอ่อนแออยู่ เอมามาเป็นขั้นต้นในการเกาะให้ทรงตัวตั้งตัวอยู่ได้ก่อน แต่จะหยุดอยู่แค่นั้นไม่ได้ ต้องก้าวต่อไป ถึงแม้ถ้าเชื่อสิ่งเหล่านั้นก็อย่าให้เสียหลัก ๔ ประการที่ว่าไปแล้ว

อย่าให้เสียหลักที่หนึ่ง คือ การกระทำการด้วยความเพียรพยายามของตน คือเชื่อแล้วจะต้องให้เข้มแข็งในการกระทำยิ่งขึ้น อย่ายไปเชื่อแล้วก็สบายใจนอนใจว่าท่านจะทำให้บันดาลให้ แล้วก็นอนรอ อย่างนี้ผิดหลัก ท่านเรียกว่า ผิดหลักกรรม หลุดจากพระพุทธศาสนาเลย

อย่าให้เสียหลักที่สอง คือ จะต้องไม่ให้ผิดหลักฝึกฝนพัฒนาตนเอง จะต้องคิดต้องพิจารณาต้องหาทางแก้ปัญหาฝึกปรือตัวเองให้เข้มแข็ง ทำอะไรต่ออะไรให้เก่งให้ดียิ่งขึ้น

อย่าให้เสียหลักที่สาม คือ ต้องให้เป็นอิสระพึ่งตนเองได้ ไม่ใช่ไปฝากความหวังให้ท่านช่วยแล้ว แต่ท่าน หมอดิสุภาพของตนเอง แล้วก็...

อย่าให้เสียหลักที่สี่ คือ ต้องไม่ให้ผิดหลักความไม่ประมาท ถ้าไปประมาทเสีย ปล่อยปละละเลย ให้เวลาผ่านไปเปล่า ๆ ผิดแน่ ๆ

เป็นอันว่า ถ้าเชื่อก็อย่าให้ผิดหลัก ๔ ประการนี้ แล้วก็อาศัยพอให้เกิดกำลังใจมั่นใจ แล้วก้าวต่อไป ถ้าตัวเองพัฒนาต่อไปแล้วก็จะพ้นจากสิ่งเหล่านี้เอง เมื่อเราเข้มแข็งยิ่งขึ้น ต่อไปเราก็ไม่ต้องอาศัยแล้ว เราจะพ้นจากความมั่นใจแบบคนตาบอดหรือคนหลับตา ไปสู่ความมั่นใจของคนที่มีสมาธิหรือตาดู คือมั่นใจด้วยปัญญา ไม่ใช่เพียงแค่ศรัทธา

พระพุทธเจ้าที่ทรงสำเร็จบรรลุปุทธิญาณนั้น ทรงผ่านมาแล้วอย่างหนักหนา ทั้งโชคและเคราะห์ ถึงคราวโชคพระองค์ก็ใช้มันเป็นปัจจัยใน

การทำประโยชน์ทำความดียิ่งขึ้นไป ถึงคราวเคราะห์พระองค์ก็ไม่หนี ทรงเผชิญเคราะห์และจัดการกับเคราะห์ แก่ไขผ้นแปรมัน พระองค์จึงมีบารมี แก่กล้าขึ้นมา พระองค์บำเพ็ญบารมีมากมายจากการจัดการกับเคราะห์ นี้แหละ แล้วทำไมชาวพุทธ ลูกศิษย์พระพุทธเจ้าจะคอยรอเอาแต่โชค พอเจอเคราะห์ก็จะหนีอย่างเดียว ไม่รู้จักจัดการเอาประโยชน์จากเคราะห์ และใช้เคราะห์เป็นที่พัฒนาบารมีของตนบ้าง

คนนับถือศาสนาแบบไสยศาสตร์เพื่อขอให้ช่วยบันดาล ให้มีโชคดี หนีเคราะห์ร้าย เวลามานับถือพระพุทธศาสนาก็เลยจะนับถือแบบนั้น เอาแค่นั้น เรียกว่าไม่พัฒนาการนับถือศาสนา หรือเลยพลอยทำให้พระพุทธศาสนามีความหมายแค่นั้น

คนจำนวนมากนับถือศาสนาเพียงเพื่อหวังจะหนีเคราะห์และขอโชค แต่ชาวพุทธแท้้นับถือศาสนาเพื่อช่วยให้เราพัฒนาความสามารถที่จะเปลี่ยนเคราะห์ให้เป็นโชค

พระพุทธศาสนามีไข่มุกไว้เพื่อให้เราขอโชคและขอให้ช่วยหนีเคราะห์ แต่ประโยชน์ที่เราควรจะได้จากพระพุทธศาสนา ก็คือความสามารถที่จะชนะเคราะห์และสร้างโชค ท่านสอนให้เรารู้จักเผชิญ และจัดการกับเคราะห์ เพื่อให้ตัวเราเองพัฒนาดีขึ้น และรู้จักใช้โชคให้นำโชคยิ่ง ๆ ขึ้นไปด้วย ไม่ใช่เอาแต่จะหนีเคราะห์ กลายเป็นคนอ่อนแอ จะถอยอยู่เรื่อยแล้วเวลามีโชค ก็หลงระเริงเพลิดเพลินจนโชคหมดหายกลายเป็นเคราะห์ ไม่รู้จักพัฒนาโชคต่อไป

- ที่มา : ธรรมนิพนธ์ “ถ้าอยากพ้นวิภวต ต้องเลิกติดไสยศาสตร์” สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (ป.อ.ปยุตโต)

จินตนาการของผู้ยิ่งใหญ่ (สร้างอารยธรรม)

จากจินตนาการของพราหมณ์ ทำให้เจ้าชายสิทธัตถะได้รับความสะท้อใจ ทำไมการเกิดจึงนำความทุกข์มาขนาดนี้ (สัตว์ถูกบูชายัญ มนุษย์ต้องบูชาเทพเจ้า ฯลฯ) พระองค์จึงทรงจินตนาการว่าน่าจะมีหนทางดับทุกข์ทั้งปวง

เจ้าชายสิทธัตถะทรงบำเพ็ญเพียรด้วยการลองผิดลองถูกจากกลวิธีที่มีแทบทุกความเชื่อที่โด่งดังของยุคนั้น

ทรงไม่เห็นวาลัทธิใดจะช่วยดับทุกข์ได้แท้จริง

นี่คือสาเหตุที่พระองค์ต้องหาวิธีดับทุกข์ และนำสู่การตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง

หลังการตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงอนุโลม ปฏิโลม สาเหตุของทุกข์และทางแห่งความดับทุกข์ (ปฏิจจสมุปบาท)...ตามตำนานว่า ๗ สัปดาห์ (ภาคผนวกที่หนึ่ง)

การจินตนาการของเด็กหนุ่มชื่อว่า ไอแซกนิวตัน ต่อปรากฏการณ์ แอปเปิ้ลตกใส่ขณะนอนเล่นใต้ต้นแอปเปิ้ล ว่าเป็นแรงโน้มถ่วงของโลกดูดทุกสรรพสิ่ง ภายหลังได้รับการทดลองว่าจริง มนุษย์โลกจึงกลับทิศความเชื่อ จากการไม่กล้าเดินทางไกลแต่กระจุกอยู่กับที่เพราะกลัววัดโลก มาเป็นการท่องเที่ยวหาความสำราญและความบันเทิงจากโลกภูมิศาสตร์

ยุคออนไลน์ มีแต่โฆษณาการท่องเที่ยว ความฝันของมนุษย์ คือการท่องเที่ยวได้เยี่ยมชมภูมิศาสตร์ของโลก และเยี่ยมชมวัฒนธรรมต่าง ๆ

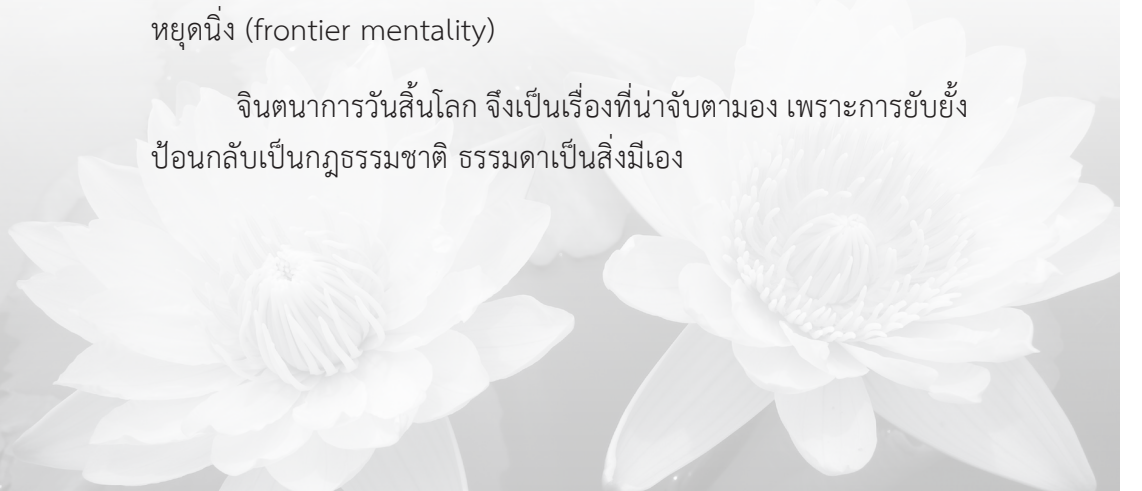
ของมนุษย์ในโลก

อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ เกิดจินตนาการว่า เวลาเป็นสมบัติของสสาร จากจินตนาการของเขาก่อให้เกิดการเข้าใจ ไอโซเมอร์ต่าง ๆ ของธาตุ และของโมเลกุล เปิดหนทางให้กับการวิจัยโดยการสอดแนม (Tracing) งานวิจัยแทบทุกชนิดของโลกจึงเกิดขึ้นได้

ซิกมันด์ ฟรอยด์ เกิดจินตนาการว่า ความทุกข์ของมนุษย์เกิดจากการเก็บกดทางเพศ ผลลัพธ์ก็คือ การปลุกเร้าอารมณ์เพศกลายเป็นศิลปะยอดเยี่ยม ทุกมิติ เช่น ศิลปะการหีบห่อ การตกแต่งทุกชนิด แฟชั่นเสื้อผ้า เครื่องสำอาง เครื่องประดับ และศิลปะการร้อง เล่น เต้น ท่าปลุกเร้าความรู้สึกทางเพศ

เดคาร์ต นักปราชญ์ผู้มีชื่อ สร้างจินตนาการว่า “ฉันคิด ฉันจึงมีอยู่” ก่อให้เกิดความเชื่อเรื่องความคิดสร้างสรรค์ ปลุกเร้าให้ทุกคนต้องคิดให้แปลก พิสดาร เป็นต้นบทของโลกาภิวัตน์ ที่มุ่งพัฒนาไปข้างหน้า (Frontier development) มีสินค้า บริการ นับไม่ถ้วน ทำให้เกิดปัจเจก-ลักษณะ วันหนึ่งแต่งตัวไม่ซ้ำ กินไม่ซ้ำ ต้มไม่ซ้ำ เทียวไม่ซ้ำ (ผู้ที่สะสมประสบการณ์ใหม่ ๆ โดยไม่สิ้นสุด เรียกว่า ผู้มีจิตวิทยาเปลี่ยนแปลงไม่หยุดนิ่ง (frontier mentality)

จินตนาการวันสิ้นโลก จึงเป็นเรื่องที่น่าจับตามอง เพราะการยับยั้งป้อนกลับเป็นกฎธรรมชาติ ธรรมดาเป็นสิ่งที่มิอาจ

มานะ ทิฏฐิ (สังโยชน์เบื้องปลาย)

การยึดมั่นถือมั่นในความคิดเห็น (ทิฏฐิ) และยึดมั่นถือมั่นในการเปรียบเทียบ (มานะ) สังโยชน์สองตัวนี้เป็นต้นเหตุของสงครามที่ยืดเยื้อและการตั้งลัทธิใหม่

ภิกษุยึดมั่นในพระธรรมวินัย ต่างว่าต่างปฏิบัติโดยชอบกว่า ถ้าผู้ทรงพระธรรมวินัยมีबारมีพอ ๆ กัน จะลงเอยด้วยการแยกลัทธิ แยกสำนัก แยกวิธีการปฏิบัติ

นักการเมือง นักบริหาร นักธุรกิจ มักจะยึดมั่นในการจัดอันดับประจำปี ที่ผู้ฉลาดชอบจัดให้ไม่รู้จัก และถือเป็นรางวัลระดับนานาชาติอีกด้วย

สัญชาตญาณของคนตะวันตก บุษาการมีอำนาจ ความยิ่งใหญ่ชนิดต่างๆ ดังนั้น ก็หาเสียงตาย และกิจกรรมเสียงตาย จึงมักคิด และทำโดยคนตะวันตก

ข้อดีของการยึดมั่นถือมั่น คือ อดทน เพียร ไม่เลิกร่างาย ๆ

แต่ถ้าเกิดขัดแย้ง มักจะลงเอยด้วยสงครามยืดเยื้อ สงครามของมานะทิฏฐิเป็นสงครามข้ามศตวรรษ หรือเป็นสงครามข้ามภพชาติ

คนตัวเล็ก बारมีไม่ถึงระดับเป็นเจ้าของลัทธิ หรือเป็นเจ้าของพ่อ หรือเป็นเจ้าของเมือง ก็ควรระวังมานะทิฏฐิที่อยู่ภายใน ที่จะยื้อสงครามสังสารวัฏให้ยาวนาน

ตัวอย่างเช่น ยึดมั่นในการกระทำความดี ที่โลกเองก็ปรบมือให้ สะอาดประณีตเกินก็ติดเทวภพ ใจดีเกินก็ติดพรหมภพ สงบเกินก็ติดอรูปภพ

การยึดดี ติดดี จึงอปริยกว่ายึดชั่ว ติดชั่ว เพราะจะปรับปรุงจิต-สมุปปาท สายทุกข์เป็นสายไร้อทุกข์ไม่ได้หรือได้ยาก จนกว่าจะมองเห็นว่า ทั้งมานะและทิฏฐิ ต่างก็เป็น “จิตตสังขาร” เหมือนกัน ซึ่งเป็นผลของความไม่รู้ (อวิชชา) ตรงกัน ต่างกันตรงที่ ความดี คือ อวิชชาสีขาว (คนชอบ) ความไม่ดี คือ อวิชชาสีดำ (คนกลัว)

สิ่งที่จำเป็นจริง ๆ ในการดำรงชีวิตของมนุษย์ คือ สมรรถนะ ในการกิน การดื่ม การหายใจ การเข้าห้องน้ำ การชยับปรับเปลี่ยนอิริยาบถสี่ และการคิด ได้ตามใจสั่ง

ถ้าเมื่อไร เห็น และอัครรรยใจ ในกระบวนการดังกล่าว ด้วยจิตเจ้าของ เห็นว่ามันอัครรรยกว่ามานะทิฏฐิ...ละก็ปฏิจจสมุปปาท สายทุกข์ก็สลับเป็นปฏิจจสมุปปาท สายไร้อทุกข์ได้

เศรษฐศาสตร์จิตวิทยาแปรปรวน (frontier mentality)

กระแสบริโภคนิยมของโลกาภิวัตน์ เดินหน้าวัดความสำเร็จด้วยตัวเลข GDP, GNP, และตัวย่ออื่น ๆ ที่คนจำนวนมาก ไม่รู้ว่าคืออะไร

มีการส่งเสริมการผลิตสินค้าเชิงรูปธรรมต่าง ๆ การส่งเสริมการแปรรูปสินค้าเกษตร อะไรทำนองนี้ การแปรรูปสินค้าเกษตรไม่ค่อยมีภัยต่อความหลงผิด เพราะมีการผลิตรูปธรรมจริง ๆ

แต่ผลิตสินค้าเชิงนามธรรมแทบทุกชนิด อยู่เบื้องหลังเศรษฐกิจฟองสบู่แตก เช่น ธุรกิจเก็งกำไรทุกชนิด ที่ถูกกฎหมายก็มี เช่น ตลาดหลักทรัพย์ บิทคอย (bit coin) ตลาดศิลปะกรรม ตลาดบริการออนไลน์ ที่ผิดกฎหมายก็มี เช่น การพนันทุกชนิด ยาเสพติด บริการพิสดาร ต่าง ๆ

“**แบรนด์**” เป็นคำตัวแทนถึงสินค้ามีระดับ เช่น ท่องเที่ยวติดแบรนด์นั่งเครื่องบินวีไอพี แต่งตัวสินค้าติดแบรนด์ดัง แต่งงานอลังการ ส่งสรรค์ประชุมอย่างยิ่งใหญ่ และความเป็นแบรนด์ทางนามธรรมอื่น ๆ

สื่อสังคมกลับชอบออกสื่อเฉพาะชาวคนติดแบรนด์ ซึ่งเป็นไอดอลที่มีความสุดโต่งสูง ทำให้พิธีกรรม วิธีการ เพิ่มระดับความโดดเด่นอลังการทุกประเทศยังแข่งกันทำพิสดาร

ทุกมิติของแบรนด์สินค้าเชิงนามธรรม ได้เพิ่มกำลังความบ้า (วิปลาสส์) ให้ติดจิตเยาวชนอย่างน่าสงสาร

มิจฉาทิฏฐิ คือความบ้าติดแบรนต์ จนไม่ทำอะไรที่มีสาระกับชีวิต แค่เปลี่ยนลุค หน้า ผม เล็บ เครื่องแต่งกาย ท่าเต้น เดินทาง ฯลฯ แต่พวกเขาก็ไม่แคร์พระนิพพาน หรือ ธรรมกายอะไร ๆ อยู่แล้ว

นอกจากนี้ยังต้องปล่อยพวกนักการเมือง ที่กำลังจะเข้าสู่ระบบการเลือกตั้ง โดยเสนอนโยบายจัดสรรให้คนมีกินมีใช้เสมอภาคถ้วนหน้า เหล่านี้ถือเป็นมานะทิฏฐิที่ยากต่อการใช้นิพพานที่นี้และเดี๋ยวนี้

ไม่มีพรรคการเมืองใช้นโยบายของพุทธศาสนาเพื่อสร้างสังคมสันติสุข ทุกพรรคเสนอวิธีแบ่งเฉลี่ยงบประมาณรัฐ และผลาญทรัพยากรธรรมชาติ เสมอหน้ากัน

แต่ถ้าเราปรารถนาสร้างสุขจากธรรมกาย ก็ต้องใช้ปัญญาญาณ ส่วนมากปัญญาญาณจะเกิดอยู่ที่ว่าคุณปล่อยวาง ความคิดสร้างสรรค์ของโลก...แค่ชั่วคราวได้ไหม

กลวิธีการปล่อยวางโลก จึงเป็นเป้าหมายของลานเสวนาที่จัดโดยแม่ชีไพเราะ แทบทุกครั้ง

ภาษาคือน้ำชี แต่จิตคือผู้รู้สัจธรรม

บริโภคนิยมได้ไล่ต้อนให้คนในโลกนี้พากันหวังความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ ทุกครั้งที่หวังความช่วยเหลือจากภายนอก ความเชื่อมั่นภายในในเรื่องนั้นก็หายไป ถ้าหวังรอคอยปัจจัยภายนอกมากเกินไป บางทีชีวิตจะกลายเป็นตุ๊กตาบาร์บี้ ที่คอยผู้เชี่ยวชาญจะแต่งตัวให้

โดยหลักของพุทธธรรม ภาษาเป็นแค่น้ำชี สมมติว่าชี้ให้ชมจันทร์ ถ้าเห็นแค่น้ำ หรือเห็นแค่ดวงจันทร์ ประสิทธิภาพของจิตจะเสียไป เพราะโดยสัจธรรม คุณยังเห็นดวงดาวเหมม เห็นเส้นขอบฟ้า ลึกลงไปในสมมติฐาน หุกดวงดาวหมุนและถูกรองรับด้วยความว่าง

ยกตัวอย่างการพัฒนาบน้ำดื่มของโลกาภิวัตน์ แค่น้ำดื่มอย่างเดียว ก็เห็นชัดถึงการพัฒนาแบบคือการ frontier development พัฒนาไปสู่ความไม่สิ้นสุด

ความเชื่อของคนยุคนี้ ทำให้ภิกษุได้ตีม้ำแร่ น้ำต่าง น้ำยี่ห้อต่าง ๆ แม้ยกตัวอย่างแค่สินค้าชื่อเดียว แต่ถ้ามองลึกลงไปถึงความจริง จะเห็นว่า สรรพสิ่งที่เป็นสินค้า ไม่ว่าปัจจัยสี่ (ข้าว น้ำ ที่อยู่อาศัย เครื่องแต่งกาย ยาและเครื่องสำอาง) และปัจจัยอื่น ๆ ล้วนกำลังอยู่ในกระบวนการ frontier development

นักปราชญ์ของพุทธสรุปว่า “One in all” รู้แค่อำนาจเดียว สามารถทะลุถึงการพัฒนาทุกสิ่งของโลก เพราะมันมีหลักนำสังขารของสิ่งหนึ่งไปสู่นิรันดร

ในการผลิตน้ำดื่ม ต้องอาศัยวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของการผลิตขวดน้ำ และคุณภาพของน้ำ ต้องอาศัยสังคมศาสตร์ว่าด้วยการบริหารจัดการ จุรกรรมการเมืองที่ต้องจัดการให้ถูกต้องตามกฎหมาย โลจิสติก ฯลฯ ต้องอาศัยมนุษยศาสตร์ คือ อาศัยความเชื่อของมนุษย์ ที่สัมพันธ์กับค่านิยม ประเพณี และการรื้อให้เห็นจริงด้วยนิยาย ภาพยนตร์ โฆษณา สารคดี ฯลฯ ทุกชนิดสินค้า ใช้หลักการของสามศาสตร์ตรงกันหมด (คุณลองหยิบอะไรดู ทุกอย่างคือตัวแทนของอารยธรรมสากลนิยมตามกันหมด)

สรุปถ้ารู้จักกระบวนการผลิตน้ำดื่มอย่างเดียว ก็จะทะลุถึงการผลิตในทุกสินค้าได้ เรียกว่า “All in one” (ปัจจัยทุกชนิดรวมอยู่ในสิ่งเดียว)

ทั้งหมดนี้คือ ปรัชญาของนักปราชญ์ชาวพุทธ ที่เสนอทฤษฎีนี้มาเมื่อพันปีที่แล้ว และถ้าเราเข้าใจระบบการผลิตแค่หนึ่งระบบ เราจะรู้เลยว่า ทุกชนิดสินค้าผลิตจากฐานวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีฐานเดียวกัน สรุปสิ่งที่ว่าใหม่คืออุปาทานขั้นของมนุษย์เท่านั้น

Big data จากชีวิตผ่านคลิป

สมาร์ทโฟน คือห้างสรรพสินค้าขายอารมณ์ แค่เปิดใช้งานให้เป็นที่สามารถเปิดคลิปเสพสิ่งที่ชอบและสิ่งที่ใช่ ถ้าเปิดไม่ใช่ว่าผู้เขียนจะดูคลิปอะไรก็คือ ย้อนรอยความจำของตนเอง เคยฝัน เคยถูกสอน เคยชอบอะไร ก็หยุดและเพ่งจ้องสิ่งนั้น

เรื่องราวจากคลิปผ่านตาผ่านใจนับไม่ถ้วน มันถูกปล่อยผ่านไม่ต่างจากอิริยาบถทั้งสิ้นของตนเอง อันที่จริงมันประกอบเข้าเป็นพฤติกรรมของชีวิต แต่จะมีบางคลิปที่คุณตัดสินใจส่งให้ผู้อื่นรู้ตาม

ผู้ที่มีกุศลตั้งไว้ในจิต ปรากฏการณ์กุศลก็ถูกส่งให้ผู้อื่น
ผู้ที่มีกุศลตั้งไว้ในจิต ปรากฏการณ์กุศลก็ถูกส่งให้ผู้อื่น
แต่ผู้รับก็มี ๓ ประเภทเสมอ คือ ชอบด้วย ไม่ชอบ เฉย ๆ

ที่ผู้เขียนแปลกใจ คือ การจับคู่ผ่านคลิป แทนผ่านสื่อสิ่งพิมพ์แบบแต่ก่อน มีหลายคู่ออกรายการ “Couple or not” พบกันผ่านคลิป แสดงว่ามนุษย์ชอบเสียงภัยทางอารมณ์ ไม่ต่างจากการปืนเขาเสี่ยงตาย ซึ่งเป็นธรรมดาของมนุษย์ที่เกิดมาพร้อมวิปัสสาส์

ด้วยเหตุนี้ ผู้หวังความคุ้มครองจากธรรมกาย ต้องถามตนเองว่า ภายหลังดูคลิปจบ (แต่ละวัน)

หนึ่ง วิปัสสาส์ข้อใดบ้างได้ลดลง

สอง มองเห็นอนุสัยของตนเองชัดเจนขึ้นไหม

สาม เคยหยุดถามตนเองไหม ถึงการเรียงลำดับของคลิป ที่ส่งมา
เข้าสู่สายตาของเราพอดี มันมาถึงเราในขณะนั้น ๆ ได้อย่างไร
ถ้าถามบ้าง บางทีจะเห็นว่า มันเคลื่อนไหวมาสู่บันทึกความ
จำของเรา ไม่ต่างจากเราขยับอริยาบถทั้งสิ้น

สี่ ดูคลิปอยู่ ก็อาจพบสังขธรรมชื่อ ๆ ตรงหน้าก็ได้ ถ้าพุทธ
ปัญญาของเราตื่นรู้ และคมชัดพอ

รู้และรู้อะไร (Know, Known)

โลกบริโภคนิยมอ้างว่าสื่อออนไลน์กำลังจะเข้าสู่ยุค 5G ถ้าเป็นคลื่นยุค 5G ก็จะส่งข้อมูลเร็วกว่ายุค 4G นับพันเท่า เช่น โหลดภาพยนตร์ยาวสองชั่วโมงภายใน ๓ วินาที เป็นต้น

ต่อให้พัฒนาเป็นยุค 6G, 7G...ยังไง ๆ ก็ไว้สู้การทำงานของจิตมนุษย์ไม่ได้ และสิ่งที่จะไม่เคยเปลี่ยนตามยุคก็คือ มนุษย์จะเสพข้อมูลผ่านหน้าจอในทำนอง “รู้อะไร”

นี่คือทุกข้อมูลเป็นเพียงมายา และมันถูกตีความตามปัญญาของผู้เสพสื่อ นี่คือสัจธรรมไม่ขึ้นกับความเร็วของคลื่น

มนุษย์เกิดมาพร้อมกับวิปลาสสี่ จะเสพ “ข้อมูลตรงหน้า” จะจากธรรมชาติหรือจากสื่อออนไลน์ ด้วยสภาวะ “รู้อะไร” ทันทิ

ตาเห็นรูป “รู้อะไร” เมื่อจักขุวิญญาณ์ทำงาน และส่งให้มโนวิญญาณ์ตัดสินสามอย่าง “ชอบ, ไม่ชอบ, เฉย ๆ” (เวทนาขันธ)

จะผ่านไปกี่ยุคก็ยังคงเสพทุกสื่อด้วยปฏิจสมุปบาท สายทุกซังคเดิม คนจะรับรู้ผ่านกรรม และเก็บข้อมูลผ่านอาจิณกรรม นอกนั้นผ่านเลย

กรรมเป็นปัจจัยที่ซับซ้อน อย่างยิ่งในยุคบริโภคนิยม

เพราะมันสามารถสร้างวรรณะได้จากนามธรรมของสินค้าผ่านแบรนด์ (คนยุคก่อนสร้างวรรณะผ่านรูปธรรม) เช่น กษัตริย์ หรือจักรพรรดิ แต่งองค์ทรงเครื่องอลังการกว่าวรรณะ อื่น ๆ

การอ้างสินค้าเชิงวิชาการ นี้ นั้น โนน คักดีลสิทธิกว่าค่าของพระเจ้า ทำให้ความรู้วิทยาศาสตร์เทคโนโลยีเพิ่มความขลังและคักดีลสิทธิยิ่งขึ้น

ถ้าเผิญจะถามสือมาจากไหน มาได้อย่างไร มาเพื่ออะไร ทำนองนี้ ผู้ถามต้องมีปัญญายูอยู่ในจิตมาก อาจเป็นผู้มีหน้าที่คิดสร้างซอฟต์แวร์ใหม่ ๆ เป็นนักปรัชญา หรือนักธุรกิจ

แต่เมื่อไร ดูสือ และรู้ความนัยก็แสดงว่ามีจินตมยปัญญาสูง

แต่เมื่อไร ดูสือ แล้วแค่รู้ สักแต่ว่ารู้ แสดงว่า สมาธิและสติสูง

แต่เมื่อไร ดูสือ “รู้” เฉย, ไม่ใช่รู้อะไร นี่คือรู้ของธรรมภายใน ปฏิจสมุปบาทสายไร่ทุกข้นั้นเอง ส่วนจะรู้ด้วยสภาวะอย่างไรขึ้นอยู่กับ ปัญญาบารมี

โลกแห่งหมู่สัตว์และโลกแห่งสังขาร

ตามประวัติศาสตร์ชาติไทย พุทธ พราหมณ์ ฝึ อยู่ร่วมกันมานานาน ตั้งแต่สร้างชาติ ฝึในยุคโบราณมีความหมายเป็นเทวดาที่สัมพันธ์กับมนุษย์

หมู่สัตว์ตามคำภีร์ของพราหมณ์ มี ๓๑ ภพ ที่สังคมไทยมีเรื่องเล่ามากมาย คือ อบายภพ ๔ (เปรต อสุรกาย ตีรัจฉาน และสัตว์นรก) มนุษย์ ๑ เทวภพ ๖ พรหม ๑๖ อรูปพรหม ๔ รวม ๓๑ ภพ

ตำนานของพระพุทธเจ้าจะเกี่ยวข้องกับเทวภพมากที่สุด

เวลาสวดมนต์ พิธีกรรมของสังคมไทยจะชุมนุมเทวดาก่อน ในบทสวดจะมีเทวดาแทรกอยู่ตลอด นั่นคือตำนานของพราหมณ์ แต่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ปฏิจจสมุปบาทสายทุกข์และสายไร้ทุกข์

และพระพุทธองค์ได้แก้ไขกฎแห่งกรรมแห่งภพชาติ ให้เป็นปัจจุบันขณะ นั่นคือ รูปนามคือกรรมเก่า เจตนาที่จะทำพุดคิดคือกรรมใหม่

น่าเสียดใจที่สังคมไทยพุดแต่กฎแห่งกรรมตามนัยยะของพราหมณ์เล่ากันมากมาย ทำเป็นนิยายที่วิ ภาพยนตร์ ฯลฯ นับไม่ถ้วน แต่ถ้าต้องการไม่เกิดอีก ต้องเข้าถึงปฏิจจสมุปบาท สายทุกข์และสายไร้ทุกข์เท่านั้น

ท่านพุทธทาสภิกขุ พยายามประยุกต์ลักษณะของ ๓๑ ภพ ให้เข้ากับการทำงานของจิตมนุษย์ ในยุคบริโภคนิยม (แต่ก็ไม่นิยมเผยแพร่) เช่น ถ้าหากความต้องการมีพลังล้ำ รุนแรง จนทนไม่ไหว จนลืมนิยามประเพณี เช่น พ่อช่มชื่นลูกสาวขณะนั้นไม่มีความเป็นพ่อ แต่มีความเป็น

เปรต จึงข่มขืนลูกสาวตนเอง พอสำเร็จความต้องการ ภพจะเปลี่ยนเป็น
อสุรกาย คือมีความกลัวเกิดขึ้น และมักลงเอยด้วยการฆ่าเหยื่อหรือข่มขู่
ด้วยประการต่าง ๆ ส่วนภพดิรัจฉานก็เป็นง่าย เช่น โง่ติดแบรนด์หรือติด
ค่านิยมแบบไม่เข้าท่า น่าจะเป็นดิรัจฉาน ส่วนภพที่เป็นยากที่สุดคือ สัตว์
นรก เพราะต้องมีความฉลาด แต่เป็นความฉลาดด้านเห็นแก่ตัว และมัก
ก่อให้เกิดความขัดแย้ง รุนแรง ในวงกว้าง

แต่พุทธบริษัทควรจะพูด คิด เขียน เรื่องราวของชีวิตให้สัมพันธ์
กับปฏิจจนุปบาทเท่านั้น นี่คือนี่สิ่งที่พุทธบริษัทควรกระทำ และเป็นสิ่ง
เดียวที่จะดำรงพุทธธรรมไว้ได้

ถ้าผู้ใดเข้าถึงปฏิจจนุปบาท ได้เมื่อไร เขาจะไม่มีทางเห็นโลก
วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี ว่าน่าพิสมัย กลับจะเห็นว่า โลกนี้ช่างตื้นเขิน
ช่วยกันพัฒนาแต่สิ่งที่น่าหัวเราะ ส่วนกฎแห่งกรรมตามนัยยะของพรหมณ์
ที่ก็มีแทรกในวงการบันเทิงโดยเฉพาะภาพยนตร์และนิยายทีวี ก็จะเป็น
ของสำหรับสอนผู้อ่อนปัญญา

การหลงอำนาจของมายา เป็นความประมาทของมนุษย์

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ อิททัปปัจจยตา ปฏิจจนมุปบาท โดยเริ่มจากอริชชา เป็นปัจจัยทำให้เกิดสังขาร (ทำพุดคิด)

อำนาจที่ขับเคลื่อนทุกข์และการดับทุกข์มีชื่อว่า **อิทัปปัจจยตา** แต่ว่าเป็นคนละอำนาจเหตุปัจจัยของแม่เหล็กไฟฟ้า หรืออำนาจของตัวอักษร เช่น กฎบัตรสหประชาชาติ กฎหมายรัฐธรรมนูญ กติกาสากล ฯลฯ และ ฯลฯ

อิทัปปัจจยตา คืออำนาจตามธรรมชาติ มีอยู่เอง คุณการทำงานของพระเจ้าเงินตราที่ใช้ในการแลกเปลี่ยน คนในโลกนี้ รู้จักแต่อำนาจของแม่เหล็กไฟฟ้า และอำนาจของสมมติอื่น ๆ

การที่ลัทธิบริโภคนิยมเลือกผู้ที่มีสมรรถนะสูง ในการล่อหลอกคน มาทำหน้าที่พรีเซ็นเตอร์ อ่านข่าว สร้างคลิปเด็ด ฯลฯ

แทบทุกรายการที่ผ่านตา จะเชื่อเชิญให้ผู้ชมช่วยกันจัดรายการคอมเม้นส์ นี่ นั่น โน่น เพื่อแลกกับเสื้อผ้าบ้าง บัตรชมกีฬา บัตรชมคอนเสิร์ต อื่น ๆ อีก และนำคอมเม้นส์ตามสื่อออนไลน์มาเล่า เป็นข่าวเล่ารายวัน

โลกของมายาจะล่อหลอกให้คนหลงว่า นี่คือสิทธิมนุษยชนที่จะวิจารณ์ผู้อื่น จริงบ้าง เท็จบ้าง สองแง่สองมุม อื่น ๆ อีก ผู้ชอบอำนาจของมายา จึงต้องตกเป็นเหยื่อของผู้ฉลาดกว่า ทำให้เกิดกรรมหมู่ (กรรมเป็นเผ่าพันธุ์และพวกพ้อง)

พระพุทธเจ้าวางหลักการว่า อำนาจที่มนุษย์ควรค้นพบก่อนสิ้นลมหายใจ คือ อำนาจแห่งผัสสะ (ปฏิขะสัมผัส) อำนาจที่ก่ออารมณ์ (กุศล, อกุศล, อภัยากฤต) อำนาจที่ก่อให้เกิดความคิดทุกรูปแบบ

ท่านปัญญาธิ อิทปปัจจยาปฏิจจสมุปบาท (สายทุกข์, ดับทุกข์, สายไร้ทุกข์) ที่มีอยู่ในชีวิตของเรา นับไม่ถ้วน เปิดโอกาสให้มนุษย์ได้รู้จักสังขารของชีวิต ที่ภพชาติอื่นมีอาจทำได้

ถ้าหากหลุดไปจากชาตินี้ โอกาสที่จะค้นพบสังขารจะปิดลง ถ้าเกิดใหม่ ไม่ว่าจะเป็ภพสูงยิ่งอย่างไรก็ตาม ก็ต้องเสี่ยงต่อความแปรปรวนเปลี่ยนแปลงของความเชื่อของสังคมนมนุษย์

ลองมนุษย์หลงเชื่อเป็นหมู่ ก็จะใช้กฎหมายจัดการกับผู้ที่เชื่อแตกต่างนี่คือเหตุของสงครามทุกรูปแบบ สงครามแย่งความเชื่อไม่เคยยุติในหมู่มนุษย์ จะยุติเมื่อได้ค้นพบอิทัปปัจจยาปฏิจจสมุปบาทเท่านั้น

ปฐมเหตุของการมีธรรม (ธรรมบุญของชีวิต)

ขณะเป็นเด็ก ปลาแม่เต็มคลอง ซ้อนด้วยกะละมังนำขึ้นมาประกอบอาหารได้ นี่คือสยามยุคสงครามโลกครั้งที่สอง

สำหรับข้าพเจ้า แคตัดหัวปลาช่อนหนึ่งตัว หัวมันตันกระเด่ว ๆ ทั้ง ๆ ที่ขาดตัวไปแล้ว เป็นภาพติดตา ทำให้ฝันว่าผีปลาช่อนมาหลอก

การไม่กล้าฆ่าสัตว์ ไม่ว่าจะอะไรทั้งสิ้น (ยกเว้นตบยุงตาย) ไม่กล้าจับสัตว์มาทำอาหาร ทั้ง ๆ ที่อาหารอุดมสมบูรณ์มาก เหล่านี้คือบุพกรรมของข้าพเจ้า

ศิลปินี่ชื่อก็มีลักษณะเดียวกันกับศิลปินี่ชื่อแรก

นี่แสดงถึงบุพกรรมที่ติดจิต แม้ไม่ได้รับการสั่งสอน ก็มีความกลัวผิดศีล (โดยไม่รู้ว่านี่เรียกว่าศีล)

อำนาจของศีลห้าทำให้จู้กับบุพการีที่มีสัมมาทิฐิ คือไม่มีวิถีชีวิตที่ผิดศีลห้าเช่นกัน

หน้าซำบุพการียังมีสัมมาวาจา (มีคนนับหน้าถือตา) สัมมากำมันโต (มักถูกเชื่อเชิญให้เป็นประธานทำกิจกรรมของสังคม) และ สัมมาอาชีโว (ประกอบอาชีพเป็นแพทย์แผนไทย คนไข้เยอะมาก)

บัดนี้มองย้อนหลังไปในวัยเด็ก จึงรู้ว่า เกิดในครอบครัวที่มีสัมมาทิฐินั้น ดีกว่าเกิดในครอบครัวมั่งคั่ง หรือครอบครัวที่มีอำนาจบริหารจัดการสูง

เพราะทำให้เป็นฐานพัฒนาตนเองไปตามกระแสค่านิยมของสังคม ใต้ราบรื่น เพราะไม่มีปัญหาหนักใจตนเอง จึงมีอิสระที่จะมองไปข้างหน้า และอยากรู้ว่า ความรู้คืออะไร ตั้งแต่เล็ก ๆ

ด้วยไม่ยอมเชื่อว่า การสอบได้คะแนนดี มีคนชมว่าเรียนเก่ง เป็น ผู้มีความรู้ (สมรรถนะภายในทำให้แยกความเก่งและความรู้ออกได้ตั้งแต่ เด็ก ๆ)

ทุกคนในฐานะเยาวชนของชาติที่เข้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ ล้วนได้รับอานิสงส์ของการประกาศแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของ ชาติ ฉบับที่หนึ่ง (พ.ศ. ๒๕๐๔-๒๕๐๙)

ช่วงเวลานั้นมีแต่คนมาเชิญบัณฑิตใหม่ไปทำหน้าที่ผู้จัดการ ไป ทำงานตำแหน่งสูง ๆ

ด้านแรกที่ยากรู้ขณะปฏิบัติธรรม คือ วิธีคิดของวิทยาศาสตร์ แตกต่างจากวิธีคิดของพุทธธรรมอย่างไร รวมทั้งถามว่า พระพุทธเจ้าตรัสรู้ อะไร จึงยกย่องให้เป็นมหาศาสดาของโลก

หนังสือธรรมเล่มแรก ๆ จึงเกี่ยวข้องกับวิธีคิดแยกกายของพุทธ ธรรม (*สะท้อนคิด ชีวิตทันสมัย*); กลวิธีคิดของมนุษย์ (*คิดให้เป็น เดี่ยวเห็น เอง*) และความคิดที่สามารถดับปัญหา และดับสังสารวัฏได้ (*คิดให้ถูก ทุกข์ ดับได้*)

การคิดของพุทธธรรมแตกต่างจากการเรียนเอาปริญญาในวิชา จิตวิทยา เพราะต้องใช้ตนเองเป็นฐานข้อมูล และค้นพบกลวิธีคิดจาก ภายในของเจ้าของ จึงสรุปได้ว่า

(หนึ่ง) ฐานของศีลห้าต้องดี จึงจะกันหรือบรรเทาต้นหามาสามประเภทได้ เพราะต้นหาคือเครื่องอยู่และเป็นพลังของการสร้างโลก

ถ้ากามตัณหาถูกเร้าได้ง่าย ๆ เช่น ติดเสียงเพลง ติดนิยาย ติดผู้ชาย ติดช้อปปิ้ง ง่าย ๆ ก็มักจะมีธรรมยาก (ต้นหาแย่งเวลาความพยายามไปหมด)

ถ้าอยากได้ อยากดี อยากมี อยากเป็น จนหลุดกรอบค่านิยมของสังคม ก็มักจะมีปัญหาเกี่ยวกับติกาของสังคม ถูกทำโทษจากโลกธรรมฝ่ายลบ

วิภวตัณหา คือสภาวะตรงกันข้ามกับภวตัณหา คือต้องไม่ทำร้ายตนเองจนเกินขอบ เด็กยุคข้าพเจ้าเมื่อเอนทรานซ์ไม่ติด คิดจะปลิดชีวิต ยังมี เพราะยุคโน้นเข้ามหาวิทยาลัยได้ เหมือนได้เลื่อนสถานะทางสังคม เพราะนิสัยดีจุกจิก คือผู้นำของสังคมไทยในยุคโน้น

(สอง) ศีลและวินัยดีจึงทำให้วิถีชีวิตราบรื่น มั่นคง ทำให้เกิดความสันโดษหรือเรียบง่าย ไม่ถูกสังคมล่อหลอกให้เกิดอริวิจจนสัมผัส คือสัมผัสสิ่งเร้าแล้วเหลือตัณหาความอยากแฝงไว้ในจิต

เมื่อสนใจปฏิบัติธรรมจึงเข้าถึงปฏิฆะสัมผัสได้ ไม่ยาก ซึ่งเป็นฐานของวิปัสสนาปัญญา

(สาม) หน้าซำยังประกอบอาชีพสัมมาอาชีพะ รับราชการเป็นอาจารย์ ทำงานด้วยอุดมการณ์ ซึ่งทำให้หลุดกรอบจากความเชื่อเรื่องกำไร-ขาดทุน ที่มีหลักคิดใช้ทุกอย่างอย่างเป็นเงิน หรือตีราคามนุษย์เป็นสินค้าประเภทมนุษย์เงินเดือน

นี่คือฐานที่สามารถทำงานด้วยจิตว่างได้ง่าย ๆ เพราะก็ทำอยู่แล้ว เป็นอาจิณกรรม เข้าสู่สุญญตาวิหารได้ไม่ยาก

(สี่) เมื่อตั้งมั่นเพื่อความเข้าใจกฎแห่งกรรม เพื่อหนีวิถีคิดแบบพราหมณ์ มาคิดอย่างพุทธธรรม “นั่นคือ กรรมมีแต่ผู้รับกรรมหาไม่” ซึ่งเป็นฐานของปฏิจจสมุปบาท สายไร้ทุกข์ ดังนั้นจึงเข้าถึงโลกุตระธรรมได้ เพราะได้พัฒนามาสีขั้นต่อนั่นเอง

ความหลอนคือหลักสร้างภาพยนตร์ร้อยล้าน

ความหลอน (hallucination) คือ เทคโนโลยีการใช้ซีจี (computer graphics) สร้างสัตว์ประหลาด คนประหลาด เข้ามาเป็นตัวเอกร่วมแสดง กับนักแสดงจริง และถ่ายฉากจริง

เมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๖๑ สารคดีศิลปสโมสรของไทย พีบีเอส นำภาพยนตร์ “**นาคีสอง**” มาวิจารณ์ ว่าทำไมจึงเป็นภาพยนตร์ไทยทำเงินห้าร้อยล้านบาท

นอกจากนี้ ยังกล่าวถึงรายได้ของภาพยนตร์ไทยและภาพยนตร์ต่างประเทศที่ทำเงินร้อยล้านบาทขึ้นไป จากผู้ชมไทยจะต้องเป็นเรื่องของ สัตว์ประหลาด ญักษ์ พยานาค ผีปอบ ผีนางนาค อื่น ๆ อีก

ผู้วิจารณ์ชมเชยไทยทีวีสาม ว่าลงทุนประชาสัมพันธ์จริง ๆ เช่น แจกเหรียญพยานาคผ่านการปลุกเสกจากพระดั่งมอบแก่ผู้จองบัตรชม ภาพยนตร์ล่วงหน้า ตอนนี้ผลิตผ้ายันต์พยานาค อีกหนึ่งแสนผืนผ่านการปลุกเสก แจกแก่ผู้ชมภาพยนตร์นาคีสอง

ที่ชมเชยคือ การปลุกกระแสให้สังคมไทยอึ้งลุกงูลานเข้าโรงภาพยนตร์ นับว่าในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ สถิติสรุปว่า เกือบไม่มีผู้ชมภาพยนตร์ไทย โรงภาพยนตร์ต้องนำภาพยนตร์ฟอร์มยักษ์จากต่างประเทศ (มนุษย์อัจฉริยะทั้งหลาย) มากอบกู้สถานการณ์

ผู้วิจารณ์ชมพระเอกนางเอกของภาพยนตร์เรื่องนาคีสอง ว่าแสดง

ได้สมจริง เพราะพวกเขาต้องแสดง ตกใจสุดขีด ที่สุดขีด ที่เห็นพยานาค แต่ในความเป็นจริง ผู้แสดงสร้างอารมณ์จากความว่างเปล่า เนื่องจากต้อง มาทำซีจีตัวพยานาค ที่สัมพันธ์กับเรื่องราวภายหลัง

ทุกวันนี้เราปรบมือและยกย่องผู้ที่สามารถสร้างอารมณ์หลอกหลอน กับคนในสังคมได้สมจริง สมบทบาท เราชมว่า เขาเก่ง เขาสร้างอารมณ์ได้ อย่างสุดทึ่งจากความว่างเปล่า

ไม่มีนักวิจารณ์มองสังคมไทยตามความเป็นจริงว่า ลูกเด็กเล็กแดง เสพแต่สารคดี ภาพยนตร์ของสัตว์ประหลาด ที่ทำเงินร้อยล้าน หลาย ๆ ร้อยล้าน

เด็กเกิดมาพร้อมกับความหลงจากพฤติกรรมวิปลาสเสียอยู่แล้ว สังคมใช้คนเก่งจากทุกมิติของไทย กระหน้าให้เด็กไทยตกจมอยู่ในความ หลอน เพิ่มกำลังของความหลงนับไม่ถ้วนเท่า แล้วจะหวังอะไร จะได้พุทธ บริษัทที่แท้ในสังคมไทยในอนาคตอีก

ยิ่งหลงได้แนบเนียน ยิ่งได้รับคำชมเชย

ความหลง (Illusion) คือ เทคโนโลยี การสร้าง ถ่ายทำ นำมาตัดต่อ ให้ได้คลิปโฆษณา คลิปเรื่องราว คลิปปรากฏการณ์ สร้างเป็นเรื่องสั้น ภาพยนตร์เรื่องยาว นิยายทีวี สารคดีท่องเที่ยว อื่น ๆ อีก

ชีวิตนี้ร้ายล่อมไปด้วยฉากความหลง ทุกทิศทุกทาง ไม่ว่าจะนั่งรถ ลงเรือ อยู่บ้าน ทำงาน ฯลฯ หนีไม่พ้นความหลง แผ่นป้ายซีดี ดีวีดี โฆษณา ล่อมหน้าล่อมหลัง

สมัยโบราณ ที่ยังไม่เกิดเทคโนโลยีที่สร้างความหลงอย่างทุกวันนี้ มหาราชาที่เป็นสมัญญานาม ของจักรพรรดิ ฮองเต้ คนเก่ง (มีตัวคนจริง) ที่ได้รับการยกย่อง นับถือ นำครั้นคร้าม นำเลื่องลือด้วยกฤษดาภินิหาร ว่าสามารถผ่านสนามรบจริง สู้กันตัวต่อตัวจริง ผ่านทุกอุปสรรคจริง

คนเหล่านั้นเก่งจริง ไม่ใช่เก่งจากเทคโนโลยีการตัดต่อ แต่งแต้ม และใช้เทคนิคมุกกล้อง สร้างจินตภาพความหลง

สังคมไทยเดิมนำลอกเลียนแบบ (innovation) ทุกเรื่อง ทุกมิติ จากตะวันตก เลียนแบบจากเด็กตัวเล็กๆ (ตัวนิดพิชิตล้าน) ต้นดวงโลก ทำโฆษณาแปลก ๆ

ฟรีเซนต์อร์ค่าตัวแพงลิบโลก ขาวนา ขาวไร่ ทำงานตลอดชาติ ยังได้เงินค่าตอบแทนแค่เป็นเศษเงินรายได้ของฟรีเซนต์อร์ (เหล่านั้น) ที่ทำงานแค่ครึ่งวัน

ถ้าเจ้าชายสิทธัตถะกลับชาติมาเกิดยุคโลกาภิวัตน์ คงต้องอัศจรรย์เกี่ยวกับสิทธิมนุษยชน และอัศจรรย์กับรายได้ของมนุษย์ยุคความลวงเป็นใหญ่ ใครลวงได้สุดยอดได้ค่าตอบแทนสุดทิ้ง

เกือบร้อยเปอร์เซ็นต์ของความเก่ง ทุกชนิด ทุกมิติ ถูกนำมาเป็นตัวสร้างหลัก สร้างความลวงที่ก่อความเข้าใจให้คนไทยได้อยู่กับจินตภาพกับความลวงเหล่านั้น เกิดแฟนคลับแปลก ๆ

เด็กทุกคนเกิดมาพร้อมกับความหลงที่มีวิปัลลาสสี่ติดจิต สังคมไทยนำความเก่งทุกมิติของคน ผสมกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยี สร้างภาพลวงได้สมจริง ยิ่งเพิ่มกำลังความหลงนับไม่ถ้วนเท่า แล้วจะหวังอะไรที่จะได้พุทธบริษัทที่แท้ในสังคมไทย

หนามยอกก็ต้องบ่งด้วยหนาม

เทคโนโลยีของโลกสร้างความลวงและความหลอน แม้แต่อยากจะ
ชี้ให้เห็นอำนาจของธรรม ก็ยังใช้คลิปความลวงมาตัดต่อให้เข้มข้น ซึ่งน่า
จะมีประโยชน์กับการปลุกจิตที่จมอยู่ในโลกของแสงสีเสียง

ส่วนพุทธบริษัท ที่ยังคงศรัทธาในความเป็นมนุษย์ของตนเอง สำนึก
ว่า ถ้าไร้ซึ่งอริยทรัพย์ คงไม่ได้มาเกิดในประเทศไทย

ยุคสยามเมืองยิ้ม พระเจ้าแผ่นดินมีอำนาจล้นฟ้า สั่งฆ่าคนได้เจ็ด
ชั่วโคตร แต่ไม่กล้าก้าวล่วงบุคคลที่อยู่ในเขตวัด เพราะถือว่าเป็นเขต
อภัยทาน

แต่ยุคนี้... แม้แต่คนเข้าสถานเอกอัครราชทูต ยังถูกจับฆ่าได้จน
เป็นข่าว

ถ้าเรายังเชื่อในอานิสงส์ของการให้วัตถุข้าวของ คนอดตายในเมือง
ไทยไม่น่าจะมี แม้แต่คนหาขยะไปขาย แค่อสิบปียังเก็บเงินซื้อที่ดินได้ ๓๐
ไร่ อยู่ที่ว่าชวนชวยไหม สันโดษตามมีตามได้และเห็นอำนาจของศีลห้า
(รักษาโภคทรัพย์) อำนาจของธรรมห้า (พ้นแล้วจากภัยพิบัติทั้งปวง)

การเกิดย่อมเลือกได้จากการมีสัมมาทิฐิเป็นเครื่องอยู่ของชีวิต
แผ่นดินย่อมเลือกได้ ยกเว้นใช้คำอธิษฐานที่เป็นมิจฉาสงกัปปะ

การอยู่เหนือการเกิดและการตาย ไม่เกี่ยวกับกรรม เพราะนั่นคือ
การอธิบายศาสนาเทวนิยมแทบทุกลัทธิ

พระพุทธเจ้าท่านบัญญัติว่า กรรมเก่าคือรูปนามปัจจุบัน ขอให้มึลมหายใจ ขอให้มึพุทธศรัทธา ทำเจตนาให้อยู่เหนือโลก โลกคือความเป็นคู่ ต้องมีกฎ กติกา เพิ่มเรื่อย ๆ ส่วนโลกุตรธรรมจะคงที่ ตรงหน้า อยู่เหนือเงื่อนไขทั้งปวงของโลก พร้อมเสมอที่จะปกป้อง รักษาพุทธบริษัททุกคน ที่เปือความเจริญอันไร้ที่สิ้นสุดของโลกาภิวัดน์

การอยู่เหนือการเกิดและการตาย ไม่ใช่เกิดจากการตัดสินใจเลือกของมนุษย์ แต่นี้คือสิ่งมีเองที่มนุษย์ต้องวางศรัทธาในบัญญัติเกี่ยวกับปฏิจจสมุทบาท สายไร้ทุกข์ การปราศจากการเกิด การตาย เป็นเรื่องของธรรมชาติธรรมดา เว้นแต่ว่าเปือโลกจริงหรือไม่ ปัญหาอยู่ตรงนี้

สำนึกของพุทธบริษัทผู้ต้องการอยู่เหนือโลก

โลกของหมู่สัตว์ โลกของจิตตสังขาร (ทำพุดคิด) มีศีลธรรมแห่งความเป็นคู่ทุกชนิด

ถ้าจะอยู่เหนือโลกก็ต้องระวัง อย่านำสมบัติของโลกมาปะปนกับความรู้อันที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ซึ่งพระพุทธองค์เชื่อเรื่องจิตเป็นใหญ่ จิตเป็นประธานของสรรพสิ่ง เข้าใจจิตตนเองดีแล้ว ย่อมเข้าใจโลกและจักรวาลดีด้วย

สังสารวัฏเกิดจากเหตุปัจจัยที่ทรงบัญญัติไว้ว่า เริ่มต้นด้วย อวิชชา เป็นปัจจัยทำให้เกิดสังขาร (ทำพุดคิด)...ทั้งหมด ๑๑ ขั้นตอน ๑๒ ปัจจัย เรียกว่า ปฏิจจสมุทปะบาทสายทุกข์

ถ้าจะอยู่เหนือโลก ต้องใช้เหตุปัจจัยที่สร้างปฏิจจสมุทปะบาทสายไร้อวิชชา ทั้งสองกระบวนการนี้ ถูกขัดด้วยอำนาจอิทัปปัจจยตา (ที่คุ้มครองทำงานของพระเจ้าและคุณภวิททยาศาสตรวิ้ออีกที) หรือคุ้มครองความเชื่อเกี่ยวกับรูป

อำนาจของอิทัปปัจจยตาที่ขับเคลื่อนปฏิจจสมุทปะบาท สายทุกข์ นำกล้าวกว่าสงครามโลก รวมทั้งภัยพิบัติจากธรรมชาติทุกชนิด รวมทั้งโรคภัยแรงทุกชนิดรวมกัน โดยเฉพาะถ้าอวิชชานั้นอยู่ภายใต้มีฉฉาทิฉฉฐฐฐ (ความเชื่อผิด)

การเกิดมาเป็นมนุษย์จะมาพร้อมกับความหลง เพราะติติวิปัลลาสิตี มาด้วย

ยิ่งได้รับการผสมกับความลวง (Illusion) และความหลอน (hallucination) ก็จะมีทวีความหลงผิด (delusion) ให้เพิ่มกำลัง

ความทุกข์จากการเบียดเบียนตนเอง (เช่นฆ่าตัวตาย) และเบียดเบียนผู้อื่น (ก่อการร้าย สาดน้ำกรด ปาหิน ฯลฯ) ยิ่งไม่ต้องการเหตุผล อาจทำไปเพราะเห็นผิด รู้สึกสนุกที่ได้ทำ...ก็ได้

พุทธบริษัทจะอธิษฐาน ต้องขอห่างไกลจากผู้มีมิถิยาปฏิญญา และจะไกลจากคนพาลได้จริง ต้องมาจากสัมมาทิฏฐิและสัมมาสังกัปปะที่ตั้งไว้ในจิต

ขอให้วิถีสีวิต ทำพูดคิด ที่เป็นสัมมาทิฏฐิ กล่าวสัมมาวาจา มีความเพียรชอบ ไม่ประกอบมิจฉาอาชีวะ (เช่น หลอกล่อให้คนอื่นหลงผิด อย่างเช่น ยุคนี่ชอบทำกันเป็นอาชีวะ)

สำนักดังกล่าวนี้จะช่วยกลับปฏิจจสมุทบาท สายทุกข์เป็นสายไร้อทุกข์

สอบสวนลักษณะของพุทธศรัทธา และสัมมาทิฏฐิบ้างไหม

พระเจ้ามิลินทร์ถามพระนาคเสน “จากมิลินทรปัญหา” ว่า “พระคุณเจ้าเฝ้ายกยอพระพุทธเจ้าว่าเป็นสัพพัญญู ขอพระคุณเจ้าช่วยอุปมาให้อาตมภาพได้เห็นจริงกับพระปัญญาธิคุณของพระพุทธองค์ว่าเลิศยิ่งจริง”

พระนาคเสนถามว่า “ถ้ามหาบพิตรชิมน้ำทะเลที่ปากอ่าว จะสามารถแยกรสได้ไหมว่า ส่วนใดเป็นรสจากแม่น้ำยมุนา ส่วนใดมาจากแม่น้ำคงคา ส่วนใดมาจากแม่น้ำอิรวดี”

พระเจ้ามิลินทร์ “ไม่มีทางที่ใครจะแยกได้”

พระนาคเสน “แต่ทุกสัมผัสที่มนุษย์รับกระทบผ่านตา หู จมูก ลิ้น กาย พระพุทธเจ้าท่านแยกได้ว่า ประกอบด้วย ๑๑ ขั้นตอน ๑๒ ปัจจัย เช่นนี้ สมญานามว่า สัพพัญญูหรือไม่”

ทุกครั้งที่เกิดปุ้มเปิดสมาร์ทโฟนขึ้นใช้งาน ตาจับจ้องการเคลื่อนไหวจากหน้าจอ จิตมนุษย์ก็พร้อมเดินทางท่องเที่ยวสังสารวัฏ อยู่ภพไหนนานก็ขึ้นกับนันทิราคะของคนนั้น ๆ

ทุกครั้ง que เปลี่ยนคลิบ ความทุกข์จากการเสพภพชาติสำเร็จโดยสมบูรณ์ แต่ไม่เคยมีใครรู้ว่า ความสมบูรณ์นั้นมี ๑๑ ขั้นตอน ๑๒ ปัจจัย

บางคนชอบภพเปรต ชอบดูโฆษณาเสนอขายสินค้า ชอบโปรแกรมการท่องเที่ยว, บางคนชอบภพอสุรกาย ดูอะไรน่ากลัว แชร์เลย; บางคน

ดูแล้วไม่เห็นมีอะไรใหม่ เลื่อนคลิปปอยู่นั้น น่าเบื่อ เสพดิรัจฉาน; ถ้าดูแล้วมองเห็นว่าปรปักษ์กำลังได้เปรียบ ต้องจัดการทำคลิปปู้ เรียกว่า ภาพสัตว์นรก เพราะทนการได้เปรียบของศัตรูทางความคิดไม่ได้

บางคนดูแล้วชอบมุขแปลก ๆ วิวสวย เสพเทวภาพ; เห็นแล้วสงสาร นี่ นั่น โนน เสพพรหมภาพ; ดูแล้วรีบปิดเสียเวลาไม่อยากจะใช้อีกเลยคือ อรูปพรหมภาพ

ถ้ามีพุทธศรัทธาก็ต้องตั้งพุทธปัญญามาใช้ บอกตนเองว่า มันแค่แสงสีเสียง ที่มีความเร็วพอเหมาะก็รูปนามของเรา ที่จะสร้างมายาภาพได้พอดี หรือก็รู้ทันความเป็นอดีตของทุกคลิปป รู้ทันการตัดต่อ แต่งแต้มต่อเติม เป็นความหลง และรู้ทันซีจิวี่ว่า นี่คือ ภาพหลอนสามมิติ มนุษย์พยายามดึงมนุษย์ด้วยกัน ให้จมอยู่ในจินตภาพของเมืองลับแล

แบรนด์ของสินค้าคือศิลปะรวมสมัย

ในสมัยที่ข้าพเจ้าไปช่วยสอนธรรมในหลักสูตรนานาชาติของสวนโมกข์ มีผู้สนใจในธรรมจาก ๔๒ ประเทศทั่วโลก ใหม่ ๆ เป็นเพศชายเกือบ ๗๐ % แต่นี่คือโอกาสที่ข้าพเจ้ารู้จักโลก ผ่านคำบอกเล่าของผู้เข้าคอร์ส

จิตรกรคนหนึ่งมอบภาพให้ข้าพเจ้า เป็นโปสเตอร์ดเมฆกำลังก่อตัว จากเส้นขอบฟ้าของทะเล ดูแล้วก็เฉย ๆ เขาจึงบอกว่า เขาวาดภาพนี้เป็น สีนํ้ามันขายได้หนึ่งล้านดอลลาร์ (๒๐ ปีที่ผ่านมาคือ ๔๐ ล้านบาท) พอเห็นหน้าฉงนของข้าพเจ้า เขาก็เริ่มเล่าเบื้องหลังราคาภาพจิตรกรรม

การขายภาพวาดเป็นการบูรณาการระหว่าง นักวิจารณ์งานศิลปะ ร้านขายภาพวาดและนิตยสารชั้นนำ และผู้ขายที่เป็นนายหน้าขายภาพ วาด เขาใช้ประโยชน์จากรสนิยมของคนชั้นสูง (ซึ่งเป็นที่เกิดของแบรนด์ สินค้า และแฟชั่น และอื่น ๆ)

ผู้เป็นจิตรกรจะต้องรู้จักกับคนขาย ตกลงแบ่งผลประโยชน์เช่นครึ่ง ต่อครึ่ง เป็นต้น นายหน้าขายภาพวาดจะเล็งไปที่ผู้มีศรัทธาในการซื้อภาพ หรือของราคาแพงอื่น ๆ เช่นอาจเป็นพวกเศรษฐีใหม่จากตลาดหลักทรัพย์ เป็นต้น

วาทีศิลป์ที่นุ่ม ค่อย ๆ นัว อย่างใจเย็น ๆ ล้อมหน้าล้อมหลัง งาน เสนอขายภาพวาดเป็นจิตตศิลป์ ที่ทำให้ผู้ซื้อสร้างจินตภาพว่า สถานะทาง สังคม ของเขาจะถูกยกขึ้นสู่ระดับชนชั้นสูง ถ้าเขาได้เป็นเจ้าของภาพ...ที่ กำลังจะขาย

แบรนด์ของสินค้าที่มีระดับ ต้องมีอันเดียว หรือมีจำกัด เช่น รถยนต์ นาฬิกาหูกู อื่น ๆ โดยเฉพาะภาพวาดจะขายได้ราคาสูง เพราะเป็นงาน ยกกระต๋บรสนิยมทางจิตวิญญาน

ส่วนแบรนด์ที่ขายคนระดับกลาง (upper middle class) ต้อง อ้างความเป็นวิชาการ ใช้ชื่อย่อ ชื่อที่ฟังแล้วไม่รู้เรื่องวาคืออะไร อื่น ๆ และต้องจ้าง สร้าง ก่อบรรยากาศทำให้ดูน่าเชื่อถืออีกต่างหาก

สิ่งเร้าที่มีอำนาจเข้าไปฝังตัวในจิต จะต้องขึ้นกับแรงดึงดูดในจิต ของผู้รับ ว่ามีรีเซพเตอร์ จะดูดโฆษณาชิ้นนั้น ๆ

มนุษย์ลืมความวาค สิ้นค้าติดแบรนด์ อยู่ติดตัว ถ้าไม่คิดถึงมันก็ ไม่มีอยู่ จะมีเมื่อคนทัก เมื่อคิดถึงมันเท่านั้น

อวิชาเป็นปัจจัยทำให้เกิดสังขาร (ทำพุดคิด) ตัวคิดนี้แหละ สำคัญที่สุด เพราะมันจะเป็นอำนาจแรงดึงดูดของสังสารวัฏ

มนุษย์ยุคนี้สร้างแบรนด์สินค้าเป็นพลังอำนาจของสังสารวัฏ

ความรักหรือความโง่ที่ชนะทุกสิ่ง

เบรนต์ลินคอล์นเป็นกุญแจสำคัญที่จะเปลี่ยนจากภาพเปรตเป็นเทวภาพ
สิ่งเร้าและสิ่งกล่อมที่แทรกในกลยุทธ์การหาพวก การหาลูกค้า ยิ่งทำให้การ
ระหกระเหินของมนุษย์ จากเปรตเป็นอสุรกาย ตกกลับมาที่ดิรัจฉาน หรือไม่
ก็กระโดดเป็นพรหม ตกกลับมาเป็นมนุษย์

ที่ท่องเที่ยววันหนึ่งหลาย ๆ ภาพ เพราะวิปลาสสี่ก่องให้เกิดภูมิจิต
ที่สร้างจินตนาการ ๔ ประการ

(หนึ่ง) เห็นรูปเป็นตน แทนที่จะเชื่อว่า ร่างกายเป็นเครื่องมือที่
จะใช้พัฒนาจิต จากการหลงผิด(มิจฉาทิภูฏิ) ให้เป็นสัมมาทิภูฏิ แต่ความรู้
ที่ทันสมัย ทำให้มนุษย์ยังเชื่อว่า ร่างกายนี้เป็นที่อยู่ของจิต เราจึงประคบ
ประหม่อม ร่างกายด้วยปัจจัยสี่ ห้า หก ดีที่สุด เท่าที่ทำได้

(สอง) เห็นตนเป็นรูป แทนที่จะเชื่อว่าร่างกายคือบุพกรรม แต่ยุคนี้
ทำให้เชื่อว่า เราทำศีลกรรมเปลี่ยนหน้า แปลงเพศ เพาะกล่อมเนื้อสัตว์ส่วน
ของร่างกาย เสริม นี นัน โนน เพราะต้องการให้ร่างกายนี้พอใจตนนั่นเอง

(สาม) เห็นรูปมีในตน คือเห็นลูกหลาน ข้าวของ ชื่อเสียงที่ได้มา
เป็นของตน พยายามฝึกสอนหมา แมว สัตว์เลี้ยงให้เป็นไปตามใจตน

สารคดีถ่ายทำ หญิงอเมริกันอาชีพซัฟแท็กชี เธอเลี้ยงหมาพันธุ์
เกลนเดลสองตัว จากตัวเล็ก ๆ แค่มือกี่ปี (๓-๔ ปี) มันหนักร้อยกิโลกรัม
ยืนสองขาสูงเกิน ๒ เมตร เธอกิน ป้อนข้าว พุด คุย อยู่ด้วยกันกับหมา
เลี้ยงเหมือนลูก ขณะซัฟแท็กชี มองจากกล้องวงจรปิด เธอเห็นหมาเดิน

จากเตียงมาที่ประตูเธอ ทำให้เธอต้องขับรถกลับ ไปหามัน เพราะรู้ว่ามันคอยเธออยู่ ความตัวโตของมันทำให้เธอต้องเปลี่ยนโซฟานั่งมากกว่า ๒๐ ครั้งใน ๓-๔ ปี

(สี่) เห็นตนมีในรูป จูงหมาแกลนเดลสองลูกรักไปไหน มีแต่คนทักขอล่ายรูป เธอภูมิใจ เป็นสุขมาก หน้าขำมันยังได้ลงกินเนสบุ๊ก “สุนัขใหญ่ที่สุดในโลก”

จิตวิทยาตะวันตกมักสรุปว่า ความรักชนะทุกสิ่ง แม้แต่เดรัจฉานยังรักผูกพันกับคนได้

แต่พุทธธรรมสรุปว่า ทั้งสี่ข้อที่ยกมาย่อ ๆ เป็นเรื่องของปมด้ายยุ่งของจิตมนุษย์ ที่ผูกจิตไว้ในวัฏสงสาร มันราคาเดียวกันในแง่วิชาเป็นปัจจัยทำให้เกิดสังขาร (ทำพุดคิด) แค่มนุษย์หลงผิด คิดว่า “นี่คือความรัก ความได้ตั้งใจของมนุษย์”

ความรัก หรือ ความโง่ เพิ่มกำลังกันแน่

สอบสวนธรรม ปรับปรุงธรรม ให้เป็นกิจวัตร (อัตโนมัตติ)

หนึ่ง สอนเด็กให้ทำบุญกิริยาวัตรสุบ ผ่านกิจวัตรประจำวันของตนเอง เมื่อศรัทธาทำบุญกิริยาวัตรสุบอย่างแยกกายทุกวัน

อานิสงส์ที่ประจักษ์ชัดคือ การปรับสาสวสัมมาทิฏฐิเป็นสัมมาทิฏฐิตัวแท้ การยึดมั่นติดติจะลดลง เหลือแค่ทำแต่ความดี เป็นอัตโนมัตติ

ถึงขณะที่ความดีถูกทำเป็นอัตโนมัตติ อานิสงส์ของทุกการกระทำ จะเปลี่ยนจากบุญตามเชื่อ (ตามทฤษฎี หรือตามปริยัติ) เป็นบุญในสังฆธรรม จะเปลี่ยนอานิสงส์ของศีลตามปริยัติ เป็นอริศีล คือ อำนาจของศีลอย่างแท้จริง (พ้นจากภาษาคำพูดทั้งหลาย)

สอง พระพุทธรูปทรงเข้าใจและนับถือทุกความคิดและความดำริของมนุษย์ (เข้าใจว่านั่นคือที่พึ่งของเขาในขณะนั้น ๆ)

แต่ทรงสรรเสริญความคิดชอบและความดำริชอบ (สัมมาทิฏฐิ และสัมมาสังกัปปะ) ที่จะเป็นตัวนำวิธีแก้ปัญหา หรือบรรเทาปัญหาด้วยความถูกต้อง ด้วยตนเอง โดยตนเอง (เพราะเกิดการ ทำงานของมรรคมืองค์แปด)

สาม ผู้ช่วยตนเองได้รอบทิศ จะเพิ่มความเชื่อมั่นศักยภาพความเป็นมนุษย์ของตนเอง และดังนั้นความกังวล ลังเลสงสัย ก็ไม่ย่างกรายมารบกวน

ปัญหาขัดแย้งว่าจะทำดีหรือไม่ทำดีกว่า เกี่ยวกับจารีตประเพณีเกี่ยวกับความรู้ทั้งหลาย ที่ถูกส่งต่อมารอบทิศทาง ก็หายไประลอกแต่ทำไปตามเหตุปัจจัยที่สมควรธรรม

สี่ ปาดิปปิน เป็นปาดินน้ำลำธาร ให้ปัจจัยทุกชนิดกับสรรพชีวิตได้ใช้ชีวิตร่วมกันอย่างสมดุล

ทุกชีวิต (คน พืช สัตว์ จุลินทรีย์) ต่างอยู่ปะปนกัน แทรกแซงกันแต่ไม่ก้าวร้าวกัน แทรกแซงโดยไม่ก้าวร้าว เป็นกุญแจไขกาลามสูตรสิบที่พระพุทธองค์ได้บัญญัติไว้

เข้าถึง กาลามสูตรสิบได้ก็เป็นผู้ประเสริฐได้ในเพศฆราวาส

เหนือรสนิยมของโลกคือรณณียสภาวะ

ดอกหญ้าริมทางที่เลือกนำมาปักในแจกัน แต่ละดอก (แม้ในกิ่งก้านเดียวกัน) แทรกแข่งกันแต่ไม่ก้าวก่ายกัน การเห็นสังขธรรมเช่นนี้ จะเกิดเฉพาะมนุษย์เท่านั้น ความใหม่ของดอกไม้ เกิดจากการเสียดสีของต้นแม่ สิ่งใหม่ ณ ที่หนึ่งย่อมเกิดจากสิ่งเก่าจากที่อื่นเสมอ

การมองดอกไม้ที่แทรกแข่งกันแต่ไม่ก้าวก่ายกัน โดยยังเป็นการมองชื่อ ๆ ยังไร้มาयाจากตัวกูของกู ฉับพลันความงตมาม เหนือคำกล่าวจะพุดขึ้น จะเรียกว่า เกิดรณณียสภาวะฉับพลันก็ย่อมได้

ทุกดอกเป็นผลสำเร็จจากการทำตามกฎของธรรมชาติ ดอกดูคล้ายกัน แต่ไม่เหมือนกันเป็นพิมพ์เดียว เพราะนี่คือสังขธรรมของอนัตตาธรรม ที่ควบคุมทุกการผุดบังเกิด ไม่ว่าจะป็นรูปธรรม หรือนามธรรม

ความอัศจรรย์ของเอกชนลักษณะของแต่ละดอก (แม้เล็กกะจิตริต) เมื่อนำมารวมกันอย่างเหมาะสม สามารถเ้ารณณียสภาวะ ฉับพลันที่มองเห็น โดยไม่ขึ้นกับว่าเป็นใคร

รณณียสภาวะ ย่อมเป็นรสของอนัตตาธรรมของสรรพสิ่ง

รณณียสภาวะและอนัตตานุปัสสนาญาณ จะเป็นไฉนกัน ธรรมชาติของสรรพสิ่ง ที่ถูกสมมติเรียกว่า นี่เก่า นี่ใหม่ นี่สะอาด นี่สกปรก สรรพสิ่งล้วนกำลังเปลี่ยนด้วยอำนาจของอนัตตาธรรมเป็นธรรมดา การเข้าถึงกฎของอนัตตานี้เอง ที่ทำให้ทุกอย่างดูอัศจรรย์และน่ารื่นรมย์

สัญญาที่ประกอบด้วยปัญญาดับทุกข์ได้

ภาวนามยปัญญาในการเห็นสังขธรรม หลังดับลงแล้วจะกลายเป็นสัญญาความจำ ที่เป็นเครื่องดับทุกข์ปัญหาโดยอัตโนมัติ ตามพระไตรปิฎก ให้ไว้สิบประเภท (สัญญาสิบที่เป็นองค์มรรคหรืออริยมรรค)

๑. อนิจจสัญญา เห็นความไม่เที่ยงของสังขารทั้งปวง
๒. อนัตตสัญญา เห็นความไม่ใช่ตัวตน หรือเห็นความเป็นอนัตตาของธรรมทั้งปวง (สัพเพ ธัมมา อนัตตาตี)
๓. อสุภสัญญา เห็นความไม่งามของร่างกายและสิ่งทั้งหลาย
๔. อาทีนวสัญญา กำหนดดูความเป็นทุกข์โทษของร่างกาย ที่รักษาไว้ได้อย่างยาก แคสบูยาสีพื้นน้ำลายกระเด็นเข้าตา แผลงเข้าหู ฯลฯ ก็ไกลาหลุ่นวาย แม้มีเครื่องอุปโภคบริโภคทุกชนิด ก็เห็นอาทีนวสัญญาอยู่
๕. ปหานสัญญา ที่เป็นอกุศลวิตก และบาปธรรมทั้งหลาย
๖. วิจารณ์สัญญา ความจางคลายของสรรพสังขาร ทุกอย่างลงสู่ความว่างหมด
๗. นิโรธสัญญา ไม่มีรูป แสง เสียงใด เลยที่ผุดขึ้นแล้วไปดับทันที สู่निโรธ ข้อนี้เห็นดำตา ตำหู อยู่ตลอดเวลาขณะที่ตื่นอยู่
๘. สัพพโลเก อนภิตสัญญา ความไม่น่าเพลิดเพลินอยู่กับโลกทั้งปวง ได้แก่ โลกแห่งภูมิศาสตร์ โลกแห่งหมู่สัตว์ โลกแห่งสังขาร (ทำพุด

คิด) โลกแห่งสังขารหมายถึงความเป็นคู่ ไข่/ไม่ไข่ ประโยชน์/โทษ ดี/ชั่ว บวก/ลบ ที่หนักที่สุดคือ โลกธรรมฝ่ายบวก และฝ่ายลบ ที่มนุษย์เป็นทาส ตลอดกาล ยกเว้นเข้ากระแสไสดาบัน

๙. สัพพ สังขารesu อภิภูตฺถัญญา กำหนดความไม่น่าปรารถนา ในสังขารทั้งปวง ตรงกันข้ามกับจิตวิทยา ที่ให้เด็กตั้งความฝันและพยายาม ไปให้สุดทางฝัน ฝรั่งป็นเขา สก๊จากยอดเขา บินจากยอดเขาสูงสี่พัน กิโลเมตร ดูฝรั่งทำแต่ละอย่างแล้ว จะเห็นว่าต่างจากที่กล่าวไว้ในพระไตรปิฎก

๑๐. อานาปานสติ กำหนดรู้ลมหายใจ หรือไม่ทิ้งความรู้สึกตัว

โลกสามประเภท (Earth, Beings, Mental formation)

ในพุทธธรรมกล่าวถึงโลกว่ามี ๓ ประเภท ในทุกภาษา “คำพูดหนึ่งคำ” มีความหมายได้หลายนัยยะ จึงต้องแยกนัยยะออกจากกัน

โลกภูมิศาสตร์ (earth) ปัจจุบันจะเชื่อว่า โลกกลมเป็นบริวารของดวงอาทิตย์ มีดวงจันทร์หมุนรอบ ทำให้เกิดน้ำขึ้นน้ำลง โดยเฉพาะน้ำทะเลขณะน้ำขึ้นจากชายหาด ๒ เมตร น้ำลง (น้ำตาย) ลดลงครึ่งหนึ่ง

ปัจจุบันการอธิบายโลกโดยนัยยะพราหมณ์ ไม่ค่อยมีความน่าเชื่อถือเหลืออยู่ แต่จะเชื่อโลกภูมิศาสตร์โดยนัยยะวิทยาศาสตร์

โลกหมู่สัตว์ พราหมณ์เขียนไว้ ๓๑ ภพ อบายภพ ๔ มนุษย์ ๑ เทวภพ ๖ พรหม ๑๖ อรูปพรหม ๔ ยังมีปรากฏในพระไตรปิฎก เป็นโลกเกี่ยวกับบุญและบาปของสัตว์โลก (๓๑ ภูมิจิต)

โลกสังขาร คือ สิ่งที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ได้แก่อวิชชาเป็นปัจจัยทำให้เกิดสังขาร (ทำ พุด คิด) (ปฏิบัติสมุปปาทสายทุกข์) มนุษย์เกิดมาพร้อมกับความวิปลาสสี่อย่าง คือ

- หนึ่ง เห็นความทุกข์ว่า คือ ความสุข เช่น แต่งงาน มีลูกเป็นสุข
- สอง เห็นความไม่เที่ยงว่า คือ ความเที่ยง เช่น ท่องเที่ยว ซ้อปิ้ง
- สาม เห็นความไม่งามว่า คือ ความงาม (โดยเฉพาะร่างกาย)
- สี่ เห็นความเป็นอนัตตา คือ อัตตา (ตัวกู, ของกู)

เมื่อใดที่มนุษย์ศรัทธาในการศึกษาโลกภายในร่างกายและจิตใจของตนเอง ด้วยวิธีไตรสิกขา (ทาน ศีล ภavana, ศีล สมาธิ ปัญญา) มนุษย์ผู้มีตนอบรมฝึกฝนอย่างถูกต้องถูกระดมแล้ว ก็จะสามารถได้ชีวิตที่อยู่ด้วยความคุ้มครองจากธรรม นิยมเรียกว่า ธรรมกาย

เช่น เห็นคุณค่าของความทุกข์ ก็จะได้ พุทธศรัทธา เป็นธรรมกายที่คุ้มครองให้อยู่เหนือทุกข์

ปฏิบัติสมุบาท สายไร่ทุกข์ จึงเป็นจุดตั้งธรรมกาย ที่จะคุ้มครองมนุษย์ ทำให้สามารถใช้ชีวิตอยู่ในโลกออนไลน์ได้ตามสมควรธรรม

ส่วนบุญ – บาป เป็นเรื่องของประเพณี มีในทุกลัทธิความเชื่อ เราก็ควรดำรงไว้ ตามสมควร ตามกำลัง ตามพลังศรัทธาและวัฒนธรรม

การทำบุญกุศลโดยมิได้ติดยึด มิได้มีเจตนาจะแลกเปลี่ยน แต่ทำเพื่อสะสมพลังต่าง ๆ ตามที่ควรทำ อานิสงส์ของการทำจะมหาศาล แต่ต้องรู้ด้วยปัญญาจักขุ

ธรรมกาย

ธรรมกาย ภาษาคน หมายถึงกายที่เป็นธรรมของพระพุทธเจ้า ภาษาธรรม หมายถึง อำนาจของศีลและธรรมที่มีอยู่ในชีวิตคน

อำนาจของศีลห้า รักษาโภคทรัพย์ ก่อให้เกิดความสุข ศีลแปดทำให้รูปนามบริสุทธิขึ้น ลดการเสียดภัยจากพยาธิสภาพ

อำนาจของธรรม มีกล่าวไว้ใน “**ธรรมนุญของชีวิต**” ต้องถอดรหัสสออกใช้ เหมือนสมการของวิทยาศาสตร์ นักวิจัยต้องถอดรหัสเป็น

อำนาจของอริยทรัพย์ ที่เรานำไปได้ทุกภพทุกชาติ (ศรัทธา ศีล หิริ โอตตัปปะ สุตะ จาคะ ปัญญา)

อำนาจของอริยสังัจ ทำให้เราสามารถแก้ปัญหาชีวิตได้ด้วยตนเอง มนุษย์มีปัญหาต้องแก้ตลอดเวลา เช่น นอนไม่หลับ เข้าห้องน้ำไม่สะดวก ปวดหลัง ปวดเข่า ฯลฯ ปัญหาคนรอบข้าง ปัญหาของชุมชน และตัวเราเอง

การที่เป็นฆราวาสและปรารถนาพระนิพพาน (การไม่เกิดอีก) จะต้องเข้าใจสุญญตาธรรมรู้จักทำงานประกอบอาชีพด้วย ภาวะจิตว่าง

ท่านพุทธทาสภิกขุกล่าวว่า จำเป็นอย่างยิ่งที่ฆราวาสต้องมีปัญญาธรรมสูง ต่างจากภิกษุที่ถูกคุ้มครองด้วยธรรมวินัย (๒๒๗ ข้อ) แต่ฆราวาสแวดล้อมไปด้วยสิ่งเร้าและสิ่งกล่อม โดยเฉพาะยุคเทคโนโลยีออนไลน์ ที่มีสมรรถนะใช้หน้าตา ทำทาง คำพูด หลอกล่อให้คนเชื่อทำตาม จะได้ตอบแทนจากสังคมสูงสุด

นักฟุตบอล นักเต้น นักแสดง พิธีเซนต์อร์ นักธุรกิจชายตรง นัก
 ประชาสัมพันธ์ จะมีรายได้ดังตามกว่า ผู้เป็นแรงงาน ผู้ทำไร่ ทำนา ทำสวน
 ทำหัตถกรรม ทำงานตามคำสั่ง)

เพราะเป็นยุคที่วิปถลาสสี่ของมนุษย์ มีกำลังมหาศาล คือ ความ
 หลงผิดสี่ประการ ยังมีกำลัง เมื่อเจริญวัยหลงตามกระแสแบรนด์

ฆราวาสที่สามารถมีศรัทธา เข้าใจปัญหาของตนเอง เห็นคุณค่าของ
 ความทุกข์ และมีผู้ชี้แนะให้หันหน้าเข้าหาโลกุตระธรรม คือ ปฏิบัติสมุบปา
 สายไร่ทุกข์ เขาก็จะมีชีวิตด้วยการได้รับความคุ้มครองจากธรรมกาย ที่เป็น
 โลกุตระธรรม ธรรมดา (เช่น ปัสสัทธิ สมาธิ ยถาภูตญาณทัสสนะ นิโรธ...
 เป็นต้น

อำนาจของโลภธรรมแปด และอำนาจของธรรมากาย

เพราะการเกิดนำวิปัสสนาสีตติจิตมนุษย์ จึงทำให้มนุษย์ทุกคนพัฒนาขึ้นมาพร้อมกับความเป็นเปี้ยล่างของโลภธรรมแปด มนุษย์ใฝ่หาโลภธรรมแปดฝ่ายบวก คือ ลาม ยศ สรรเสริญ สุข และมนุษย์ไม่ชอบโลภธรรมแปดฝ่ายลบ คือ เสื่อมลาม เสื่อมยศ นินทา ทุกข์

มนุษย์ยุคนี้ พัฒนาเงินตราในรูปของเศรษฐกิจทุนนิยม ทำให้เงินตรา มีอำนาจกระทบกับโลภธรรมแปดเชิงนามธรรม

เช็ค ๑๐^๒ (ร้อยบาท) ๑๐^๖ (ล้านบาท) ๑๐^๗ (สิบล้านบาท) ๑๐^๘ (ร้อยล้านบาท) ต่างก็เท่ากันที่เป็นตัวเลขเขียนบนเศษกระดาษแผ่นเล็ก ๆ

อำนาจของเช็ค ๑๐^๖ (ล้านบาท) จะกระทบกับมนุษย์ที่เป็นญาติกันได้

อำนาจของเช็ค ๑๐^๗, ๑๐^๘ (ล้านบาท) จะกระทบกับมนุษย์เป็นข้าระดับประเทศหรือระดับโลกได้

ปรากฏการณ์ทางสังคมจะเกิดจากจินตนาการเชิงบวกเชิงลบกับตัวเลขฐานสิบ ที่เป็นสมมติสัจจะล้วน ๆ

อำนาจจะเกิดในจิตของคนที่ได้รับกระทบโดยตรง เร็วมาก นี่คือนอำนาจของปฏิเสธสมุปปาท สายทุกข์ ที่ก่อสร้างได้ฉับพลัน (ดีใจ ฉับพลัน เสียใจ ฉับพลัน แล้วแต่ว่าจะกระทบเชิงบวกหรือเชิงลบ)

นี่คืออำนาจของโลกธรรมแปดควบคุม สังขาร (ทำ พูด คิด) ของคนผ่านปฏิจจนุปบาท สายทุกข์

คราวนี้จะกล่าวถึง อำนาจของธรรมกาย

บางคนคิดมากหัวแทบระเบิด แต่เผชิญได้พลังสมาธิจากอาจารย์ หรือผู้มีพลังธรรม ถ่ายโอนให้ (ด้วยวิธีการเฉพาะหนึ่ง ๆ) ทุกข์ที่แทบระเบิด หายวับ เป็นวินาที เร็วเกินคำบรรยาย

ถ้าไม่มีปฏิจจนุปบาท สายไร้ทุกข์ที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ ว่า นี่คือการเปลี่ยนปฏิจจนุปบาท สายทุกข์ (เกิดจากอวิชชา) เป็นปฏิจจนุปบาท สายไร้ทุกข์ (เกิดจาก วิชชา ซึ่งเป็นสิ่งมีเอง)

เมื่อไม่มีพลังจิตสูงพอ ช่วยตนเองให้ดับทุกข์ไม่ได้ ก็ต้องให้ปัจจัยภายนอกช่วย ถ้าเป็นคนก็มอบความภักดีให้เขา ถ้าเป็นเทพเจ้าก็มงายต่อไป แต่พระพุทธเจ้าท่านเฉลยว่า แท้ที่จริงเกิดจากการเปลี่ยนซอฟต์แวร์จากโลกียธรรมเป็นโลกุตระธรรมนั่นเอง นี่คืออำนาจของธรรมกาย

ธรรมกายได้มาอย่างไร

ธรรมกายคือกายธรรมที่ปกป้อง ค้ำครอง รักษา รูปนามของตนเอง ให้ผ่านอุปสรรค ทุกวิกฤติ ไปได้ด้วยธรรมอันดี (ยังมีชีวิตปกติได้)

๑. คือ อริยทรัพย์ ที่อยู่ปฏิบัติสนธิวิญญาณ เป็นพลังกุศลที่จะนำไปรวมกับบุพการีที่มีอริยทรัพย์คล้ายกัน

๒. คือ อริยวิมน์ ที่อยู่ในรูปแบบของเด็ก สามารถเรียนรู้ทุกอย่างได้รวดเร็ว เช่น ดุดชั้ววิถีชีวิต อาชีพการงาน ตลอดจนพุทธประเพณีได้ดี เช่น ชอบช่วยบุพการี ทำบุญตักบาตร ชอบตามบุพการีไปร่วมงานพุทธประเพณี สัญญาคือความทรงจำจึงล้วนเป็นมงคลกับชีวิต

๓. คือ อริยสัจจ์ ที่เป็นเด็กชอบถาม อยากรู้ความจริง เช่น เจ้าชายสิทธัตถะจะชอบถามครูที่เป็นพราหมณ์ เด็กยุคนี้ถ้ามีธรรมกายก็ควรจะถามว่า ภาพต่าง ๆ ในสมาร์ทโฟนโผล่มาได้อย่างไร คือ ต้องไม่ใช่นักบริโภคนิยมทำเตียว จิตพร้อมที่จะถามหาความจริงที่ตนเผชิญอยู่รอบตัว

๔. คือ อริยประเพณี จะไม่ตั้งคำถามอหังการ แสดงตัวกว้าง เช่น จะไม่ถามบุพการีว่า ทำไมต้องกราบพระภิกษุ พระพุทธรูป ทำไมต้องสวดมนต์ ทำไมต้องทำทาน ทำนองนี้

๕. อริยจริยา จะไม่ชอบเล่นแก๊งสัตว์ เช่น นำสัตว์มากัดกัน จับสัตว์ทรมานดูด้วยความสนุก จะไม่ชอบดูการฆ่า เช่น การฆ่าทุกชนิด ใน

ยุคนี้ก็จะไม่ชอบดูคลิป เด็กตีกัน เด็กแต่งตัวไม่เหมาะสม เด็กแว้น เด็กติดยา เด็กที่ชอบสักเอาแต่นั่งแขวผู้หญิง ทำนองนี้

๖. คือ อริยทัตน์ มีทัตนะที่ประหลาดใจในความไร้เหตุผลจนสุดโต่ง เช่น แต่งกายด้วยเสื้อผ้าชาดวิน (ราคาสุดแพง) หรือทำอะไรที่มันสุดโต่ง ที่ใคร ๆ ก็รู้สึกได้ แม้แต่ฮิปฮอป เต็มเอาหัวปักดิน ก็ไม่เห็นจะเก่งอะไร เสี่ยงคอเคล็ด

๗. คือ อริยจิต มีจิตอ่อนน้อม ไม่ทำรุนแรงกับธรรมชาติทั่วไป มีจิตถ่อมตัว คือ ไม่รู้สึกดีกว่า ผู้ที่ด้อยกว่า พุดโดยสรุป มานะ ที่เป็นสังโยชน์เบื้องสูงมี กำลังต่ำ เมื่อไม่เปรียบเทียบกับเรื่องใด ๆ จึงให้ชีวิตราบรื่น มีความสุข ปรับตัวได้ง่าย แต่ไม่เป็นโทษของเรื่องใดง่าย ๆ

ปัจจัยมีผลลดความศักดิ์สิทธิ์ของธรรมกาย

ธรรมกายเป็นของได้เปล่า เป็นธรรมชาติที่มีอยู่เอง เป็นสิ่งที่พระพุทธเจ้าทำทนายว่า สามารถสัมผัสได้ถ้ามนุษย์ปฏิบัติถูกต้องตามธรรม

ธรรมกาย คือ ความสงบ ความตั้งมั่น ความสุขที่ไม่ต้องใช้เหยื่อล่อ (นิรามิสสุข) เป็นปัญญาญาณ เป็นอีกหลายสิ่งหลายอย่าง

แล้วทำไมความทุกข์จึงมีอยู่เต็มโลกาภิวัดน์

แม้ธรรมกายเป็นของได้เปล่า แต่รูปนามของมนุษย์จะต้องคำสาปต้องเปลี่ยนแปลงรูปธาตุอย่างโกลาหล ตลอดเวลา ตัวอย่างเช่น ต้องกินอาหาร ดื่มน้ำ หายใจ ต้องเคลื่อนไหว นำของใหม่เข้า เอาของเก่าออก ไม่อาจหยุดนิ่งได้

วันคืนผ่านไป มิฉฉาภิมุญญิกทำให้เห็นว่าเป็นความเจริญ เช่น จากความเชื่อเรื่องจิตเป็นใหญ่ กลับใจเชื่อเรื่องรูปเป็นใหญ่ อะไร ๆ จากโลกาภิวัดน์ คุณ่าอัศจรรยัไปหมด

อุปมาดังแสงตะวันก็สาดส่องสู่ผิวโลกทุกวัน แต่ ณ จุดเดียวกัน พืชบางต้นถูกมุงบังจนขาดแสง ต้องอับเฉา ไม่ต่างจากสัตว์ขุดรู มนุษย์อยู่ในถ้ำ หรือในห้องปรับอากาศ...ยังงั ะ ก็ไม่ได้แสงอาทิตย์อยู่ดี

ต่อไปนี้คือ ข้ออนุมาณ ที่ทำให้ขวางการปกป้องจากธรรมกาย

(หนึ่ง) อุปถัมภแต่ความคิดเรื่องตัวตน เชื้อมั้นในสิทธิมนุษยชน เชื้อมั้นว่ามนุษย์เหนือธรรมชาติ อยากรได้อะไรต้องเอาให้ได้ แม้ไม่ได้ชาตินี้

ยังอธิษฐานขอชาติหน้าเจอกัน รวย ๆ สุข ๆ มั่นใจในตัวตนเต็มร้อย

(สอง) ไม่ศรัทธาในปัจจุบันขณะ ถดถอย อ้างแต่ต้องใช้กรรมเก่า ไม่เชื่อในพุทธวจนะ ที่ว่ากรรมเก่า คือรูปนามที่รับสัมผัส กรรมใหม่ คือเจตนาที่ทำพุทฺถคิต ตั้งเจตนาให้ถูกต้อง กุศลกรรมก็เกิด

(สาม) อ้างหลักการ และค่านิยมของโลก แต่ทอดทิ้ง หลักการของโอวาทปาติโมกข์ จำไม่ได้ว่า ทำพุทฺถคิตอย่างไรจึงจะเป็นกุศล ทำให้ปกติชีวิตเคลือบแต่อกุศล ทำกันเป็นหมู่เป็นอาฉินกรรม

(สี่) อ้างแต่เหตุผลของวิทยาศาสตร์ มิได้เข้าใจ สัพเพ อัมมา อนัตตาทิ ทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นอนัตตาธรรม จะเอาเหตุผลสมมติ มาคำนวณได้อย่างไร ยกเว้นไม่ใช่พุทธบริษัทเท่านั้น (ฝันอยากได้อะไร ต้องเอาให้ได้)

(ห้า) เพราะเชื่อเรื่องรูป และเหตุผลเชิงประจักษ์ ก็จะเป็นภัยต้องให้ธรรมกายเป็นสิ่งที่พิสูจน์ด้วยรูปธรรม ท้ายสุด คือ เสี่ยงพลังของธรรมกายอย่างรวดเร็ว ท่านพุทธทาสภิกขุของท่านว่า “สมน้ำหน้า”

จะรักษาธรรมกายให้ศักดิ์สิทธิ์อยู่ได้ อย่างไร

๑. ต้องระลึกเสมอว่า ความสัมพันธ์ผ่านสื่อออนไลน์ ทำให้เกิดความรัก ความชื่นชอบ ความเกลียดชัง ความไฝ่ฝัน ผ่านแสงสีเสียง เป็นสังคมที่อุปมาได้ตรงตัว คือ ความสัมพันธ์ของมนุษย์เมืองลับแล (เป็นจริงแค่นี้จินตนาการ เท่านั้น)

๒. ต้องยอมรับว่า ธรรมชาติของมนุษย์ชอบรสแซ่บ ชอบความเผ็ดร้อนของอารมณ์ทุกเรื่อง ผ่านการกิน ผ่านการสัมผัสทางกาย และผ่านการเช็ดหู (เหรียญรางวัล) เกียรติ (โลกธรรมแปด)

๓. ต้องสังเกตความจริงว่า รสจืดจะชนะทุกรสสัมผัส กินเผ็ดต้องตามด้วยน้ำเปล่า ร้องเต้นจนสุด ๆ ต้องพักนั่งสงบ กลิ่นหอมเกินทำให้เป็นหวัด สัมผัสกอดรัดจนเกินจะทำให้สัมผัสตายด้าน

อารมณ์ของมนุษย์ คือ ภาษาเบสิกของคอมพิวเตอร์ ต้องกลับมาสู่ฐานปกติทุกครั้ง ถ้าถึงที่สุดแห่งการสัมผัส เช่น ได้รับรางวัลออสการ์ ได้รับรางวัลยอดเยี่ยม ถึงที่สุดแล้วถ้าไม่เข้าใจธรรมชาติของเมืองลับแล มักจะหนีจากเมืองนี้ ด้วยการปลิดชีพตนเอง

๕. พระพุทธเจ้าค้นพบ “สี่พเพ รัมมา อนัตตตาติ” ทุกอย่างไม่มี การควบคุมอย่างใจของมนุษย์ได้ หนทางลัดที่จะค้นพบสัจธรรม คือ การบวชและรักษาพระธรรมวินัย (๒๒๗ ข้อ)

๖. อารยธรรมทุกยุค ทุกสมัย ถูกเขียน ถูกกำกับโดยบุรุษเพศ ทำให้ความเป็นสตรีเพศถูกใช้เป็นเครื่องมือ สร้างเมืองลับแลมากกว่า พรหมจรรย์ของอุบาสิกาก็จะอยู่จบแล้ว จึงต้องทำพุดคิดด้วยจิตว่าง อีกนัยหนึ่ง คือต้องใช้ธรรมกายเป็นเครื่องพยุงพรหมจรรย์

๗. ธรรมกายเป็นสิ่งมีเอง ความลับอยู่ที่วางใจอยู่เหนือกาละเทศะ หรือวางทุกเหตุผลของโลกได้ชั่วคราว

นี่คือสิทธิประโยชน์ที่มนุษย์ทุกคนพึงได้จากธรรมชาติ ผู้เป็นมารดา แห่งธรรม คือ “ธรรมกาย”

ทำไมเราจึงเข้าปฏิจจสมุปบาทสายไร่ทุกข์ได้ยาก

ทั้ง ๆ ที่พระนิพพานเป็นสิ่งมีเอง ปัจจัยทุกตัวในปฏิจจสมุปบาทสายไร่ทุกข์ เป็นโลกุตรธรรม ไม่ขึ้นกับกาละเทศะ

แต่ปัญหาของสิ่งมีเองกลายเป็นอุปสรรคยากที่สุดที่จะค้นพบ

แม้เจ้าชายสิทธัตถะยังต้องทำบารมีมานับไม่ถ้วน

เพราะทุกอารยธรรมสร้างมโนภาพทางความเชื่อที่เป็นอุปสรรคกับปฏิจจสมุปบาท สายไร่ทุกข์ และบีบคั้นให้มนุษย์บารมีสูง ๆ ต้องทำหน้าที่สืบทอดความเชื่อเหล่านั้นอีกด้วย

ตัวอย่างเช่น ศาสนาพราหมณ์ สร้างกฎแห่งกรรม ที่ทำให้ทุกคนเกิดมาพร้อมกับระบบบรรณะที่ต้องปฏิบัติตาม บทลงโทษของผู้ฝ่าฝืน ทั้งทฤโหด และน่าสะพรึงกลัว

ลัทธิขงจื้อสร้างความเชื่อเกี่ยวกับศึกสายเลือด ที่ต้องทำเพื่อบูชาบรรพบุรุษของตระกูล ระหว่างตระกูล

ลัทธิโลกาภิวัตน์ เป็นลัทธิที่สร้างอุปสรรคที่มีเครือข่ายดักไว้ทุกทิศทุกทาง

อุปสรรคคือการสร้างศัตรูนิรันดร์ มันทำให้มนุษย์เชื่อว่า ต้องรีบ เพราะไม่รู้ว้าวันหนึ่ง อุปสรรคจะตัดหน้า จึงผลประโยชน์จากเราไป ทำให้ความพยายามที่เราทำมาล่มสลาย ฉับพลัน

การทำวิจัยต้องใช้กติกาสากล ผลงานวิจัยที่ดีพิมพ์ ถ้าหากเป็นรองงานวิจัยของผู้อื่น คือสำเร็จช้ากว่า แม้ว่าคิดขึ้นเอง ก็ไร้เครดิต

กติกาสากลมันครอบคลุมความเชื่อแบบเบ็ดเสร็จทุกเรื่อง นักกีฬา นักร้อง นักแสดง นักเขียน นักศิลปกรรม นักการทูต นักการค้า ฯลฯ ที่เก่ง ๆ จะต้องสู้กับการจัดอันดับ ที่ผู้ฉลาดไม่รู้ใครแอบอ้างจัดให้ และเป็นการลงทุนที่ได้ผลประโยชน์สูงสุด โดยไม่ต้องผลิตจริง

อะไรที่ราคาแพงโดยไม่ต้องลงทุนทำด้วยมือจริง

คำตอบ คือ การสร้างแบรนด์สินค้า ทุกชนิดทั้งปัจจัยสี่ ปัจจัยห้า หก ฯลฯ

ปรปักษ์ทุกเรื่องคือสังโยชน์ระดับกำลั้งสูง ตามอภิธรรมของจิต ปรปักษ์ที่มีพลังมากตัวหนึ่ง คือ เหตุผลของระบบวิทยาศาสตร์นั่นเอง

รู้สัจธรรมปรับปฏิจสมุปปบาท สายทุกข์เป็นสายไร้ทุกข์

การรับสารสื่อออนไลน์ จะรับด้วยปฏิจสมุปปบาทสายไหนขึ้นกับ
สภาวะภายใน

ถ้าสื่อเราให้เกิดตัณหาสาม เป็นอันว่าใช่ปฏิจสมุปปบาท สายทุกข์
เช่น เร้ากามตัณหา ดูแล้วเห็นจริง เกิดแรงบันดาลใจ อยากไปที่นั่น ๆ

ถ้าเร้าภวตัณหา ดูแล้วอยากไปร่วมโครงการ ถ้าเร้าวิภวตัณหา ดูแล้ว
เกิดความวิตก กังวล สงสัย

เนื่องจากสื่อมีจำนวนมหาศาล ยิ่งถ้าค้นหาสื่อที่ต้องการเป็นและมี
สัญญาณอินเตอร์เน็ตก็ยิ่งเอื้อเพื่อ ให้เพิ่มพูนกำลังของสิ่งที่ใจชอบ

ด้วยเหตุนี้ สื่อออนไลน์จึงสามารถเร้าพลังปฏิจสมุปปบาท สายทุกข์
ได้ง่ายขึ้น ๆ

แต่ถ้ามีจิตมยปัญญาอยู่บ้าง รู้อยู่กับข้อเท็จจริงว่า

สื่อทุกชนิดมีผลเป็นมายา มันเป็นอดีตที่ใช้ความเร็วของแสง สี
เสียง ให้เหมาะกับอุปกิเลสของมนุษย์ ยังไง ๆ สื่อก็คือความหลงชนิดหนึ่ง
ที่สามารถผสมเข้ากับความหลงได้ดี

และยังมีปมทำให้บิดเบือน แก้ไขให้เกิดดูบวกดูลบ สมจริง เรียกว่า
ความหลอน (hallucination) ถูกหลอนทั้ง ๆ ลืมตา เต็มใจ

ถึงรู้แค่นี้ก็ยิ่งหมายความว่ามีความรู้สึกกำกับ ไม่ถูกลากกระชากไปเป็น
ทาสของตัณหาสาม เช่นนี้เรียกว่า รู้ด้วยศรัทธา รู้ว่าสิ่งที่เสพไม่มีจริง

พุทธศรัทธาจึงเป็นเงื่อนไขเปลี่ยน ปฏิจจนูปบาท เป็นสายไร้ทุกข์
เพราะที่กำลังเสพสื่อใช้ วิชชา ไม่ใช่ อวิชา

การอ่านคลิบก็จะแยกความจริงสมมติ กับความจริงปรมัตถ์ได้ จิต
จะเกิดสมาธิ สุข หรือ ยถาภูตาญาณทัสสนะขึ้นกับพลังอริยทรัพย์ภายใน

ถามว่า แล้วทำไมคลิบยังเร้าความตื่นเต้นได้

ตอบว่า มันเป็นสื่อที่เร้ามโนวิญญาณได้ดีสุด ๆ และเหตุผลต่าง ๆ
เป็นตัวระวังภัยไม่ให้เกิดตัณหาสาม

ถามว่า รู้ว่าไม่จริงอ่านทำไม

ตอบว่า จะได้ว่ากรรมของสังคมนตรีอยู่ตรงไหน

การรู้จักตน รู้จักผู้อื่นตามเป็นจริง เป็นสิ่งที่ฆราวาสควรทำ

เราคือผู้กำลังฝึกฝนตามกติกาสากล ใช่หรือไม่

เข้านี้ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๖๑ ใช้เวลาเกือบหนึ่งชั่วโมงดูคลิปเด็ดจาก เฟสบุ๊ก เคยถามผู้ชำนาญเล่นสมาร์ทโฟนว่า ทำไมคลิปที่หน้าจอเฟสบุ๊ก จึงแตกต่างกันทุกวัน คำตอบที่ได้คือ ถ้าคลิกดูเรื่องราวประเภทใด คลิป ประเภทเดียวกันจะตามมาเป็นกระบวน

เข้าวันนี้มีคลิปประเภทที่คนกับสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม ปฏิสัมพันธ์ แปลก ๆ เช่น การฝึกหมึกควายที่เก็บมาตั้งแต่อายุสามเดือน เวลาผ่านไป หลายปี หมึกควายมีขนาดใหญ่มาก เมื่อนำมาเล่นกับคนเลี้ยงดูแล้วนำ หวาดเสียว

ดูคลิปการฝึกสัตว์ เช่น ฝึกม้าเต็น ฝึกสุนัข ฯลฯ สรุปได้ว่า

สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมแทบทุกชนิดมีสมรรถนะภายในที่อาจถูกนำมา ฝึกให้ทำตามกติกาได้ แต่ต้องเป็นสัญญาชตาณญาณการเต็น การวิ่ง การทำอะไร ที่ต้องล่อด้วยเหยื่อ (คืออาหาร)

การฝึกให้รู้จักตนเองตามที่เป็นจริง ฝึกควบคุมความอยากไม่ให้ สุดโต่งสองทาง คือ การติดวัตถุ (กามสุขัลลิกานุโยค) การติดตนเอง (อัตต-กิลมถานุโยค) ควรฝึกอย่างไร ท่ามกลางความเชื่อในกติกาสากล เสพสื่อ สากลซ้ำ ๆ

ไอดอลของเยาวชน คือ ฝันอยากเป็นนักแสดง นักร้อง นักเต็น ผู้ พร้อมจะถูกฝึกตามบทและตามการกำกับของผู้กำกับ

สังคมก็รู้จักอนุสัยของมนุษย์ที่ต้องการมีที่ยืนทางจิตวิญญาณ กติกา
สากล เช่น มิสยูนิเวิส มิสทิฟฟานี มิสโอปี่ (อ้วนสวยสุด) กินเก่งสุด แต่งตัว
ดีสุด รวยสุด ดังสุด ฯลฯ มีออกมาไม่สิ้นสุด

สรุปมนุษย์ยุคสื่อออนไลน์ก็กำลังได้รับการฝึกตามกติกาสากล เพื่อ
มาทำคลิปออนไลน์ ส่งไปทั่วโลกให้ได้กดไลก์กันตามอำเภอใจ

นี่มันหลักการเดียวกันกับฝึกสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมทุกประเภทนั่นเอง

มีกติกาสากลอะไรบ้าง ที่เรารับมาฝึกอย่างเงียบ ๆ ด้วยหวังใจว่า
สักวันจะมีกติกาที่รังสรรค์เอื้อเพื่อให้เราได้ออกคลิปสากล เช่น เป็นแม่
อุ้มครรภ์ตามกติกาสากล เลี้ยงทารกตามกติกาสากล เป็นเยาวชนตาม
กติกาสากล เป็นนักกีฬา นักบริหาร นักจัดการ นักอนุรักษ์ และ เป็นสว.
ตามกติกาสากล

การยับยั้งป้อนกลับของสสาร (รูป)

๑๕ ตุลาคม ๒๕๖๑ ได้ชมสารคดีของไทยพีบีเอส เรื่องเดินทวนน้ำ อยู่ครึ่งชั่วโมง จับประเด็นได้ว่า การป้องกันน้ำท่วมบ้าน และไร่นา โดยสร้างเขื่อนให้สูงยาวตลอด เป็นสาเหตุหลักของน้ำท่วมในเมือง

แม้ฝนไม่มาก แต่แม่น้ำกลายเป็นแค่อระบายน้ำ เพราะแม่น้ำได้สูญเสียความเป็นแม่น้ำที่ไหลรินเข้าสู่ที่ลุ่มต่ำ น้ำจากเจ้าพระยาที่เคยไหลแทรกได้ทุกทิศทางตามหลักการไหลของน้ำ

นี่คือการยับยั้งป้อนกลับของการสร้างมโนภาพเดียวกับรูป ที่มีความผิดพลาด แค่น้ำอย่างเดียว ก็ไม่รู้จะแก้อย่างไร

ผลลัพธ์จึงแยกแยะ เป็นปัญหาออกแตกของความเจริญ

ช่างตรงกันกับปัญหาที่เกิดกับสังคมบริโภคนิยม

ผู้ติดกับดักบริโภคนิยมจะสูญเสียความมั่นใจในตนเอง รวมทั้งโอกาสที่จะใช้ปัญญา เข้าใจกระบวนการดำรงชีวิตที่ต้องมีสมรรถนะในการผลิตปัจจัยสี่ด้วยตนเอง

ตั้งแต่เรียนประถมหนึ่งถึงมัธยมศึกษา ยุคของข้าพเจ้า ต้องใช้ตนเองเป็นที่พึ่ง ผลิตปัจจัยสี่ให้ตนเอง (อาหาร เครื่องนุ่งห่ม บ้านและยา)

ลองสร้างมโนภาพว่า แค่อซื้ออาหารถูกรับประทาน แทนทำอาหารรับประทานเอง จะสูญเสียอะไรบ้าง

หนึ่ง สูญเสียความมั่นใจภายใน ที่จะปรุงอาหาร และเชื่อมั่นว่า
แค่ น้ำพริกปลาทุ ผักสด กินทุกวันเป็นสิบปี ก็ยังไม่เคยป่วยหนักสักที แต่
ทุกวันนี้ กลับต้องกินอาหารครบห้าหมู่ แถมอาหารเสริม ฯลฯ หน้าซำต้อง
กินตั้งแต่อยู่ในท้องแม่ อีกต่างหาก

สอง แทนที่จะกินอยู่ง่าย กลับถูกเร่งเร้าให้กินพิสดารด้วยสารเคมี
คลิบแปลก ๆ โฆษณาชวนเชื่อ (นับไม่ถ้วน) ยิ่งเปิบพิสดาร โรคแทรกแปลก ๆ
ยิ่งชุกชุม

บริโภคนิยมเกี่ยวกับอาหารอย่างเดียว ก็ทำให้เกิดการยับยั้งป้องกัน
กลับพฤติกรรม ความเชื่อในความหลอกลวงแปลก ๆ เพิ่มขึ้นอย่างมหาศาล

ลองจินตนาการถึงเยาวชนยุคนี้สัมผัสจอ ให้ได้ปัจจัยสี่มาผ่านจอ
สมาร์ทโฟน การยับยั้งป้องกันกลับความธรรมดาของชีวิต ถูกทำให้ล้นซาก
ไป ไกลเกินจะกู่กลับ ยากกว่าเดินทวนน้ำมากนัก

การยับยั้งป้อนกลับเชิงนามธรรม

เมื่อความเจริญของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีก้าวหน้าถึงจุดที่
เอื้อเพื่อให้มนุษย์แสวงหาผลประโยชน์เฉพาะหน้าเข้าตน

ทำกันทุกคน เป็นกระบวนการสิทธิมนุษยชนในระบบประชาธิปไตย
เช่น กันเชื่อกันน้ำท่วมเข้าบ้าน ไร่นา ก่อผลลัพท์เปลี่ยนแม่น้ำเป็นท่อ
ระบายน้ำขนาดใหญ่ หรือหันหน้าบ้านสู่ถนน หลังบ้านคือ คลองที่รวมของ
ปฏิภูมิตลอดกาล คลองที่เหลือในกม.จึงกลายเป็นบ่อรองรับปฏิภูมิตลอดกาล
เน่าเสีย ตลอดกาล โดยไม่เกี่ยงว่าน้ำขึ้นหรือน้ำลง เพราะแบกรับการมั่งงายของ
มนุษย์ผู้รักความเจริญไม่ไหว

นี่คือการยับยั้งป้อนกลับเชิงรูปธรรม ผลของมันก็ยังเป็นรองกับการ
ยับยั้งป้อนกลับเชิงนามธรรม

มันคือพฤติกรรมบริโภคนิยมที่ทำให้มนุษย์สูญเสียความประเสริฐ
ที่ได้จากธรรมชาติธรรมดาไปหมดสิ้น

เด่นชัดที่สุด คือ การสูญเสียความสุขจากการทำงาน เพราะการ
ทำงานต้องทำตามหน้าที่ที่ถูกระบุไว้ตอนเซ็นสัญญาเป็นมนุษย์เงินเดือน

เครื่องหมายแสดงความรัก อาหาร ที่คนสองคนผูกพันกัน ด้วยการ
ทำหัตถกรรม ถักผ้าเช็ดหน้า ผ้าพันคอ วาดรูป อื่น ๆ อีกสูญสิ้นไป กลายเป็น
ดอกไม้ต่างประเทศ หรือสินค้าติดแบรนด์ดัง ทำให้เงินมาเป็นตัวเชื่อม
ความสัมพันธ์ระหว่างมิตรภาพของคนยุคนี้ แทนน้ำใจที่เคยมีจากการทำ
หัตถกรรม

แม้สมเด็จพระยาทรงทำให้ดูเป็นตัวอย่าง คนยุคบริโภคนิยมชื่นชม
พระองค์ท่าน แต่แยกขาดจากการทำตาม

ความสุขของมนุษย์ยุคบริโภคนิยมจึงหันหน้าเข้าคว้า “เงิน” เพื่อ
ใช้เวลาแสวงหาเงินตรา จำเป็นอยู่เองต้องพึ่งบริการจากผู้อื่น

บริโภคนิยม จึงแปรรูปเป็นบริโภคบริการทางนามธรรม และค่อนข้าง
ติดแบรนต์กับการบริโภค เครื่องสำอางก็ต้องติดแบรนต์ ตัดผม แต่งหน้า
ทาเล็บ อบตัว ฯลฯ กลายเป็นสินค้าบริโภคนิยม

ถามว่าสมรรถนะเอาตัวรอด เพื่อความไม่ประมาท คือ อะไร คำตอบ
คือ สะสมเงิน สะสมอำนาจ วลีเด็ด ขอให้ รวย เฮง โชคดี ไม่มีวันจน
สุขภาพดี จึงเป็นพรที่บริโภคนิยมส่งปลิวว่อนไปให้กัน

การยับยั้งป้อนกลับในธรรมชาติ

การยับยั้งป้อนกลับเป็นกระบวนการควบคุมเมตาบอลิซึม ของชีวิต ที่น้ำตาลหรือกรดอะมิโนที่มีจำนวนมากเกินไปจะไปยับยั้ง การสลายตัวของ คาร์โบไฮเดรตและโปรตีน ไม่ให้สลายเป็นพลังชีวิต

มันจะเปลี่ยนแปลงใหม่ กลับไปสะสมเป็นไขมันและลิพิดแทน

การยับยั้งป้อนกลับเชิงรูปธรรมจึงมีข้อมูลเชิงประจักษ์ยืนยันและ ไม่ยากที่จะเห็นคล้อยตาม

ถ้าจะสรุปว่า บริโภคนิยมนี้เองที่เป็นตัวการยับยั้งป้อนกลับจริยธรรม ดั้งเดิม เช่น เคยเชื่อว่าก่อนออกเรือน เด็กสาวต้องมีสมบัติของเบญจกัลยาณี เตรียมตัวเป็นแม่ศรีเรือน

ไม่ว่าฐานะทางเศรษฐกิจจะเป็นอย่างไร ชาวบ้านตามชนบทก็ยังมี นิยมซื้ออาหารจากร้านขายของชำเคลื่อนที่ ที่เป็นมอเตอร์ไซค์หรือปิกอัพ

ที่บริโภคนิยมแทรกเข้าในจิตวิญญาณของคนทุกเพศทุกวัย ก็เพราะ การศึกษาของไทย จะเริ่มต้นให้เด็กเล็ก ๆ เริ่มเชื่อว่า

สสารมีสามสถานะ คือ ของแข็ง ของเหลว และก๊าซ

นอกจากชี้ชวนให้รู้จักสถานะของสสาร ยังสอนว่าของแข็งยังเป็น หน่วยนับได้ เริ่มนับด้วยนิ้วมือ เริ่มสอนให้รู้จักเซต และฟังก์ชัน โดยให้ ชีตวง เข้าคู่ เรียกว่าการเรียนการสอนแบบปรนัย

เมื่อแน่ใจว่า ของแข็งตั้งอยู่ได้เอง สามารถแยกและพิสูจน์ได้ว่า มีสมบัติเฉพาะเป็นเอกเทศ

นี่คือพื้นฐานความเชื่อว่าตัวตนมีอยู่จริง สติธิในร่างกายตนเป็น เรื่องชอบธรรมจริง ๆ

แต่หลักการของพุทธธรรมกลับปฏิเสธการตั้งอยู่ได้เองของชีวิต ไม่ว่าจะเป็นชีวิตเล็ก ๆ เช่น จุลินทรีย์ ฟีซ สัตว์ ทุกชนิดต้องอิงอาศัยสัมพันธ์ กันอยู่ในวงจรธรรมชาติ

หน้าซำยังเน้นย้ำให้มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ต้องพึ่งชีวิตอื่น ชีวิตมนุษย์ ต่างจากจุลินทรีย์ มันเติบโตได้โดยอาศัยชีวิตอื่นเป็นอาหาร

มนุษย์จึงควรเห็นธรรมชาติเป็นมารดา ไม่ใช่อหังการกับธรรมชาติ และก่อตั้งลัทธิบริโภคนิยมขึ้นมาตามอำเภอใจ

มโนภาพ (concept) และจินตภาพ (imagination)

มโนภาพเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริง สามารถพิสูจน์ได้ว่ามีจริง

จินตภาพเป็นเรื่องการนำเสนอ (ข้อเท็จจริงน้อยมาสร้างปรากฏการณ์ใหญ่) มาจากมโนภาพ ตัวอย่างที่โลกรู้จักกันดี คือ การที่ลูกแอปเปิ้ลตกใส่หนุ่มชาวอังกฤษ ชื่อว่า ไอแซค นิวตัน เมื่อราวต้นกรุงรัตนโกสินทร์ เด็กหนุ่มผู้นี้เกิดจินตภาพว่า จะต้องมีความโน้มถ่วงดึงดูดแอปเปิ้ลไว้

และจินตภาพของนิวตันได้รับการทดลองว่า เป็นเรื่องจริง

ผลที่ตามมามหาศาลยิ่งกว่าแผ่นดินไหว คือ เขาเป็นคนแรกที่ทำให้มนุษยชนไขกุญแจของธรรมชาติว่า เป็นผู้สร้างสรรค์สิ่ง ไม่ใช่พระเจ้า

เขายังเป็นบิดาของวิชาแคลคูลัส คือ สมมติให้ปรากฏการณ์ในธรรมชาติเกิดคงที่อย่างต่อเนื่อง และศักราชของอุตสาหกรรมเกิดขึ้นเพราะวิชาแคลคูลัสนี้เอง

บิดาของวิทยาศาสตร์ตัวจริงมีอีกไม่กี่คน ที่รู้จักกันดี คือ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ เมื่อร้อยปีเศษ ที่เป็นเหตุทำให้เกิดฟิสิกส์ควอนตัม และเป็นเหตุแรกสุดของการวิจัยทางวิทยาศาสตร์

เมื่อนักสังคมศาสตร์ต้องการพัฒนาสังคม เขาก็เริ่มคิดวิชาเศรษฐศาสตร์มาสักไม่ถึงร้อยปี

ส่วนงานวิจัยของมนุษยศาสตร์ก็ตามติดมาใกล้ ๆ กัน

เมื่อมนุษย์ยอมรับมโนภาพของหน่วย ชั่ง ตวง วัด ให้เป็นระบบเดียวกัน ยอมรับนิยามของชีวิตที่นักวิทยาศาสตร์สมมติขึ้น ยอมรับกระบวนการและวิธีวิจัย การประเมินผลของวิทยาศาสตร์ ความเป็นมหาอำนาจก็ย่อมตกอยู่กับประเทศที่เป็นต้นคิดของระบบวิทยาศาสตร์ ได้แก่ อเมริกาและยุโรปเป็นชาวตะวันตก

แต่พุทธบริษัทควรซึ่งในใจว่า พุทธธรรมเป็นศาสตร์ตะวันออก เป็นศาสตร์ที่มีข้อมูลจากการเชื่อเรื่องจิต และสังเกตว่ามนุษย์รักสุขเกลียดทุกข์ ลัทธิต่าง ๆ ที่เสนอทางแห่งความสุขจึงเกิดทางตะวันออก

พระพุทธเจ้า คือนักปราชญ์ตะวันออกผู้เสนอกระบวนการออกไปจากสุขและทุกข์ และเสนอกลุ่มธรรมให้กับผู้คนที่ยังชอบสุข และไม่ยอมออกไป จากโลกแห่งความตื่นเต้น เราใจ

เหตุที่พุทธธรรม ไม่นิยมสร้างแรงบันดาลใจผ่านความหวัง

ในยุคที่สื่อออนไลน์คุ้มครองอิทธิพลของสังคม บุคคลที่สังคมชื่นชม เช่น ดารา นักร้อง นักเต้น นักดนตรี นักกีฬา จะถูกเชิญมาอวยพร แทบทั้งนั้น จะพูดซ้ำ ๆ ขอให้ทุกคนรวย เฮง โชคดี ไม่จน ไม่เจ็บ

คำอวยพรดังกล่าวเป็นการประกาศการหมดยุคแห่งความเชื่อในคุณของพระรัตนตรัย หรือเป็นการประกาศว่า ฉันไม่ใช่พุทธบริษัทอีกต่อไป ก็ยอมได้

พุทธธรรมเป็นสังขธรรมที่ไม่ขึ้นกับกาลเทศะ เชื่อไม่เชื่อ โง่ฉลาด ก็ไม่เกี่ยว สังขธรรมจะอยู่เหนือความเป็นคู่ที่พึ่ง

นี่คือความท้าทายของพุทธธรรม

ใครที่ประสบความสำเร็จ ผู้นั้นต้องเก็บแรงปรารถนา (ตัณหา) และต้องมีแรงพอใจ (ฉันทะ) ที่จะเพียรทำสิ่งที่ตั้งความหวังไว้ด้วยใส่ใจ และเขาจะมีความสุขขณะได้ฝึกพัฒนา เพื่อสิ่งนั้น (อิทธิบาทสี่)

อิทธิบาทสี่ ย่อมเป็นสารสุขทำให้ผู้นั้นพัฒนาสิ่งที่ต้องการ มากน้อย ก็ขึ้นกับความพอใจ ความฝึกฝนในกิจนั้น ๆ

แต่ผลงานของเขาจะเข้ากระแสค่านิยมของสังคมหรือไม่ จะต้องขึ้นกับว่า สิ่งนั้นสอดคล้องกับความเชื่อ ความชอบ (สัมปรายิตกัตถธรรม)

การสร้างจิตวิทยา ผังคลิปลความฝัน ความหวังไว้ให้เยาวชนโดยไม่มี
ฐานธรรมที่จะส่งสัมฤทธิผลให้เขา จึงควรนับว่าเป็นการสร้างความประมาท
ให้เยาวชน

ถ้ามีแต่แรงปรารถนา แต่ไม่มีแรงแห่งความพอใจ ความเพียร ความ
ฝึกฝน ความใส่ใจ โอกาสจะสำเร็จในสิ่งที่ตั้งไว้ ก็ไม่มี

ตรงกันข้าม แรงปรารถนาที่อัดไว้จะร้าวความริษยา ความน้อยใจ
ความมองโลกในแง่ลบ ให้เพิ่มขึ้น

แรงปรารถนาที่ไม่มีแรงผลักดันที่เป็นสัจธรรม จึงมักนำอกุศลมูลมาสู่
จิตผู้นั้น ชัดขวางแทบทุกอย่างในวิถีชีวิต แม้จะกิน จะอยู่ ก็ไม่อาจจะรู้สึก
โชคดี มีสุขขอยู่ได้

ผลเสียจากการตั้งแรงปรารถนา โดยขาดกัลยาณมิตรชี้้นำกัลยาณ
ธรรมให้ประสบผล จึงมีมาก นี่แหละคือที่มา ทำไมพุทธธรรมจึงไม่นิยม
ร่ำแรงปรารถนาให้เป็นแรงขับเคลื่อนชีวิต

คำถามจากไลน์ เกี่ยวกับประกอบอาชีพสัมมาอาชีวะ

ประสบการณ์ในการประกอบอาชีพของตัวเอง ส่วนใหญ่ถูกเร้าจากหัวหน้างานจากคนในหน่วยงานเดียวกัน ถึงแม้จะบอกว่าไม่ได้แข่งกับใครเขาให้เราแข่งกับตัวเอง (ก็ยังแข่งอยู่ดี) ถูกเร้าถูกล่อด้วยวัตถุสิ่งของเงินทองหรือรางวัลการท่องเที่ยว ซึ่งก็ไม่ต่างจากความมีดสีขวานที่น้าวรัก

ถูกเร้าจากในหน่วยเล็กๆ แล้วก็ยังขยายไปถึงระดับภาคอุตสาหกรรม ส่วนใช้จิตวิทยาเป็นหลัก ซึ่ให้มองเห็นแต่กำไรขาดทุน หรือแม้แต่การเป็นมนุษย์เงินเดือนที่เห็น ๆ ส่วนใหญ่ก็ทำเพื่อแลก ดังนั้นจึงเกิดความเบื่อหน่ายในการประกอบอาชีพ

การที่จะเห็นหรือคิดแบบพุทธธรรมได้นั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย กราบเรียนถาม อ.แม่ชี ค่ะ จะวางจิตอย่างไรให้มีความเพียรในการประกอบอาชีพทั่วไปในสังคมแบบทุกวันนี้ค่ะ

ที่ตอบต่อไปนี้ คิดว่าเป็นพฤติกรรมของมนุษย์ทั่ว ๆ ไป อาจถือว่าเป็นสังขธรรมก็ได้ เพราะไม่ขึ้นกับเพศ กาลเวลา

ขอเล่าตัวอย่างจริง :

สามีภรรยาคนหนึ่ง สร้างครอบครัวสมบูรณ์แบบ ผู้หญิงสวย รวย เก่ง ครบเครื่องเรื่องที่ควรมี รับราชการระดับหัวหน้า ผู้ชายหล่อ เก่ง เป็น ดร. เป็นคนดังระดับประเทศหรือโลก

อยู่มาวันหนึ่ง ลูกๆ โตแล้ว มีลูกศิษย์หน้าตาดีมองผู้เป็นสามีเฉก
วีรบุรุษ แจ็คพอทแตก กามเทพสี่ชมพูแห่งที่ใจสามี โศกนาฏกรรมของ
ครอบครัวก็เกิดขึ้น เพราะกลายเป็นเรื่องคุณผู้หญิงสองบ้าน ลูกสองแม่ขึ้นมา

เรื่องเหล่านี้เกิดบ่อย ๆ แม้แต่พระและโยมอุปัฏฐากสตรีก็เกิดบ่อย
มีแต่โศดาบันที่จะข้ามกระแสกามเทพสี่ชมพูได้

การทำงานที่เป็นที่รักหรือชอบใจ จู้ ๆ ก็สร้างคำถามแคลงใจขึ้นมา
สาเหตุหลักมีสองประการ

(หนึ่ง) เกิดอึดตาใหม่ที่มีสิ่งโยชน์กำลังแรง คิดว่าอึดตาของเราสูง
กว่าเดิม เกิดกับผู้ปฏิบัติธรรมแล้วได้สภาวะสังขารบางอย่าง ทำให้ศรัทธา
เพิ่ม อึดตาก็เกิดกำลัง จะสงสารผู้ที่ไม่ปฏิบัติ หรือไม่เชื่อเหมือนตน บางคน
สงสารแม่บู่การีของตนเอง

(สอง) เกิดเป้าหมายที่อยากพิชิตใหม่ แรงผลักดันไปสู่เป้าหมาย
ใหม่มีสูง จึงเกิดภาพที่เห็นสิ่งแวดล้อมแบบเดิมเป็นอุปสรรค

วิธีแก้

(หนึ่ง) ทำงานให้มีสติเข้มข้นขึ้น งานทุกชนิดถ้ามีสติเข้าไปเห็น
คุณค่าของการเคลื่อนไหวของมือตนเอง จะทำให้งานนั้นเกิดคุณค่าขึ้นมา
ด้วย เช่นคนกวาดถนนมีความสุขที่ได้กวาดถนนท่ามกลางผู้คนริบร้อนจะ
ไปทำงาน ถ้าเพิ่มแรงอธิษฐานว่า ถึงทำงานหนักกว่าเดิม แต่ไม่ใช่เพราะ
โชค ลาก ถ้าได้มาก็นำไปสร้างบารมี ไปทำบุญอะไรก็ได้ที่ใจชอบ

(สอง) ถ้ายังไงก็ไม่อยากอยู่แล้ว อยากเปลี่ยนเป้าหมายใหม่ ก็
จัดการงานเก่าให้เรียบร้อย เพื่อที่ออกมาแล้วจะได้สบายใจว่าไม่ได้
เบียดเบียนใคร

อุปสมานุสติ

ไวพจน์คือ นิพพานที่นี้และเดี๋ยวนี้, มะพร้าวนาฬิกา ถ้าเป็นภาษาอังกฤษจะชัดเจนขึ้น Annihilation of the mental concoction, Reversion of the Five Aggregates, Mental sensation being up – side – down, Becoming to the One mind, Beyond duality, The suchness of all conditionality, รู้หุบปากนิ่ง (stillness of wordings)

ทั้งนี้เพราะเกิดสภาวะธรรมที่รู้แจ้งจากภายใน (the insight)

เป็นญาณที่สสนะวิสุทธ์ (purity of wisdom)

เป็นโลกียญาณที่มีอำนาจของโลกุตระธรรม ต้องนับว่าเป็นอริยมรรค เพราะมีสัมมาญาณะเป็นผล

ยิ่งเจริญมาก ยิ่งมีปฏิสัมภิทาญาณสูงมาก

พุทธศาสนามหายาน จะใช้วิสังขารเป็นสะพานเชื่อมศรัทธาของคน ให้เข้ากับควมว่าง ด้วยกุศโลบายที่แยบคาย

อุปสมานุสติ จึงเป็นกรรมฐานที่เหมาะสมสำหรับยุคโลกาภิวัตน์ ที่เป็นยุคของการใช้วิทยาศาสตร์เป็นศาสนาสากล ทุกคนในโลกสยบอยู่กับเหตุผล และสมมติฐานของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ทุกอย่างที่โลกาภิวัตน์เรียกว่า ความเจริญพัฒนาจะเสี่ยงต่อการสุดโต่งทางกามวัตถุ (กามสุขัลลิกานุโยค) จะเสี่ยงต่อการสุดโต่งทางการทรมานร่างกาย (อัตถิกลมถานุโยค) เป็นยุคที่ผู้คนยอมรับว่า ความสุดโต่ง

เป็นความถูกต้องแทบทุกเรื่อง จึงเกิดการตัดสินใจแพ้นะอย่างสุดซึ้ง เกิดการบันทึกลงในสมุดโดยนัยยะต่าง ๆ ทั้งนี้เพราะแนวคิดหลักของคนตะวันตกคือ ตะบี้ไปข้างหน้า โดยการใช้คิดช่วยคิด สร้างทฤษฎีที่มีหลากหลายความคิดยอมรับทุกความคิดทั้งเชิงบวกเชิงลบ เพราะหลักคิดคือหลักรูปกายภาพและแนวความคิดหลักของคนตะวันออกคือ ถอยหลังไปสู่รูปทฤษฎี ใช้ทุกความคิดสยบทุกความคิดจากตะวันตก ไปรอรับความสุขจากโลกทิพย์

แต่พุทธธรรมกลับมีหลัก สอนให้เข้าถึงกระแสความคิดภายในตน

ถ้ารู้เท่าทันความคิด คือคิดขณะรู้สึกตัวทั่วพร้อม จะเรียกว่า สติสัมโพชฌงค์ มีคุณค่าเทียบเท่าหรือยิ่งกว่า จิตตปัญญาของตะวันตก

ถึงจะคิดตะบี้ไปข้างหน้า แต่ผลผลิตจากความคิดล้วนประกอบด้วยฐานความคิดเบ็ดเสร็จฐานเดียวกัน พุทธธรรมนิยมเรียกว่า คิดสิ่งหนึ่งทะเลสิ่งหนึ่ง ทุกสิ่งที่มีมนุษย์คิดก็รวมในผลผลิตสิ่งหนึ่งที่มีมนุษย์เชื่อ เรียกอย่างเก๋ว่า Topology of reflective thinking

ก็เมื่อมนุษย์เกิดมาต้องคิด จนถึงกับเชื่อว่า เพราะคิดอยู่ ชีวิตจึงยังอยู่ ถ้าเชื่อหลักการดังกล่าว ก็ควรคิดทุกอย่างให้เป็นบุญ เรียกอีกชื่อว่า คิดอย่างบุญกิริยาวัตตูลิขิต อยู่ทุกลมหายใจเข้าออก ทั้งตื่นและหลับ นี่คือหลักที่คนชอบคิดควรรู้ว่า จะคิดทั้งทีก็ควรคิดให้เกิดบุญจึงจะไม่ถูกกัดด้วยความคิดของเจ้าของ

ถ้าหากขาดความมั่นคงทางจิต เช่น สงสัยว่าคิดอย่างบุญกิริยาวัตตูลิขิตจะสู้ AI (Artificial intelligence) ของสมาร์ตโฟนตัวเก่งได้หรือไม่ เช่นนี้แล้ว ให้อ้างจิตไม่รับ ไม่ปฏิเสธ แต่ค่อยพิจารณาไป คือเป็นทางออกที่ดีที่สุด ที่มนุษย์ถูกข่มขู่ด้วยซอฟต์แวร์จากสมาร์ตโฟน

คิดอย่างไรจึงจะไม่พ่ายแพ้ในทุกเหตุการณ์ ทุกสถานการณ์ทั้งปวง
ท่านบอกทางไว้แล้ว คือคิดอย่างมงคลสูตร ๓๘ โดยเฉพาะเน้นการคิด
ด้วยเคารพ ด้วยถ่อมตัว ด้วยสันโดษ ด้วยกตัญญู ด้วยความรู้พิจารณาเหตุ
ปัจจัยตามกาล

รู้โดยไม่คิด คือ รู้เหือบวกเหือลอบ เหือความเป็นชั่วคู่ นี้คือคิด
ของผู้มีนิพพานที่นี้และเดือยนี้ โดยใช้อุปสมานุสติเป็นฐานของชีวิต

คิดจากรู้เหือบวกเหือลอบ จะได้อานิสงส์ เป็นธรรมโอสถ เพราะ
นี้เรียกว่า คิดจากสังจญาณ หรือ คิดจากญาณทัสสนวิสุทธีก็ยอมได้

แต่ผู้ที่เห็นภัยของมัจจุมา

ของสะสมอันเป็นที่รัก ที่เพียรเสาะหา เพียรประดับประคองมาทั้งชีวิต อีกนัยหนึ่ง ของสะสมเป็นดุจเหรียญรางวัล ที่ระลึกพฤติกรรมของเรา ที่ตกเป็นเบี้ยล่างโลกธรรมแปด

มันเป็นของสะสมที่มากับ ลาก ยศ สรรเสริญ สุข
คละเคล้ากับ เสื่อมลาภ เสื่อมยศ นินทา ทุกข์

ท้ายสุด เครื่องบรรณาการเหล่านี้ก็ถูกส่งเว่ยให้มัจจุมา

และถูกปล่อยผ่านไปเป็นไปตามอำนาจของอิทัปปัจจยตา ที่จะนำพาทุกชั้นของของสะสมกลับคืนสู่พระแม่ธรณี

เมื่อคนชราดั่งพลังฉกรรจ์มาเต็ม ดูแล้วเป็นที่ขบใจของคนวัยอื่น แต่นี่คือความธรรมดาของโลกียสังขาร อันมนุษย์ได้กระทำเช่นนี้มาชั่วกับชั่วกลับ

ส่วนพุทธบริษัทควรสำนึกว่า...

ชราคือโอกาสท้ายสุดที่เราจะเดินตามรอยบาทพระศาสดา

พระพุทธองค์ได้วางวิธียุติใจจากโลกียสังขารให้เป็นโลกุตรสังขาร คือ ทำ พุท คิต ด้วยความสักแต่ว่า หยั่งรู้ภัยของการเกิดทั้งทางร่างกาย และทางความคิดแบบโลก ๆ

เพียรสร้างการตื่นรู้ เพื่อความเป็นพุทธบุตรที่แท้ ที่หายใจด้วยวิชา
แทนอวิชา เป็นพลังศักดิ์ที่แม่พระยามัจจุมารยังกลัว

สิ่งนี้มี

สิ่งนี้ย่อมมี

สิ่งนี้ไม่มี

สิ่งนี้ย่อมไม่มี

นี่แหละสำนวนเหนือการเกิดทุกประเภท

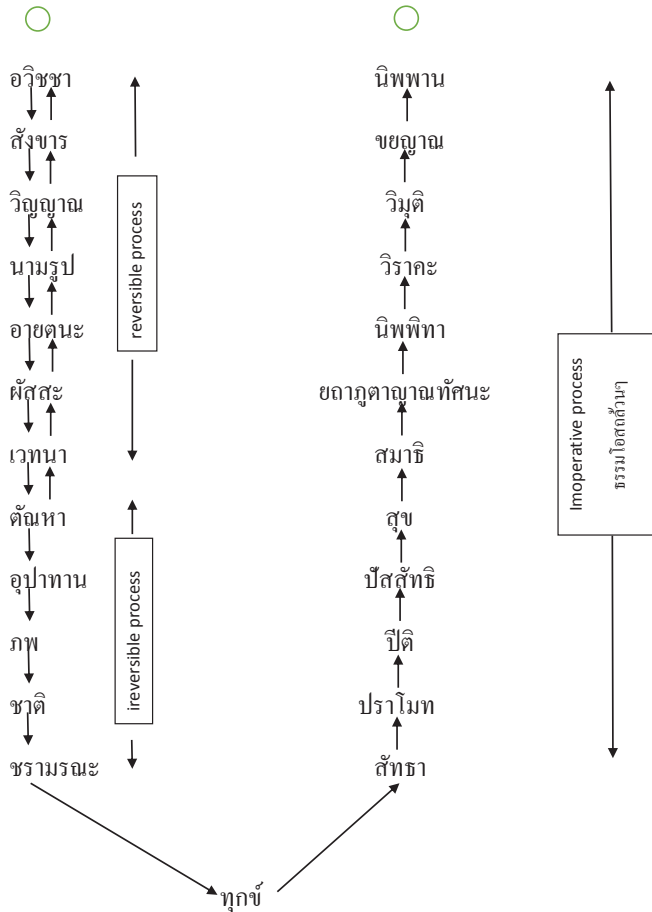

ภาคผนวกที่หนึ่ง

ปฏิจจนสูตร ๒๔

(ปฏิจจนสูตร ชั้นอน ปฏิจจนสูตร)

[ตรัสไว้ในบาลีตติยสูตร ทสพลวรรค, ส ; ๑๖ / ๓๕ / ๖๘]

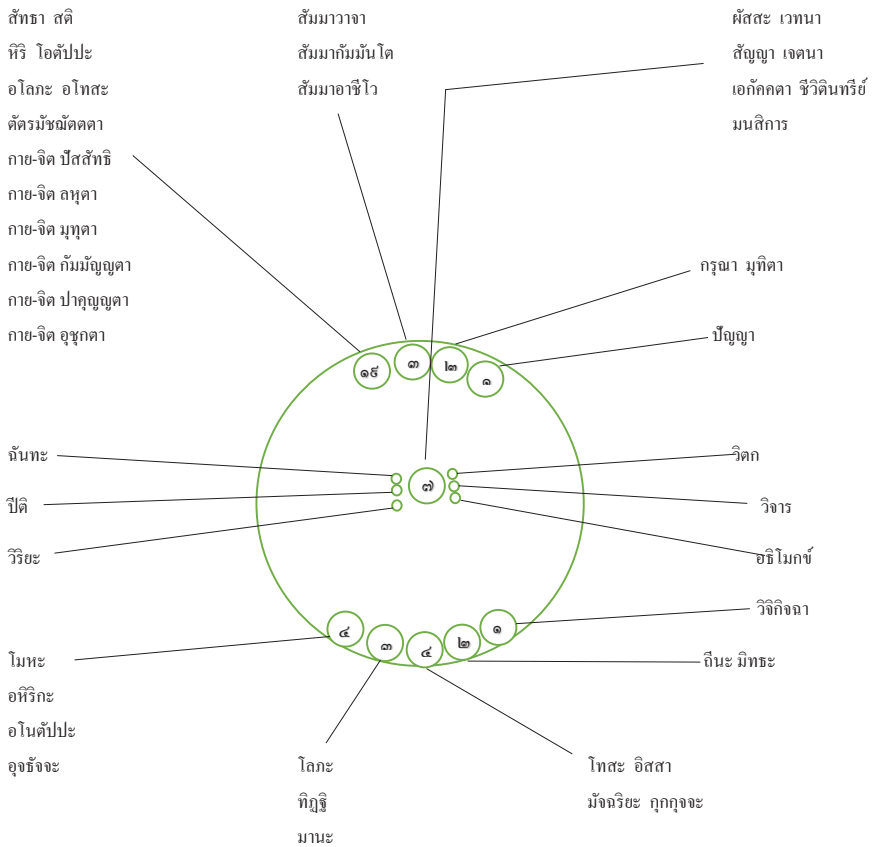

[เพชรในหัวคางคก]

ใครหาพบได้ ○ เขาสบายเอ๋ย!

แผนผังแบบจำลองลักษณะของจิต (ศ.ดร.ระวี ภาวิไล)

ภาคผนวกที่สอง

รายชื่อหนังสือธรรมะ โดย : สิริวรรณ

๑. สะท้อนคิด ชีวิตทันสมัย

มูลนิธิเผยแผ่ชีวิตประเสริฐ พ.ศ. ๒๕๔๐ หน้า ๑๕๙ หน้า

หนังสือเล่มนี้ นำโยนิโสมนสิการหรือความคิดแบบกายเชิงพุทธ ๑๐ แนวคิด มาใช้เป็นบรรทัดฐานวิเคราะห์ชีวิตที่ทันสมัยของยุคโลกาภิวัตน์ จุดประสงค์เพื่อให้เข้าใจว่า แนวคิดแบบกายของพุทธมีลักษณะอย่างไร

สำหรับปัญญาจากการทำภาวนา ทำให้ข้าพเจ้าลงความเห็นว่ แนวคิดแบบกายเชิงพุทธนั้นเป็นเรื่องใหม่ ประชาญ์ตะวันตกยังมีได้มองโลกแง่นี้เลย น่าที่คนไทยจะมองเห็นว่า แนวคิดแบบกายของพุทธธรรมล้ำเลิศจริงๆ มีประโยชน์ต่อการแก้ปัญหาชีวิตอย่างหาประมาณมิได้

๒. อริยสังขลิตเบญจกถา

สำนักพิมพ์เสียงเชียงใหม่ พ.ศ. ๒๕๔๐ หน้า ๒๔๐ หน้า

อริยสังขลิตที่คนไทยมักจะจำได้ใจว่า นี่คือการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าจริงๆ แล้วอริยสังขลิตมีได้ถึง ๑๐ นัย ทุกนัยดับทุกข์ได้ถึงวิมุตติมรรคทั้งสี่

เมื่ออ่านพบว่าอริยสังขลิตมีได้ถึงสิบนัยจาก “วิมุตติมรรค” พระอุปติสสะเถระ แปลเป็นไทยโดยพระเมธีธรรมาภรณ์ (ประยูร ธรรมจิตโต) ข้าพเจ้าจึงถึงบางอ้อว่า มีน้าเล่าการปฏิบัติภาวนาของนักปฏิบัติจึงมีได้หลายนัย เสมือนประตู่ทางเข้าสู่วิมุตติมรรคมีถึงสิบทาง

หนังสือเล่มนี้เป็นการขยายแนวคิดแยกกายเชิงพุทธว่าด้วย “อริยสังคี” วิเคราะห์ออกเป็นสิบ নয় โดยวิเคราะห์ให้เข้ากับหลักการของพฤติกรรมศาสตร์ของนักจิตวิทยา

จริงๆ แล้วหนังสือเล่มนี้เป็นการสังเคราะห์อริยสังคีในระดับหลักการวิจัยของโลกสากล ผู้ที่เป็นนักวิจัยสากลน่าจะทิ้งในหลักการ หลังเขียนเสร็จแล้ว ข้าพเจ้ารู้สึกว่าได้นำแก่นแท้ของหลักการวิจัยของโลกมาเปิดเผยในแง่ของอริยสังคี

การวิจัยทุกอย่างในโลกมีหลักพื้นฐานเท่าที่แสดงไว้ในอริยสังคีสิบเหลี่ยมเท่านั้น แก่นธรรมของพุทธธรรมก็มีได้มีหลักการมากมายอะไร แก่นวิชาการของวิทยาศาสตร์ก็มีหลักการที่เสนอได้ง่ายๆ ตรงๆ เช่นเดียวกัน ความรู้ทุกชนิดถ้าเข้าถึงแก่นแท้จะพบกับความเรียบง่ายธรรมดาเท่านั้น

๓. อะเมซิ่ง ปรมัตถธรรม

ธรรมทานมูลนิธิ พ.ศ. ๒๕๔๒ หน้า ๒๑๘ หน้า

โดยสาระสำคัญ ต้องการจะอธิบาย “ธรรมะเก้าตา” ที่เสนอโดยท่านพุทธทาสภิกขุแห่งสวนโมกขพลาราม ว่าธรรมะแต่ละตัวในธรรมะเก้าตานี้ แขนงชีวิตอยู่ในวิถีชีวิตของเราอย่างไร

เป็นการเขียนธรรมที่เป็นโลกในแง่ของการดับทุกข์ เช่น น้ำดับไฟ เชือดดินกันน้ำ สารเคมีดับไฟ จะเห็นว่าธรรมที่ดับทุกข์ต่างเป็นธรรมะรอบตัวที่ใช้แก้ไขภัยอันตรายเฉพาหน้า หนังสือเล่มนี้เริ่มชี้ชวนให้เห็นว่า การดับทุกข์ด้วยการมองอย่างแยกกายเชิงพุทธเป็นอย่างไร

ข้าพเจ้าคิดว่าได้พยายามโยงสภาวะความเป็นโลกและเหนือโลกให้เข้ามาอยู่ในสถานการณ์เดียวกัน ด้วยการใช้อริยธรรมเก้าตาเป็นเครื่องเชื่อมต่อการเขียนให้เห็นโลกุตระธรรมในแง่ของโลกธรรมรอบตัว

๔. ปาฏิหาริย์ของความถูกต้อง

ธรรมทานมูลนิธิ พ.ศ. ๒๕๔๓ หน้า ๒๘๓ หน้า

หนังสือเล่มนี้ได้สรุปแก่นแท้ของกุศลวิบาก ที่ถ้าผู้ใดทำกุศลให้ถึงพร้อม วิบากหรือผลลัพธ์ที่จะได้รับจะเป็นปาฏิหาริย์ที่คนไม่อาจทำนายหรือพรรณนาให้ครบกระบวนการความได้

เช่นเดียวกับปาฏิหาริย์ของพุทธบารมีที่เหนือคำพรรณนา

เช่นเดียวกับปาฏิหาริย์ของพระภัทรมหาราช ในหลวงรัชกาลที่ ๙ ของปวงชนชาวไทย

ภาพคนไทยนับไม่ถ้วนมาแซ่ซ้องถวายพระพรในวันศุกร์ที่ ๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๙ เป็นภาพที่ชาวต่างชาติอาจเข้าใจไม่ได้ ภาพที่ปรากฏจากสื่อทั่วไป คือ บางคนนั่งภาวนา บางคนนั่งสวดมนต์ บางคนคงอ่อนวอนขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ฯลฯ คนที่มาชุมนุมเหล่านั้น มองไม่เห็นพระพักตร์ของในหลวงเพราะยืนไกลเกิน แต่ทุกหัวใจหลอมรวมแสดงความจงรักภักดีที่มีต่อพระองค์ท่าน

นี่คือปาฏิหาริย์ของความถูกต้อง ที่เกิดการพรรณนาของภาษา

หนังสือเล่มนี้วิเคราะห์ให้เข้าใจแจ่มแจ้ง กุศลวิบากที่จะมีในผู้ที่สร้างกุศลบารมีอย่างต่อเนื่องยาวนาน จะมีลักษณะอย่างไร และเพราะอะไร อริยทรัพย์จึงบังเกิดขึ้นได้

คิดว่าได้นำอริยทรัพย์อันเป็นนามธรรม มาตีแผ่ให้เป็นสัญลักษณ์แบบเดียวกับนักวิทยาศาสตร์ตีแผ่ความจริงของธรรมชาติ ในแง่สูตรหรือสมการ ซึ่งเป็นสาระของวิทยาศาสตร์ที่ใช้เรียนใช้สอนกันในวิชาวิทยาศาสตร์พื้นฐานทุกระดับชั้นเรียน

ข้าพเจ้าได้นำเสนอการมองอริยทรัพย์ในภาพลักษณ์ของกระบวนการทางวิทยาศาสตร์พื้นฐาน ถ้าอ่านหนังสือเล่มนี้ด้วยใจเปิดกว้าง น่าจะเห็นความงามของพุทธธรรมได้ด้วยตนเอง

ข้าพเจ้าได้พยายามนำผลกรรม วิเคราะห์ในแนวความคิดเชิงพุทธมานำเสนอในรูปลักษณ์ของโลก หวังว่าน่าจะมีคนไทยใจกว้างมองเห็นความงดงามของการนำเสนอพุทธธรรมในแนวนี้

น่าเสียดายที่คนไทยไม่ใส่ใจความงดงามของการนำเสนอหลักของพุทธธรรมในแนวนี้

คิดว่าถ้าเป็นของจริงแท้ สัจธรรมในหนังสือเล่มนี้จะอยู่ยงคงกระพัน รอนคนไทยใจนักวิชาการมองเห็นค่า นำไปปรับใช้เพื่อให้พุทธธรรมเป็นประโยชน์สูงสุดของโลก

ของแท้ต้องทนทานการพิสูจน์ได้เสมอ
เพราะมีสมบัติเหนือกาลเทศะนั้นเอง

๕. อิทัปปัจจยตา อำนาจสูงสุดของธรรมชาติ

สำนักพิมพ์สุภาพใจ พ.ศ. ๒๕๔๖ หน้า ๓๖๐ หน้า

เมื่อสามารถแยกแนวความคิดแยกกายระหว่างวิทยาศาสตร์และพุทธศาสตร์ออกจากกัน ผลลัพธ์ก็คือ สามารถแยกความเชื่อเกี่ยวกับอำนาจของศาสตร์ออกจากกันได้ด้วย

วิทยาศาสตร์มองอะไรเป็น “พลังงาน” และแบ่งชนิดของพลังงานเป็นพลังงานแม่เหล็กไฟฟ้า (รวมพลังนิวเคลียร์) พลังงานความร้อน พลังโน้มถ่วงของโลก สำหรับชีวิตก็เชื่อในพลังงาน ATP เป็นต้น

พุทธศาสตร์มองอะไรเป็นอำนาจของเหตุปัจจัย และแบ่งชนิดของอำนาจนี้เป็นสองประเภทใหญ่ คือ อิทัปปัจจยตา อำนาจที่ผลักดันความเป็นโลกและเหนือโลก (เหนือสมมติบัญญัติ เหนือกาลเทศะ เหนือความเชื่อ ความไม่เชื่อ เหนือความรู้ความไม่รู้) และอำนาจของปฏิจจสมุปบาทที่ผลักดันปรากฏการณ์ภายในจิตมนุษย์ให้รู้สึกทุกข์ และไม่ทุกข์ด้วยอาการต่างๆ อำนาจอิทัปปัจจยตายังแบ่งเป็นอำนาจของไตรลักษณ์ อำนาจของอริยสัจสี่ อำนาจของกรรม และอื่นๆ อีก อำนาจแต่ละอย่างให้ผลลัพธ์ต่างกัน เป็นบวกและลบตามกำลังปัญญา

การเข้าถึงอำนาจของอิทัปปัจจยตา นอกจากจะต้องแยกความคิดออกจากความจำแล้ว ยังต้องแยกว่าเป็นความจำอย่างไรในนิยามของพุทธศาสตร์ เช่น จำว่านี่คือ อายตนะ (หก) ชันธ (ห้า) และธาตุ (สี่) ต้องเข้าใจองค์ประกอบทั้งหมด และรู้ว่านี่คือบัญญัติ แยกสภาวะต่างๆ ของบัญญัติเหล่านั้นได้ จึงจะยอมรับว่าสิ่งดังกล่าวมีจริง

สิ่งมีจริงและสิ่งมีเอง เป็นคนละเรื่องกัน

อิทัปปัจจยตาเป็นสิ่งมีเอง กว่าจะพบว่าอำนาจนี้เป็นอย่างไร ต้องแยกสิ่งมีจริงออกไปจนหมด ภาษาพูดคือต้องนั่งภาวนาจนจิตอยู่เหนือความจำทั้งมวล

จิตจึงจะเข้าถึงอำนาจที่มีเองนี้ด้วยตนเอง

หลังจากหยั่งเห็นอำนาจอิทัปปัจจยตาที่มีเองแล้ว เมื่อกลับมาสู่สภาวะธรรมดาของโลก โลกทัศน์ทุกอย่างเปลี่ยนหมดชุด เสมือนเปลี่ยนซอฟต์แวร์ของจิตทั้งชุด

มองเห็นอำนาจของเหตุปัจจัยผลักระแสชีวิตอยู่เป็นขณะ ได้เห็นได้ยิน ได้ฟังปัจจัยต่างๆ เป็นขณะโดยอัตโนมัติ

การเขียนอิทัปปัจจยตาจึงยากมาก

การอ่านเอาความยิ่งยากกว่า หนังสือเล่มนี้คงเป็นประวัติศาสตร์ที่รวมการอ่านไม่รู้เรื่อง หรืออ่านแล้วไม่ได้เรื่องจำนวนมาก

สำหรับข้าพเจ้าแล้วโล่งใจหลังจากเขียนสำเร็จแล้ว คล้ายสาบปมด้ายยุ่งออกจากจิตไปมาก

อิตตาของข้าพเจ้าที่ชอบนามธรรมยากๆ ได้อาหารโอหารับประทานเรียบร้อย คือได้เข้าถึงว่า อิทัปปัจจยตาเป็นความธรรมดาอย่างนี้ๆ

การอ่อนน้อมถ่อมตนอย่างแท้จริงจึงบังเกิดขึ้น ข้าพเจ้าเริ่มใช้ชีวิตแบบธรรมดาติดดิน และรู้สึกถึงความธรรมดาคือความยิ่งใหญ่ที่สุด

๖. อนัตตากับชีวิตทันสมัย

สำนักพิมพ์สุภาพใจ พ.ศ. ๒๕๔๗ หน้า ๓๐๔ หน้า

“ผู้ใดเห็นอนัตตา ผู้นั้นเห็นเราตถาคต
ผู้ใดเห็นเราตถาคต ผู้นั้นเห็นอนัตตา”

ในหนังสือเล่มนี้ ข้าพเจ้านำกิจกรรมที่มีอิทธิพลต่อโลกทัศน์แห่งความนำสมัยมาวิเคราะห์กับหลักอนัตตาของพระพุทธเจ้า บางคนอ่านแล้วก็เข้าใจอนัตตาแบบจินตมยปัญญา สามารถปล่อยวางเรื่องต่างๆ ที่ไม่เคยปล่อยวางได้

ในเล่มได้นำเสนอ อนัตตากับวิถีชีวิต อนัตตากับการเดินทาง อนัตตากับการอ่าน การเขียน การกินอาหารเชิญชิม การซื้อของในห้างสรรพสินค้า การบริหารจัดการแบบทันสมัย และอนัตตากับการเซ็นชื่อในพันธสัญญาทุกรูปแบบ

ได้ชี้ชวนให้เห็นความจริงว่า เพราะอนัตตาแท้ๆ ธรรมที่เป็นปัจจุบันธรรมจึงสร้างมัจฉาปัญญา ทำให้คนไม่กลัวความทุกข์ กระจอนเข้าหาทุกข์ไม่ต่างจากแมงเม่าบินเข้ากองไฟ

๗. คิดให้เป็น เตียวเห็นเอง

สำนักพิมพ์สุภาพใจ พ.ศ. ๒๕๔๘ หน้า ๒๔๐ หน้า

“เด็ดดอกไม้ดอกเดียว สะเทือนทั่วจักรวาล”

สำนวนเหมือนกวี อ่านแล้วราวไร้แก่นสาร แท้ที่จริงหมายถึงทุกสิ่งทุกอย่างเกิดดับในสิ่งมีเอง ภาษาพูดเรียกอมตธรรมหรือโลกุตระธรรม

นักวิทยาศาสตร์และนักปราชญ์ตะวันออกต่างเข้าถึงสิ่งมีเอง แต่ทว่าบัญญัติและใช้ประโยชน์จากสิ่งมีเองคนละแนว

นักปราชญ์ตะวันออกรวมพระพุทธเจ้า ต้องการให้พุทธบริษัทใช้สิ่งมีเองเป็นที่พึ่งของทุกคนที่อยู่ในโลกของความผันแปร เพื่อให้อยู่ได้ในโลกด้วยการถูกโลกตีแหว่งน้อยที่สุด

นักวิทยาศาสตร์ใช้สิ่งมีเองสร้างความพอใจให้มนุษย์ในโลก ในรูปของโทรศัพท์มือถือที่รวมเครื่องเล่นต่างๆ มากมาย ประโยชน์มีอยู่แต่ถูกใช้น้อย ส่วนมากจะใช้สิ่งมีเองในทางเพิ่มต้นหาและอุปาทาน

ไม่ใช่ความผิดของนักวิทยาศาสตร์ แต่ทว่าเป็นชะตากรรมของโลกที่ไม่มีใครเห็นโทษภัยของสิ่งประดิษฐ์เหล่านั้นตรงตามจริงที่มันเป็น กลับชักชวนกันพูดในแง่เป็นประโยชน์เท่านั้น

หนังสือเล่มนี้ จึงพยายามเขียนให้ใช้ความคิดและความรู้เชิงกุศลเพื่อเข้าไปสร้างดุลยภาพแห่งชีวิต

สาระภายในเล่ม ชี้ชวนให้สำนึกถึงดุลยภาพของความรู้และความคิดในแง่ของวิทยาศาสตร์และพุทธศาสตร์ พยายามจะถ่ายทอดประสบการณ์มองโลกในแง่พุทธศาสตร์ว่าแตกต่างอย่างไรกับวิทยาศาสตร์

อรรถธรรมที่ดำเนินเรื่องเป็นนามธรรมล้วนๆ เหมือนที่คนปัจจุบันชอบลงทุนหุ้นบุญ หรือสร้างมิตรภาพผ่านอินเทอร์เน็ต หรือทำกิจกรรมต่างๆ ผ่านโทรศัพท์มือถือหรือคอมพิวเตอร์

มีหลายคนบอกว่า หนังสือเล่มนี้อ่านแล้วเข้าใจง่ายกว่าทุกเล่ม

สำหรับข้าพเจ้าแล้ว สาระในหนังสือเล่มนี้คือการชี้ชวนให้รู้จักปรับ

ความคิดภายใน เพื่อให้ปรับเปลี่ยนความคิดทำร้ายทำลายตนเองให้มีน้อยลง หรือเพื่อให้รู้จักวิธีใช้ความคิดหักล้างความคิด หรือวิธีคิดให้เพิ่มสุขลดทุกข์

อุปมาสาระของหนังสือเล่มนี้ดูจะเป็นยาหม่อง ยาอม ยาหอมทางความคิดหรือเป็นสมุนไพรทางความคิด ช่วยเพิ่มภูมิต้านทานทางจิตได้ดี

๘. คิดให้ถูก ทุกข์ดับได้ ด้วยอุปนิสธรรม

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๔๘ หน้า ๒๐๘ หน้า

หนังสือเล่มนี้ได้้นำ “ธรรมโฆษณ์” ของท่านพุทธทาสภิกขุมาเรียบเรียงในแนวความคิดของ *อุปนิสธรรม* และใช้ความเข้าใจของตนเองเป็นตัวสาดิตหรือนำเรื่อง

เป็นเสมือนการนำเที่ยวทางอารมณ์จิตของมนุษย์ ที่มีอยู่ในจิตของทุกคนที่เป็นมนุษย์ เป็นแก่นแท้ของพุทธธรรม เป็นหัวใจของการตรัสรู้ เป็นความยิ่งใหญ่ของการนิรันดร์ที่ไม่มีสิ่งใดยิ่งใหญ่กว่า

หนังสือเล่มนี้เป็นสัจธรรม จะไม่มีวันตาย และจะเป็นประโยชน์ต่อมวลมนุษยชาติอย่างหาที่สุดมิได้

ข้าพเจ้ามิได้พูดอวดดีเพื่อยกย่องตนเอง แต่เป็นการประกาศสัจธรรมของพระสัพพัญญูของพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ในรูปแบบเป็นภาษาร่วมสมัย

เป็นหนังสือที่ดีที่สุดของการเรียบเรียงธรรมจาก “ธรรมโฆษณ์” ของท่านพุทธทาสภิกขุ ที่ข้าพเจ้าเคยเขียนผ่านมา

๙. อุปสมานุสติ นิพพานที่นี้และเดี๋ยวนี้

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๔๘ หน้า ๘๐ หน้า

พิมพ์แจกเป็นธรรมทานโดยผู้เขียนเอง ไม่มีวางจำหน่ายตามท้องตลาด

หนังสือเล่มนี้เป็นอุจฺยวิธานิพนธ์การนั่งภาวนาของข้าพเจ้า เป็นหนังสือที่มาจากกรวิจัยทางจิตของตนเอง เป็นการพบวิธีการใช้นิพพานเป็นอารมณ์เพื่อทำให้จิตสงบ ซึ่งท่านพุทธทาสเรียกว่านิพพานที่นี้และเดี๋ยวนี้ แต่ในตำราจะเรียกว่า “อุปสมานุสติ”

ข้าพเจ้าพบว่า การใช้นิพพานเป็นอารมณ์ เหมาะกับจริตของข้าพเจ้า มากที่สุด เป็นวิธีการที่ข้าพเจ้าได้จากการปฏิบัติภาวนา คล่าทางมายี่สิบปี และคิดว่าน่าจะเหมาะกับคนสมัยใหม่ที่ชอบการใช้ความคิดเช่นกัน

๑๐. กาลามสูตรสิบ มหาปรัชญา มหามัชฌิมาปฏิปทา

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๔๙ หน้า ๒๙๖ หน้า

สำหรับผู้ที่ชอบความท้าทายทางนามธรรม กาลามสูตรสิบเป็นหัวข้อธรรมที่โดดเด่นและน่าสนใจที่สุด

หัวข้อธรรมชุดนี้อาจแยกคนได้ ๓ กลุ่ม กลุ่มที่หนึ่ง ทึ่งในพระปัญญา-ธิคุณของพระพุทธเจ้าที่ทรงวางหลักความรู้ไว้สิบแนวทาง กลุ่มที่สองอาจเหมาะว่านี่คือการมองโลกในแง่ลบของพุทธปรัชญา กลุ่มที่สาม คือผู้ที่มองเห็นพ้องกับข้าพเจ้าว่า กาลามสูตรสิบคือมหาปรัชญา ไม่มีปรัชญาใดจะยิ่งใหญ่ได้มากกว่านี้ และนี่คือ “ปริศนาธรรม” ที่บอกวิธีวางใจให้แยกคายว่า มัชฌิมาปฏิปทา นั้นมีอยู่แล้วในทุกขณะจิต ถ้าใจของผู้นั้นมีสติปัญญา ว่องไว เข้าถึงกระแสของเหตุปัจจัยตามกฎธรรมชาติธรรมด

แท้จริง “กาลามสูตรสิบ” คือ บทกลับของ “อิทัปปัจจยตา” เพราะสภาวะธรรมทั้งสองชนิด ต่างก็เป็น “มหามัชฌิมาปฏิบัติ” ทั้งคู่ เพียงแต่ว่า ผู้ที่เข้าถึงสภาวะดังกล่าว เข้ามาด้วยการกำหนดจิตขึ้นหรือกำหนดจิตลง ความหมายของการกำหนดจิตขึ้นหมายถึง ผู้ใช้โลกุตระธรรมเป็นอารมณ์ในการทำสมาธิภาวนา ส่วนกำหนดจิตลงคือ ผู้ที่ใช้โลกียธรรมเป็นอารมณ์ในการปฏิบัติกรรมฐาน

อุปมาดุจเดียวกับนักวิทยาศาสตร์แหงนหน้ามองดูท้องฟ้า มองผ่านกล้องโทรทัศน์ เพื่อค้นหาสิ่งที่เหนือความสามารถของสายตา และบางคนก็ก้มลงมองผ่านกล้องจุลทรรศน์ เพื่อมองดูสิ่งเล็กๆ ที่มองไม่เห็นด้วยตาเนื้อ กาลากสิ จักรวาลต้องค้นผ่านกล้องโทรทัศน์ ส่วนแบคทีเรีย ไวรัส และโมเลกุลต่างๆ ต้องค้นผ่านกล้องจุลทรรศน์

ทั้งสองมิติต่างก็เปิดเผยความจริงที่ขยายโลกทัศน์ของมนุษย์อย่างมหัศจรรย์

ถ้ากำหนดจิตผ่าน *อุปสมานุสติ* ก็จะเข้าถึงอำนาจของอิทัปปัจจยตา ถ้ากำหนดจิตผ่านวิธีการที่ใช้โลกียธรรมธรรมดา ก็จะเข้าถึงอำนาจของสักแต่ว่า ซึ่งคือ “กาลามสูตรสิบ” นั่นเอง

เมื่อใดที่จิตของผู้ใด ไม่ยึดและไม่โยนทิ้ง แต่พร้อมที่จะปรับตามเหตุปัจจัย เมื่อนั้นก็คือ สภาพจิตของผู้มีปัญญาอย่างยิ่งใหญ่ คือ “มหามัชฌิมาปฏิบัติ” ผู้นั้นต้องแทงทะลุ “กาลามสูตรสิบ” อย่างทั่วถึงดีแล้ว

กาลามสูตรสิบจึงเป็นมหากรุณาที่พระพุทธเจ้าทรงวางปริศนาธรรมไว้ให้มนุษย์ที่ตกอยู่ในยุคของความคิดสร้างสรรค์ จนกระทั่งจับต้นชนปลายอะไรไม่ถูก

ตถตาของผู้เข้าถึงกาลามสูตรสิบ ไม่ใช่ผู้วางเฉยหรือปล่อยโลกไปตามกระแส แต่ตถตาของผู้ที่เข้าถึงกาลามสูตรสิบ คือผู้พร้อมที่จะเป็นผู้นำเพื่อให้โลกได้พัฒนาอย่างมีทางสายกลาง

นำโลกโดยไม่ถูกโลกที่มั่งคั่งนั้นแหละเรียกว่า มหามัชฌิมาปฏิปทา
กาลามสูตรสิบจึงนับเป็นสุดยอดของมหาปรัชญา และสุดยอดของ
ปริศนาธรรมในขณะเดียวกัน

ข้าพเจ้าเขียนกาลามสูตรสิบเพื่อถวายเป็นรัตนตรัยบูชา ทั้งหมดเป็นที่สุดของความรู้และความคิดของตัวข้าพเจ้าเอง

๑๑. ธรรมกับมาตรฐานการผลิตบัณฑิตของ สกอ. และหลักการบูรณาการคุณธรรมในสังคมไทย

สำนักนวัตกรรมการเรียนการสอน ฝ่ายวิเทศสัมพันธ์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น พ.ศ. ๒๕๕๔ หน้า ๑๐๐ หน้า

หนังสือเล่มนี้เป็นบทความวิชาการที่เขียนขึ้นเพื่อประกอบการอบรม
คุณธรรมในรูปแบบต่างๆ จัดโดยหน่วยงานต่างๆ ของมหาวิทยาลัยขอนแก่น
ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๖-๒๕๕๔

หนังสือนี้รวมพิมพ์เป็นเล่มเพื่อแจกจ่ายคณาจารย์ที่สนใจการสอน
สอดแทรกคุณธรรมจริยธรรมในชั้นเรียนปกติทั่วประเทศ ผู้ใดสนใจขอรับได้ที่
สำนักนวัตกรรมการเรียนการสอน ฝ่ายวิเทศสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

๑๒. วิธีพุทธ วิธีโลกาภิวัตน์

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๕๔ หน้า ๒๙๙ หน้า

เป็นการตกลึกความคิดในฐานะนักวิจัยพันธุ์วิศวกรรมนานสองทศวรรษ และในฐานะนักปฏิบัติธรรมยาวนานในเวลาประมาณกัน

เป็นการเปรียบเทียบปรัชญาพุทธศาสตร์และปรัชญาวิทยาศาสตร์ตามประสบการณ์ของผู้เขียนซึ่งสนใจความหมายของการค้นหาความจริงของชีวิต มากกว่าปรัชญาในความหมายของนิยามและความสัมพันธ์กับตรรกศาสตร์

๑๓. พุทธวิธี วิธีแห่งการตื่นรับความจริง

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๕๖ หน้า ๑๔๔ หน้า

แท้จริงสาระของหนังสือเล่มนี้คือ วิทยานิพนธ์ที่ตอบโจทย์ “ความรู้คืออะไร” ปัญหาค้างคาใจของข้าพเจ้าซึ่งติดตัวมาตั้งแต่เยาว์วัย โดยสงสัยมาตลอดว่า การเรียนเก่งของตนเองกับสมรรถนะในการช่วยตนเองในวัยเด็กไม่เห็นจะสัมพันธ์กัน

กว่าจะเข้าถึงธาตุแท้ของวิทยาศาสตร์ว่าคืออะไร เกิดเมื่อไร ทำไมคนจึงเชื่อว่าเป็นความรู้ต้องใช้เวลาพัฒนาปัญญาว่าครึ่งศตวรรษ จนกระทั่งแน่ใจว่า ที่เชื่อกันว่าความรู้วิทยาศาสตร์มีมากมายเรียนอีกก็ชาติก็ไม่รู้จบ เนื่องจากนักวิทยาศาสตร์ หรือนักวิชาการทุกสาขาต่างช่วยกันเพิ่ม “นิยาม” จากปรากฏการณ์เดิมด้วยความเชื่อหรือเพิ่มมโนภาพใหม่ๆ

ยิ่งถ้าอุปมากับขั้นห้าแล้ว ความรู้ทั้งหมดของวิทยาศาสตร์ คือ ความวิจิตรของสังขารขั้นห้านั่นเอง

คุณธรรม จริยธรรม พุดกันมากเท่าไรเอาลงได้ในกรอบของศีลห้า ธรรมห้า ซึ่งเป็นของแท้แต่โบราณได้หมด ความคิดสร้างสรรค์ทุกชนิด ถ้าใช้อย่างขาดสติ คือความหลง (โมหะกรรม) เป็นความหลงในมิติเส้นตรงที่เป็นความซ้ำของซึ่งติดมากับการท่องเที่ยวในสังสารวัฏ

ถ้าตื่นรับความจริงแท้ที่ขมวดไว้ในหนังสือเล่มนี้ได้ น่าจะแหงทะลุ “ทฤษฎีศาสตร์” ของโลกาภิวัตน์ (ตถาคตา) แต่ต้องไม่ใช่ความรู้ที่ตัดต่อจากอินเทอร์เน็ต จนมีสภาพของขยะความรู้ ไร้วิภังชวาทะ ไร้ศิลปะแห่งไวยากรณ์ ซึ่งไม่เหมาะกับการตื่นรับความเป็นจริง แต่ต้องลบทิ้งไปจากความจำจริง เหมาะที่สุด (อตัมมยตา)

ถ้าเข้าถึงศาสตร์โดยความเป็นสัจธรรม ก็จะสามารถเพิ่มปัญญาญาณได้ ไม่ว่าจะเป็นวินยาศาสตร์ ศิลปศาสตร์ หรือพุทธศาสตร์ (สุญญตา) กล่าวคือ สมมติมาอย่างไรต้องรู้เท่าทัน เหนือจากสมมติเป็นอย่างไรก็เข้าใจแจ่มแจ้ง (สุญญตา)

๑๔. ลานธรรมของพุทธ

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๕๖ หน้า ๒๗๐ หน้า

หนังสือเล่มนี้ เป็นศิลาจารึกทางจิตวิญญาณที่ถ่ายทอดด้วยภาษาไทย เพื่อท่านผู้อ่านที่สามารถถอดรหัสปริศนาธรรมที่แทรกอยู่มากมาย หลายนัยยะ ทั้งที่เปิดเผยและซ่อนไว้ในการออกแบบกิจกรรม เพื่อเป้าหมายสูงสุด คือ การเข้าถึง “ความเป็นเช่นนั้นเอง” (ตถาคตา)

ถือว่า ข้าพเจ้าได้แสดงความกตัญญูตเวทีต่อบุพการีที่อบรมความเป็นนักคิดด้วยหลักการคิดแยกกายของวิทยาศาสตร์ บ่มเพาะจิตวิญญาณ การเป็นคนพูดตรง ลัด สั้น ชัดเจน

ถือว่า ข้าพเจ้าได้แสดงการบูชาต่อคุณของพระรัตนตรัยที่ทำให้ข้าพเจ้ารังสรรค์ปัญญาญาณจากการเสียดสละทุกรูปแบบ บ่มเพาะสมรรถนะที่จะทำให้เข้าถึง “จิตตสังขาร” ของมนุษย์

ถือว่า อักษรภาคภาษาไทยเล่มนี้เป็นมรดกชิ้นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของข้าพเจ้า ที่ถอดรหัสความเป็นโลกาภิวัตน์ผสมผสานกับความเป็นชนชั้นตัวเองออกมาเป็น *วรรณกรรมทางภาษา* ที่แสดงพฤติกรรมศาสตร์ของมนุษย์ยุคโลกาภิวัตน์

ถือว่า อักษรในหนังสือเล่มนี้สรรค์สร้างเป็นแอนิเมชันของเหตุปัจจัยทั้งทางโลกและทางธรรมคล้ายกับงานมหกรรมที่ยิ่งใหญ่ของมนุษย์ยุคสมัยที่ความรู้ ความจริง ความจำ และความหลง ผสานเป็นหนึ่งในดวงใจของมนุษย์

๑๕. พุทธานุภาพ

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๕๗ หน้า ๒๒๖ หน้า

สมัยเป็นเด็กในยุคสงครามโลกครั้งที่สอง ข้าพเจ้าถูกนับว่าเป็นเด็กเรียนเก่ง ประพฤติตนอยู่ในกรอบของค่านิยมร่วมสมัยมาตลอด แต่มีเป้าหมายในใจที่ติดตัวมาตั้งแต่เด็กคือความสงสัยว่าความรู้คืออะไร ทำไมที่ท่องจำได้ สอบได้ดีแล้วลืมหมดจึงเรียกว่า “มีความรู้”

สมัยเรียนปริญญาเอก ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อราวเกือบครึ่งศตวรรษที่ผ่านมา ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างที่มีบุกเข้าไปในพรมแดนของความรู้ เพื่อตอบให้ได้ว่ารางวัลโนเบลมีหลักการตัดสินอย่างไร และกลับมาเป็นอาจารย์ทำงานวิจัย ก็บุกเข้าไปในความเชื่อ “*ความเลิศของงานวิจัยวิทยาศาสตร์เป็นอย่างไร*”

หลังจากที่ข้าพเจ้าลาออกจากราชการมาปฏิบัติธรรมในป่า ข้าพเจ้าก็บุกเข้าไปในกิเลสอสาสวะของตนเอง เพื่อถามให้ได้ว่าการบรรลุดุธรรมคืออะไร ต่างจากงานวิจัยรางวัลโนเบลอย่างไร

หนังสือเล่มนี้นับว่าเป็นการแสดงออกซึ่งความเข้าใจของข้าพเจ้าที่จะตอบคำถามว่า เหตุใดพระพุทธเจ้าจึงมีประวัติเช่นนั้น โดยเฉพาะเหตุใดปรากฏการณ์สำคัญจึงเกิดในป่า รวมทั้งเทศนาในวันสำคัญเช่นนั้นๆ จึงเป็นอย่างนั้นๆ

นอกจากนี้เมื่อ “สติ” ถูกเน้นย้ำว่าจำเป็นในทุกลมหายใจของมนุษย์ คำถามจึงเกิดขึ้นว่า ทำไมไม่มีคำจำกัดความของสติให้ชัดเจน นอกจากนี้ สติปฏิฐานสี่ที่เป็นส่วนของโพธิปักขิยธรรม ด้วยเหตุนี้เมื่อได้พบคำถามของพระเจ้ามีลินท์และคำตอบของพระนาคเสนจึงดีใจนัก ข้าพเจ้าได้ถอดรหัสของ “สติในมิลินทปัญหา” เป็นภาษารวมสมัย เสมือนการถอดรหัสของพุทธธรรมทุกเล่มที่เขียนผ่านมามาก ๑๔ เล่ม

เพราะมีบารมีการเป็นอาจารย์ แม้อาออกจากราชการ ก็ยังมาทำหน้าที่สอนพุทธปรัชญาและวิชากรรมฐาน

ข้าพเจ้ายังหวังให้มีการปฏิรูประบบการศึกษาของไทย โดยแทรกพุทธานุกาภาพลงไปในวิถีชีวิต และสอดแทรกอยู่ในการเรียนการสอนของทุกวิชา

ขอความปรารถนาของข้าพเจ้าจงทำให้ผู้บริหารการศึกษาเห็นคุณค่าของ “ธรรมาภิบาล ในระบบการศึกษาของไทย” ที่เขียนไว้เป็นบทสุดท้ายด้วยเทอญ

๑๖. จิตตานุภาพ

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๕๗ หน้า ๑๙๐ หน้า

ความรู้ของโลกาภิวัตน์ที่ถูกไหลดไว้ในอินเทอร์เน็ต นับปริมาณไม่ถ้วนจริงๆ โหลดตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันมากมายมหาศาล รวมทั้งหนังสือธรรมที่เขียนโดยสิริวิรุณทั้ง ๑๕ เล่มอีกด้วย

ใครผู้ใดอยากรู้เรื่องอะไร มีสาระหรือไร้สาระมากแค่ไหน ถ้าเมื่อใดเกิดสงสัยว่า ความรู้นั้นๆ ควรปลงใจเชื่อมากน้อยเพียงใด เมื่อใดใครรู้ว่า จะจัดการกับความรู้นั้นอย่างไร ก็ขอเชิญเข้าไปอ่าน “กาลามสูตรลึบ” อันข้าพเจ้าได้วิเคราะห์ไว้แล้ว ซึ่งได้นำบทสรุปมาเป็นบทที่หนึ่งของ “จิตตานุภาพ”

มนุษย์ในโลกล้วนชื่นชมและหลงใหลในเทคโนโลยีที่ทันสมัย น้อยคนที่จะไม่ทิ้งกับการส่งดาวเทียมเพื่อส่งสัญญาณคลื่นอินเทอร์เน็ต หรือยานอวกาศที่สำรวจจักรวาลที่เหนือประสาทสัมผัสของมนุษย์ทั้งหมดทั้งมวล ก็เพราะความเชื่อในอำนาจของแม่เหล็กไฟฟ้าล้วนๆ

ไม่ว่าจะรู้สึกในความยิ่งใหญ่ของอำนาจแม่เหล็กไฟฟ้าปานใด ถ้าเมื่อใดเกิดสำนึกว่า จิตเป็นใหญ่ เป็นประธานของสรรพสิ่ง เมื่อนั้นจิตของท่านจะทิ้งวาทอำนาจของอิทัปปัจจยตาที่ขับเคลื่อนชีวิตและจักรวาลอยู่นั้น ยิ่งใหญ่กว่าอำนาจของแม่เหล็กไฟฟ้า

ข้าพเจ้าจึงนำบทสรุปของ “อิทัปปัจจยตา” ในข้ออรธธาธิบาย “ความเป็นพระเจ้าของพระเจ้า” หมายความว่าอย่างไร นำมาเป็นบทที่สองของ “จิตตานุภาพ”

มีขณิมาปฏิบัติพาหรือทางสายกลางที่เป็นหนทางแห่งการดับทุกข์ จะชั่วคราวหรือถาวรก็ตาม มีถึงสิบหนทาง ข้าพเจ้าเคยวิเคราะห์ไว้แล้วใน “อริยสัจสิบเหลี่ยม” เส้นทางใดเหมาะแก่ใคร อย่างไร ย่อมขึ้นกับบุพกรรมของเขาแต่ละคนนั้น

ประมวลพรหมจรรย์สิบประการซึ่งเป็นแนวทางที่จะเข้าถึง โลกุตระธรรม ข้าพเจ้าได้นำมาเขียนไว้เป็นบทที่สาม ใครจะใช้แนวทางใดใน สิบแนวทาง ก็อาจเข้าถึงโลกุตระธรรมได้ ถ้าถอดรหัสภาษาไทยเป็นสภาวะ-ธรรมได้ด้วยตนเอง

ในบทที่สี่ เป็นการนำเสนอการเข้าสู่โลกุตระธรรม หรือเรียกว่า “นิพพานที่นี้และเดี๋ยวนี้” ด้วยวิธีการที่ได้มาจากประสบการณ์ของตนเอง ทั้งหมด ๖ แนวทาง แน่นนอนแนวทางอื่นๆ ก็ย่อมมีอีก แต่ที่นำเสนอเป็นการ ใช้ฐานของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมทั้งวัฒนธรรมของโลกาภิวัตน์ เป็นตัวตั้งต้น เพื่อเข้าถึง “ความรู้แจ้งโลกาภิวัตน์”

บทที่ห้า เป็นปาฏิหาริย์แห่งความพอใจในฐานะนักปฏิบัติธรรม “ธรรมฉันทะ” ความพอใจในสภาวะธรรมย่อมนำไปสู่กลุ่มธรรมที่เรียกว่า “อิทธิบาทสี่” ซึ่งไม่ว่าจะนำไปใช้กับงานเล็กจิ๋วหรืองานยักษ์ขนาดใดก็สำเร็จ ได้ตั้งใจหมาย ข้าพเจ้าได้วิเคราะห์ลักษณะของ “ธรรมฉันทะ” ย่อมแตกต่าง จากลักษณะของ “ศันทา” ผู้มีธรรมฉันทะจะไม่ดูหมิ่นงานแม้จะเล็กจิ๋ว เมื่อไม่ดูหมิ่นในงานได้มากแค่ไหน ก็ขจัดภัยในการเกิดมานะทิฎฐิไปได้มาก เพียงนั้น หนทางของอิทธิบาทสี่ จึงเป็นต้นทางแห่งการบรรลุธรรมได้

“จิตตานุภาพ” ที่ปรากฏในมือของท่านผู้อ่านเล่มนี้ เป็นเรื่องที่ ข้าพเจ้าเขียนและพิมพ์ขึ้นเพื่อเป็นมรดกธรรมร่วมสมัย “จิตตานุภาพ” ย่อม เป็นเครื่องหมายแสดงกตเวทิตาธรรมที่ข้าพเจ้าซาบซึ้งใจในภาษาไทยที่เริ่ม

ประดิษฐ์โดยพ่อขุนรามคำแหงมหาราช “จิตตานุภาพ” ย่อมเป็นเสมือนเครื่องบูชาธรรมที่ข้าพเจ้ามีต่อคุณพระศรีรัตนตรัย และย่อมเป็นศักดิ์ต่อสถาบันชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ที่มีคนไทยคนหนึ่งแสดงความคารวะธรรมต่อสถาบันทั้งสามด้วยความซาบซึ้งใจ

๑๗. อนุตตรียธรรม

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๕๗ หน้า ๒๑๖ หน้า

ไม่ต่างจากเพื่อนร่วมโลกทั้งหลายที่อยู่ภายใต้กระแสโลกาภิวัตน์ สิ่งที่ยอดเยียมที่สุดในความรู้สึกของข้าพเจ้าในสมัยก่อนหน้าศึกษาแก่นแท้ของพุทธธรรม ก็คือเหตุการณ์ต่างๆ ที่เป็นกามวัตถุ ตัวอย่างเช่นการได้สำเร็จปริญญาเอกจากมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงของประเทศสหรัฐอเมริกา รวมทั้งประสบการณ์ได้ท่องเที่ยวอุทยานแห่งชาติที่ยิ่งใหญ่ของโลก ได้ชมมหกรรมสุดยอดของโลก...ได้ชมทัชมาฮาล...เช่นนี้ เคยรู้สึกว่าได้เสพสิ่งที่สุดยอดของโลกไว้มากมาย

แต่ความรู้สึกอิมเมจเต็มที บริบูรณ์ในทุกกิจกรรมที่ทำแม้ว่าจะ เป็นเพียงแค่นั่งเงียบบู กับธรรมชาติยามเช้า รับประทานอาหารเช้าที่รู้สึกสุดยอดของบุญบารมี ได้กระทำการที่ดีๆ เช่น ได้รู้สึกปราโมทย์ คุ่มค่ากับการเกิดเป็นมนุษย์ ก็ต่อเมื่อได้ทำความรู้แจ้งกับวิถีคิดแยกกายเชิงพุทธ

โดยเฉพาะความสามารถเข้าถึงความจริงแท้ที่เป็นขณะ หรือสามารถเข้าถึงความจริงอันประเสริฐสืออย่าง โดยเฉพาะการได้มีความแจ่มแจ้งในความคิดชอบและความดำริชอบ

อนุตตรปรียธรรมคือ ความรู้สึกยอดเยี่ยมที่สุดที่มนุษย์คนหนึ่งจะรู้สึกได้ ตามหลักของพุทธธรรมมีอยู่ ๖ ประการซึ่งแต่ละข้อธรรมล้วนแล้วแต่ประกาศความประเสริฐของการได้เกิดเป็นมนุษย์ทั้งสิ้น

๑) แคนั่งเฉยๆ ก็สงบกาย สบายจิตไร้ข้อกังวล

๒) แค่มองธรรมชาติดงาม เสียงหรืออะไรก็รู้ได้ถึงความอัศจรรย์ของจิต ที่สะสมประสบการณ์ยาวนานจากสังสารวัฏ

๓) แค่มองเหตุการณ์หรือปรากฏการณ์ต่างๆ ตรงหน้า เช่นอาหารแต่ละมื้อ จิตก็สามารถแทงทะลุถึงความพึ่งพาอาศัยกันระหว่างมนุษย์ด้วยกัน สัตว์ด้วยกัน ธรรมชาติอื่นๆ ด้วยกัน ไม่ใช่ญาติก็เป็นญาติธรรม ผูกพันกันโดยตรงและโดยอ้อม

๔) ยินดีกับความคิดที่เป็นกุศลและยินดีกับธรรมทานอันตั้งไว้ดีแล้ว แคนั่งอยู่เฉยๆ ก็เป็นโลกุตระกุศลเรียบร้อยแล้ว

๕) รู้สึกถึงพระคุณของบุพการี มีใช่แค่บุพการีโดยนัยโลก แต่รวมทั้งบุพการีโดยนัยธรรม ได้แก่ผู้เขียนผู้บรรยายธรรมไว้ตั้งแต่สมัยประเทศไทยมีโรงพิมพ์ใหม่ๆ เมื่อประมาณร้อยปีที่ผ่านมารวมทั้งชาวซึ่งในพระมหากษัตริย์คุณขององค์พระมหากษัตริย์ โดยเฉพาะพ่อขุนรามคำแหงมหาราช ผู้ประดิษฐ์อักษรไทย

๖) กราบแม่พระธรณีของแผ่นดินไทยอันเป็นเสมือนมารดาที่ประคับประคองชีวิต และเป็นผู้ให้ปัจจัยที่จำเป็นแก่ชีวิตตลอดช่วงเวลาที่ข้าพเจ้ายังไม่พ้นความทุกข์ยากลำบากจากความไม่รู้ (อวิชชา) แม้จวบจนปัจจุบันขณะ

ขอขอบคุณนามรูปและกายใจของตนเองที่เป็นที่ผลิตฉันท์ะ วิริยะ จิตตะและวิมังสา จนสามารถสกัดภาษาไทยออกเป็นภาษาธรรมได้ ขอ

อนุตตรจริยธรรมที่ยอดเยี่ยมดังบรรยายมานี้ จึงปกป้องคุ้มครองและชี้ นำ
 สัมมาทิฏฐิให้เกิดในใจของพุทธบริษัททุกคน ขอกราบอนุโมทนาต่ออนุตตรจริย
 สัมมาทิฏฐิ อันข้าพเจ้าได้ค้นพบตามรอยบาทพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า

๑๘. โปธิญาณ

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๕๙ หน้า ๑๔๐ หน้า

โปธิญาณ คือ ความตื่นรู้ ที่จะทำ พูด คิด เป็นปัจจุบันขณะ สภาวะ
 เช่นนี้พระพุทธรู้ว่า เป็นความง่าย เป็นความธรรมดา มีแล้วเป็นปกติ
 ในทุกคน ขอเพียงทำ พูด คิดอย่างสุจริต อย่างเหนือสมมติบัญญัติทั้งปวง
 สำนวนก็คือ ทำตามสมมติ แต่ก็อยู่เหนือสมมติ เมื่อใดเงี่ยหูฟังผู้เป็น
 กัลยาณมิตรอธิบายถึงสมรรถนะโปธิญาณในจิตของแต่ละคน

ทำด้วยความศรัทธา ความเคารพในรูปนามของตน

ทำด้วยความกตัญญูกตเวทิตาต่อมนุษย์ทุกคน

ทำด้วยความซาบซึ้งในพระคุณของธรรมชาติ

ทำด้วยความอัศจรรย์ในขณะชีวิตของตน

โปธิญาณดังนี้แหละ ที่จะทำให้จิตเปล่ง พุทฺธัง สาระณัง คัจฉามิ
 ด้วยดวงจิตที่ตื่นรู้และอยู่เหนือภาษาทั้งปวง

๑๙. ญายธรรม

สำนักพิมพ์สุขภาพใจ พ.ศ. ๒๕๕๙ หน้า ๘๘ หน้า

ขณะที่ปราศัญต์ะวันตกพยายามคิด พูด ทำ เพื่อแย่งศรัทธาจาก
 มหาชน ในรูปของอารยธรรม วัฒนธรรม บันเทิง กีฬา ท่องเที่ยว ธุรกิจ สิ่ง
 ประดิษฐ์ และภาษา

โดยที่ปราศญ์ตะวันออกพยายามคิด พุด ทำ เพื่อให้ทุกคนกลับคืน
ความศรัทธา สู้จิตของตนเอง สู้ประสบการณ์ สู้ความรู้สึก นึก คิด และ
ความเป็นปัจจุบันขณะของความไม่มีตัวตน

จิตได้มีปัญญาตื่นรู้ มีสัมมาสติ หรือโพธิญาณ เห็นสังขารที่ว่าง
จากตัวตน สถานะนั้นจะอยู่เหนือความเป็นตะวันออก – ตะวันตก ก็อยู่เหนือ
จิตตสังขารทั้งปวง

นั่นแหละคือ **ญายธรรม** (ธรรมที่ถูกต้องงดงาม)

ธรรมแห่งความถูกต้องตามวิถีธรรม

ธรรมแห่งความประพฤติปฏิบัติตามสมควรธรรม

๒๐. ทศบารมี ของในหลวงรัชกาลที่ ๙

สำนักพิมพ์สุภาพใจ พ.ศ. ๒๕๖๐ หน้า ๒๐๐ หน้า

หนังสือเล่มนี้เขียนจากความรู้สึกสำนึกถึงและบูชาในพระคุณของ
สถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ที่เป็นสามสถาบันที่ปกป้องคุ้มครอง
เอื้อเพื่อให้ชีวิตของผู้เขียนมีความสุขสบาย เพียบพร้อมไปด้วยสวัสดิมงคล
ทุกสถาน ตั้งแต่เกิดจนกระทั่งเข้าสู่วัยปลาย

อรรถสาระที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้ เป็นการนำประสบการณ์ตรง
ในฐานะพลเมืองคนหนึ่งของประเทศไทย ที่มีชีวิตได้สัมผัสกับวัฒนธรรม
สามยุค คือ ยุคที่คนไทยสื่อสารผ่านคลอง ชีวิตเย็นฉ่ำไปด้วยวัฒนธรรม
ลุ่มน้ำ คำบรรยายในยุคนั้นว่า “ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว” ยิ่งน้อยไป เพราะ
ทุกอย่างอุดมสมบูรณ์ โดยไม่ต้องใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ยุคถัดมาเป็นยุคที่คนไทยสื่อสารสัมพันธ์ผ่านถนน เปลี่ยนจากกระท่อมไม้ไผ่และบ้านไม้เป็นบ้านตึก เปลี่ยนจากการเป็นอยู่ที่มองเห็นพฤติกรรมของกันและกัน เพราะยังไม่มีวัฒนธรรมความเป็นส่วนตัว มาเป็นวัฒนธรรมที่อพยพมาจากตะวันตก ความเป็นส่วนตัวเพิ่มกำลังมหาศาล จากกินข้าวล้อมวง ชันน้ำใบเดียว กลายเป็นรับประทานอาหารบนโต๊ะ มีแก้วน้ำและสารพัดความเป็นส่วนตัวเพิ่มเข้ามา วัฒนธรรมเรียบง่าย อยู่เย็นสบาย ไร้กังวล ถูกกวาดทิ้งสิ้นซาก เพราะถูกแทนที่ด้วยค่านิยมความเป็นส่วนตัว ภายใต้ศัพท์บัญญัติ “สิทธิมนุษยชน” และ “การปกครองแบบประชาธิปไตย” ใครอยากจะทำอะไรก็เชิญได้ตามสบาย ไม่ต้องอายผีसानางไม้ เทวดา พรหม ที่ไหนอีกต่อไป

ยุคที่ผู้เขียนจนถึงที่สุดว่ากลายเป็นวัฒนธรรมของชาวพุทธได้อย่างไร คือ ยุคที่สื่อสารด้วยสมาร์ทโฟน การเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมหดสั้นจากพันปี (ผ่านคลอง) มาเป็นร้อยปี (ผ่านถนน) มาเป็นสิบปี (ผ่านการสื่อสารออนไลน์) และกำลังเปลี่ยนเป็นสิบเดือน สิบวัน ในอนาคตอันใกล้

ท่ามกลางวัฒนธรรมที่แปรผันอย่างรวดเร็ว ผู้เขียนได้สำนึกถึงพระมหากษัตริย์คุณอันหาที่สุดมิได้ของในหลวงรัชกาลที่ ๙ ซึ่งเป็นบุคคลสามวัฒนธรรมเช่นกัน

ถ้าประเทศไทยขาดพระองค์ท่าน ที่สละความสุขส่วนพระองค์เพื่อทำหน้าที่พ่อหลวงของปวงชนชาวไทย คนไทยคงไม่มีความผาสุก และความร่มเย็นเช่นทุกวันนี้ พระองค์ท่านอภิบาลทุกสรรพชีวิตในประเทศไทย ตลอดจนคุ้มครองความเป็นแผ่นดิน แผ่นน้ำ มหาสมุทร จนกระทั่งต้องสรุปว่า ในหลวงรัชกาลที่ ๙ คือ พระโพธิสัตว์ของคนไทย และของโลกยุคจิตใจผันแปร สับสน ยุ่งเหยิงนั่นเอง

การนำพระราชจริยวัตรของในหลวงรัชกาลที่ ๙ มาวิเคราะห์ เพื่อแสดงถึงความรู้สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ท่าน และเป็นเพียงส่วนหนึ่งที่เกิดจากความประทับใจที่ได้เกิดเป็นคนไทย ได้เข้าถึง เข้าใจ ซาบซึ้งในความอัศจรรย์ของคุณพระศรีรัตนตรัย

ภาษาไทยที่แสดงออกแห่งความประทับใจนี้ หวังใจว่า มันจะเป็นเครื่องแสดงมงคลคาถา สู่ไปยังพลเมืองไทยหัวใจรักชาติ ศาสนา และพระมหากษัตริย์ จะได้ร่วมมุทิตาจิต และแสดงราชภักดีต่อพระองค์ท่านตราบที่ยังมีชีวิตอยู่

๒๑. ปรมัตถธรรมในพระราชจริยวัตร ของในหลวงรัชกาลที่ ๙

สำนักพิมพ์ธรรมสภา พ.ศ. ๒๕๖๑ หน้า ๑๓๒ หน้า

ภายหลังจากที่ได้นำพระราชประวัติของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร มาวิเคราะห์ให้สอดคล้องกับทศบารมีของพระโพธิสัตว์ และได้เผยแพร่ไปในวงกว้างแล้ว

ผลจากการวิเคราะห์ดังกล่าว ทำให้ค้นพบกลบทที่นำอัศจรรย์แฝงอยู่ในพระราชจริยวัตรอันเรียบง่าย สันโดษ ดุจผู้มีธรรม-ธรรมดาผู้หนึ่ง เพียงแต่เป็นความธรรมดาที่ประกอบด้วยบุญญาบารมี ที่คุ้มครองสวัสดิมงคลให้กับคนไทยผู้มีใจใฝ่ธรรมได้ทั้งประเทศ

ข้าพเจ้าได้นำพระราชจริยวัตรอันสุดอัศจรรย์มาทำเป็นปริศนาธรรม เพื่อพุทธบริษัทที่ใฝ่ธรรมจะได้วิเคราะห์หรืออนุมานตาม

ความเป็นปรมัตตสภาวะเหล่านี้ย่อมอยู่เหนือกาลเวลา อยู่เหนือสมบัติความเป็นโลก พุทธบริษัทท่านใดที่ใฝ่ธรรมก็สามารถจะถอดปริศนาธรรมได้คล้ายหรือแตกต่างจากที่เฉลยไว้

หวังว่า ผลงานชิ้นนี้จะเป็นอมตธรรมที่ข้าพเจ้าได้ใช้สมรรถนะทางธรรมเทิดพระองค์ท่านไว้เป็นโพธิธรรม มิใช่แต่คนไทยได้รับอานิสงส์เชิงรูปธรรม แต่อานิสงส์แห่งปรมัตตธรรมก็มีอยู่ในพระราชจริยวัตรด้วย

กล่าวโดยสรุป หนังสือเล่มนี้คือพระราชประวัติภาคภาษาธรรมของในหลวงรัชกาลที่ ๙ นั่นเอง

๒๒. อัฏฐินทรีย์

สำนักพิมพ์ธรรมสภา พ.ศ. ๒๕๖๑ หน้า ๑๑๒ หน้า

เป็นการบันทึกความในใจ เสมือนดังมรดกธรรมที่ชีวิตของผู้เขียนได้หลงเข้าไปติดกับดักของหลักการวิจัยของโลกสากล แต่โชคดีที่หลุดจากกับดักของโลกาภิวัตน์ และได้ค้นพบปรมัตตสภาวะอันเหนือกาลเวลา ด้วยการปฏิบัติตามหลักไตรสิกขาอย่างเข้มข้น

นอกจากนี้ยังคิดว่าได้ค้นพบเหตุแห่งการคิดอักษรไทย เลขไทย ในสมัยพ่อขุนรามคำแหงมหาราชอีกด้วย

ผู้เป็นปราชญ์ยุคนั้น ต้องเข้าถึงนิพพานธรรมแน่นอน จึงออกแบบเลขไทย อักษรไทย สำเนียงไทย คำไทย แท้ ๆ เป็นปริศนาธรรม เพื่อหวังว่าลูกหลานของท่านจะได้ค้นพบนิพพานธรรม หวังว่าคนไทยหัวใจพุทธภูมิ เกิดตายในแถบสุวรรณภูมิ คงเห็นความอัศจรรย์ของอรรถสาระที่อยู่ใน “อัฏฐินทรีย์”

๒๓. ตามรอยพุทธจริยา

สำนักพิมพ์ธรรมสภา พ.ศ. ๒๕๖๑ หน้า ๒๐๘ หน้า

“ตามรอยพุทธจริยา” คือพุทธประวัติภาคภาษาธรรม ข้าพเจ้าได้วิเคราะห์ ความแปลก (อินดี) อันเป็นเอกลักษณ์ของเจ้าชายสิทธัตถะ ที่แปลกจากผู้อื่นในสังคมยุคนั้น

“สภาวะต้องพัฒนา” คือ สภาวะของสติ สมาธิ สัมปชัญญะ ปัญญา ที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิต เป็นความรู้สึกรู้สึกที่ควรต้องมีเป็นภาคภาษาธรรม

“จิตว่าง” เป็นนิยามของท่านพุทธทาสภิกขุ ที่หมายถึง ว่างจากการยึดถือว่ากู ว่าของกู ข้าพเจ้าได้ลอกกรรมวาจาจาก ป่วยสามเดือนเกิดสมุดเล่มนี้ ที่ท่านพุทธทาสภิกขุได้บันทึกไว้ในคราวอาพาธครั้งแรก (พ.ศ. ๒๕๓๕) โดยเพิ่มตัวอย่างการกระทำที่เป็นข้อมูลจริงลงไป

“ชีวิตกับสันติภาพ” เป็นความพยายามสร้างกรณีตัวอย่างเพื่อชี้ให้เห็นปาฏิหาริย์แห่งพุทธธรรม ที่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้ดีแล้ว สามารถแก้ กั้น บรรเทา ปัญหาชีวิตของสังคมคนยุค ๔.๐ ได้ดีทุกมิติ

บุคคลสุญญตา-ธรรมสุญญตา เป็นบทสรุปจากการภาวนาของตนเองว่า ถ้าพิจารณาพระไตรลักษณ์โดยผ่านองค์ฌานจะได้บุคคลสุญญตา แต่ถ้าพิจารณาการไม่เกิดไม่ดับ หรือโลภุตรธรรม ก็จะได้วิปัสสนาญาณโดยไม่ต้องผ่านฌาน เรียกว่า ธรรมสุญญตา

แต่วิมุติที่ได้จากบุคคลสุญญตา-ธรรมสุญญตา คือ ความหลุดพ้นโดยชอบ (สัมมาญาณะ) อันเดียวกัน

เพียงแต่ภาพลักษณ์ของบุคคลสุญญตาจะเน้นรูปแบบภายนอก
ถ้าหากผู้ถึงธรรมสุญญตาจะคงรูปแบบความเป็นคนธรรมดาไว้

นี่ก็เป็นข้อพิสูจน์สุดท้าย บุคคลสุญญตาก็ต้องสัมพันธ์กับรูปแบบ
ที่สังคมศรัทธาว่า ธรรมสุญญตาจะคงความเป็นธรรมดาเอาไว้ รู้เห็นได้
เฉพาะบุคคลที่ถึงแล้วซึ่งพุทธปรัชญาที่คล้ายคลึงกัน

สรุปก็คือ “ตามรอยพุทธจริยา” เป็นประสบการณ์ทางจิตจากการ
เป็นนักอ่าน นักเขียน นักวิจัย นักภาวนา คือ พุทธธรรม ภาคภาษาธรรม
นั่นเอง

ประวัติแม่ชี
รศ.ดร.ไพเราะ ทิพยทัศน์

- พ.ศ. ๒๕๐๗ - ปริญญาตรี (เคมี) เกียรตินิยมอันดับสอง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พ.ศ. ๒๕๑๐ - ปริญญาโท (ชีวเคมี) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พ.ศ. ๒๕๑๙ - ปริญญาเอก UC Sandiego สหรัฐอเมริกา
Post Doc. Training UC Davis สหรัฐอเมริกา
- พ.ศ. ๒๕๓๕ - ลาออกจากราชการไปปฏิบัติธรรม สำนักปฏิบัติ
ธรรมแม่ชีเขาภูหลวง อ. ปักธงชัย จ. นครราชสีมา
- พ.ศ. ๒๕๔๐-ปัจจุบัน - เขียนหนังสือธรรมะในนามสิริวรุณ รวม ๒๔ เล่ม
- พ.ศ. ๒๕๔๒-๒๕๕๐ - สอนธรรมะให้ชาวต่างประเทศที่สวนโมกข์ ๘ ปี
- พ.ศ. ๒๕๔๑-๒๕๖๐ - สอนวิชาพุทธศาสนาที่วิทยาลัยแม่ชีมหาปชาบดี
เถรีวิทยาลัย ในสังกัด มมร.
- พ.ศ. ๒๕๕๖ - ได้รับปริญญาศาสนศาสตร์ดุษฎีบัณฑิตกิตติมศักดิ์
สาขาพุทธศาสตร์ศึกษา
จากมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย (มมร.)
- พ.ศ. ๒๕๔๒-ปัจจุบัน - ฟานักที่สถานปฏิบัติธรรมอาศรมมาตา
ต.ภูหลวง อ.ปักธงชัย จ.นครราชสีมา